

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரொம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ப்ரஹ்மதந்திர ஸ்வதந்திரஸ்வாமி
முதலான முன்னோர்கள் மொழிந்தருளிய

பொதுத்தனியன்கள்.

இவை

திருக்குடந்தை, கருணைக்கொல்லை அக்கரஹாரம்
ஸ்ரீ-உ-வே. இளையவில்லி தி. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி
இயற்றிய “ அம்ருதவர்ஷிணி ” என்னும் உரையுடன்
திருக்குடந்தை ஸ்ரீ பரங்குச பந்த ஸபையாரால்

ஸ்ரீ ஜயரீத்தன பிரிண்டிங் ஹூக்ஸ், லிமிடெட்ஷில்
அச்சிடுவிக் கம்பாட்டன.

யுவ-வரு

1935.

ஸ்ரீ:

ஆராவமுதாழ்வான் கோமளவல்லிக் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ பராங்குச பக்த ஸபை.

திருக்குடந்தை.

ஸ்ரீ பராங்குசயோகீந்த்ரபதாப்ஜாஸக்த சேதஸாம் |
ஸபேயம் சார்ங்கராஜஸ்ய சாஸநாதபிவர்த்ததாம் ||

ஆழ்வார்களடியார்களான வனைவர்க்கும் அடியவர்கள் தம்மடியான் ஆகரவோடடிபணிந்து செய்யும் விண்ணப்பம்.

இக்குடந்தைமாதிரி ஸ்ரீமுக-வஸ் ஸப்பசி மாதத்தில் இந்த ஸபை, மறான்களால் ஆரம்பிவிக்கப்பட்டு, பிரதிதினம் மாலைபில் ஆழ்வார்கள் பாமாலை முகவியது, உபந்யாஸ சூபமாய் நடந்தேற்றி வருவது ஆஸ்திகர்கள் யாவருமறிந்த விஷயமே.

சுமார் ஐந்தாறு மாதக்கிற்குமுன் இந்த ஸபையில் கூடியிருந்த பலாஸிகர்கள், தக்காலம் நடந்துவரும் உபந்யாஸம் இடைவிடாது நடந்துவந்தாலும் கோட்டவிஷயங்களில் தங்கள் அனுபவம் நிலைப்பட்டு வளருவதற்கும், யாரேனும் சிலர்க்கு கார்புகளாவக்கால் உபந்யாஸம் நடப்பதில் சிந்தி பாசும் முடியாமற்போனால் அதைப் பூர்க்கிசெய்குகொள்வதற்கும், நாலாயிரம் திவ்யப்ரபந்தக்கிற்கு இந்த ஸபையின் ஆகரத்தில் உபாயமுதுவித்து அச்சியற்றவேண்டியது மிக அவச்யமென்று நிபாதிக்ககன்பேரில், அடியேன், தக்காலம் இந்த ஸபையில் உபந்யாஸம் செய்துள்ளுகிற ஸ்ரீ-உ-வே இளையவில்லி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ-உ-வே ப. ஸ்ரீநிவாஸ ருகவாசார்யார் ஸ்வாமி இவர்களைப் பிரார்க்கிக்கதற்கு, இப்பொழுது நாலாயிரப்ரபந்தங்களுங்கு அனேக மறான்கள் வெகு அழகாக உபாயிட்டிருப்பது வழங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அதனே எல்லாருடைய அனுபவக்கிற்கும் போருமானதென்றும், வேறு புகியதாய் வேண்டியதில்லையென்றும், தவிரவும் மிகவும் பெரிய கார்புகளை நாங்கள் எவ்வாறு வறிக்கக் கூடுமென்றும் பலவாறு

பலகாலும் மறுத்தார்களேயாகிலும் ஸக்யஸங்கல்பனை பூர்வீ ஆராவமுதாழ்வானின் திவ்யநியமனத்தால் சிறிது நாட்களாக இந்தக் கைங்கர்யத்தை, தங்களாலியன்றவரையில் செய்துவருவதாக ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள், ஸபையினர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, கூடுமானவரையில் எளியநடையிலேயே இந்த கிரந்தங்கள் எழுதப்படும்.

மாதந்தோறும் நான்கு பாரங்கள் கொண்ட ஒரு ஸஞ்சிகை வெளியிடப்படும், இதில் ஒரு பாகம் பொதுத்தனியன்கள் முதலாக முதலாயிரம் உரையும் மற்றொருபாகம் இயற்பாஉரையும் வெளிவரும் ஆதலால் மஹான்கள் எல்லோரும் மிகவும் கருணைகூர்ந்து எழுதுவதிலும் அச்சிடுவதுமுதலியதிலும் ஏற்படும் பிழைகளைப் பொறுத்தும், எல்லாவற்றிற்கும் ஹேதுவான உக்ஷாஹத்தை எழுதுபவர்களுக்கு உண்டுபண்ணியும் இந்தப் பெரிய கைங்கர்யம் குன்றாது ஒங்கி நடைபெறப் பொருளுகவி செய்வதோடு தங்களன்பர்களும் இப்புத்தகங்களை வாங்கி ஆதரிக்கும்படி பேருகவிசெய்து பேறுபெற வேண்டாமாய் பிரார்த்திக்கிறேன்.

இங்ஙனம் தங்கள்விதேயன்,

19. ஆர். அனந்தாசாரி,

ஸபா கார்யதரிசி, திருக்குடந்தை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ உதொலவலூ நாயிகாவலெத ஸ்ரீ சுவய ஸாவாழீ

வாஸுஹணை நஉ:

ஆழ்வாரம்பெருமானார் தூப்புற்பிள்ளை பொன்னடிகளே சரணம்

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமலாய், உபயவிபூதிநாயக னுன, எம்பெருமான், இவ்விருள் தருமாஞாலத்தே, சேதனர்கள் படும் பாட்டைக் கண்டிரங்கி, இவர்களை தத்வோபதேசமுகத்தாலே நல்வழிப்படுத்தி, வானேற்றி அடிமைகொள்ள நினைத்து, எதிர்கூழல் புக்கு என்கிறபடி, பல பல அவதாரங்கள் செய்து, தான் நேர்நின்று திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும், அது சிந்தேதனும் பயன்படாதுபோ கவே, தன்னுடைய அந்தரங்க பரிஜனங்களையும், திவ்யாபரணங்களை யும், திவ்யாயுதங்களையும், இதொரு அபிநவதசாவதாரம் பாரீர், பாரீர் என்று, பாரெல்லாம் பாக்கப்பேசும்படி, ஆழ்வார்களாக அவ தரிப்பித்தானென்றும், அவ்வாழ்வார்களும், கரக்கும் கருத்துடைத் தேசிகர் கன்றென நம்மையெண்ணி சுரக்கும் சுரபிகள்போல் சொரி கின்றனர் சொல்லமுதே, என்றும், தமீழ்மறையின்னிசைதந்த வள்ளல், என்றும், போற்றப்படுவதற்கேற்ப, பாலேய்தமிழரிசை கார்பத்தர் பாஷுநாயிரம், என்றும், அமர்சுவையாயிரம் என்றும், கோட்டாரார்வானவர்கள் என்றும், செவிக்கினிய செஞ்சொல் என் றும், எல்லைகடந்தபுகழார்ந்த ஈரத்தமிழினியசொற்கள், பொலிந்து நிற்கும் திவ்யப்ரபந்தங்களை, ஸவ ஸுவண ஸாஹ ஸுவெடி என்கிற படியே நான்கு வர்ணாசிரமத்தவர்களும் அறிந்து ஒதி உஜ்ஜீவிக்க லாம்படி வெளியிட்டு, இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளிணர்களைன்ப தும், அனைத்துலகுமாகுவோடாலித்தாரவாரிக்கும் விஷயமொன் றன்றே.

இப்பெருமைகளை, இவர்கள் மகிழ்ந்து பாடுஞ்செய்ய தமிழ்நா லைகணுந்தெளிய வோதித்தெளியாத மறை நிலங்கடெளிகின்றோமே என்று நந்துப்புற் குலத்தரசன்றோ, அவாவுடனதன் பெருமை பேசி, தெளியாத மறை நிலங்கள், என்று பெயர் பெற்றவையோடு தெளியாத மனநிலங்கள் என்று ஒருபடி ஒப்புற்ற மனநிலையை களைத் தெளிவித்திருப்பது. ஆகவே, ஆழ்வார்கள் விஷயங்களிலுய் அவர்களருளிச்செய்திருக்கும் துவ்யஸூக்திகளின் பெருமை பேச வதிலும், அனைவருமடங்கி நிற்கவேண்டும்தொழியச் செய்யலாவ தொன்று மில்லையிறே.

ஆகிலும், அவர்களருளிய துவ்யஸூக்திகளை, அதன் பொருள் விரித்த ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளங்களை யடியொத்தி, **வெவ்யனீ ஹ வநராவுஷாஃ வாவஸூவிவிஷு வெ**, என்று சொல்ல

யிருக்கிற பரமப்யோஜனத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு, ஆழ்வார் கள் துவ்யஸூக்திகளில், ஆசார்யர்கள், அடியேனுக்குத் தோற்று விக்கும் அனுபவப்ரகாரத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிற கிரமத்தில், ஒருபடி இந்தக் கிரந்தத்தை எழுத ஒருப்படுகின்றனன். ஆழ்வார் களும், ஆசார்யர்களும், அஸூயையையகற்றின ஆஸ்திகர்களும், அடியேன்பாலருள்புரிந்தடிமை கொள்ளவேண்டுகின்றனன்.

இப் பிரபந்தானு ஸந்தான வேளைகளில் அனைத்துலகு மாதிரித் தோதுமதான, அரும்பொருள், ஆதியில் விவரிக்கப் படுகிறது.

இப்பொழுது விவரிக்கப்படுமவைகள், தனியன்கள், என்று பெயர் பெற்றிருக்கும். தனியன் என்றால், ப்ரபந்தங்கள் முதலிய தோடு சேர்ந்திராதே, அந்தப்ரபந்தத்தின் பெருமையையாவது, அதை அருளிச்செய்தவர் பெருமையையாவது, அதை வெளியிட்ட வர் பெருமையையாவது அதை மறைந்துவிடாது காப்பாற்றினவர் பெருமையையாவது, அல்லது இவை யெல்லாப் பெருமையையும் வெளியிடுங்கிரமத்திலாவது, தனித்து முன் நிற்பதுபற்றி இவைகளு க்கு அப்பெயர் வழங்குகின்றது. இவைகள் வடமொழி தென் மொழி இரண்டிலும் வழங்கப்பட்டிருக்கும். இவைகள் தமிழ்நால் களில், சிறப்புப்பாயிரம் என்றும் பூநீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரகாயத்தில் தனியன் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இத்தனியன்களில், நாலா யிரத்துக்கும் பொதுவாய் சில தனியன்களும், அந்தந்த ப்ரபந்

தங்களுக்குத்தனியே சில தனியன்களும் உண்டு. இப்பால் முதன் முதலில் நாலாயிரத்துக்கும் பொதுவாக அனுஸந்தானம் செய்ய வேண்டிய தனியன்கள் கருத்துடன் வெளியிடப்படுகிறது. இதன் பின்னர் அந்தந்த ப்ரபந்தங்களுக்கே உரித்தான தனியன்கள், அந்தந்த ப்ரபந்தாரம்பவரிசையில் விவரிக்கப்படும்.

ஆகவே இஸ்ஸம்ப்ரதாயத்திலிருள் புகுராதபடி விவேகத்தை விளக்கிய தூப்புற்குல விளக்கை ஏத்தி அடி பணியும் வகையை யாராய்வோம் முதன் முன்னமே!

பொதுத்தனியன்கள்.

நாஜாநுஜ டயாவாத்ரூ ஜோநவெராஸு லுஷணம் ஸ்ரீஃஅஃட நாயாய்டு வநெடி வெஜானு டெஸரிகம் ||

பதவுரை.

நாஜாநுஜ டயாவாத்ரூ { கிடாம்பி அப்புள்ளாரென்கிற ராமா னுசருடைய தயைக்கு வைப்பிட மானவராயும்

ஜோநவெராஸு லுஷணம்

{ பாப்ருஹ்ம விஷயமான தெளிந்த அறிவென்ன, அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவைகளில் வெறுப்பென்ன, இவைகளையே தமக்கு நகைகளாகக்கொண்டவராயும்

ஸ்ரீஃஅஃட நாயாய்டு

{ அழிவில்லாத ஸம்பத்தோடு கூடின திருவேங்கடநாதனென்கிற பெயர் பூண்ட உத்தமராயமுள்ள, நிகமாந்த மஹாதேசிகனை

வெஜானு டெஸரிகம்

நிகமாந்த மஹாதேசிகனை

வநெடி

ஸேவிக்கிறேன்

வநெடி என்று சொல்லுமிடங்களிலெல்லாம் நான் என்கிற தற்கு வாசகமான கூலம் என்கிறது இல்லாவிட்டால் கூலம் என்கிற பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும்.

சூலாடி லுஷணவாயிநி ஸம்பூஜாயெ என்கிறபடியுள்ள ஸத்யம்ப்ரதாயத்திலன்றே சூலாடி ரகூடிஷ்டி களால்வரும் கலக்கம் தீர்த்தவுபகாரம்பற்றி அவ்வுபகாரம் செய்தமை குறிப்பிடப்படுகிறது. புறச்சமயிகள் செய்யும் மிதுக்குகள் தீர்ப்பது, எவர் க்கு மெளிதாயினபடி. ரா சஷஸாஃ கூலிஜாஸூ து ஜாயகெ

ஸூஹ்யொநிஷ்^{ம்} என்கிறபடியே கலியின் பலங்கொண்டு அரக்கர்கள் பிராஹ்மணன் பிறக்குமிடத்தில் வந்து பிறப்பதே என்றே வயிறு பிடிக்க வேண்டியிருக்க, ஸஹீநா^{ம்} ஸ்ரீஉதா^{ம்} என்றுபயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணைப் பயிலவினிய நம் பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந்திருவுடையார், என்று சொல்லுகிறபடியே, மிகவும் கொண்டாடத்தகுந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளில், ஸ்ரீவைஷ்ணவ வேடத்தால் தங்கள் ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு, சூனாசு^{ம்} ஐஷி^{ம்}கள் வந்து பிறந்தால் இந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு எப்பொழுது என்னதீங்கு எவ்வாறு வருமோ என்றஞ்சி, அதற்காகப் படவேண்டும்பாடு சொல்ல வேண்டாவே. அப்படியுள்ள பெரும்பாட்டைப் பட்டன்றே நந்தேசிகனும், இஸ்ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் தழைத்தோங்கப் பேருதவி செய்திருப்பது, செய்தவுதவியும் சிறிதுகாலத்தோடு மறைந்து போகாமே, செய்யதமிழ்மலைகணாந்தெளியவோதித்தெளியார், மறை நிலங்கடெளிகின்றோமே, என்றும், தந்தையென நின்றதனி, திருமால் தாளில்தலைவத்தோம் சடகோபனாருளிணாலே, என்றும் இப்புடைகளில் க்ரந்தங்களிலும் கல்வெட்டாய் ஏறவிட்டிருப்பது ஆனதுபற்றி ஆன்ற தமிழ் மறைகளைத்துக்கும் வளர்த்த இதத்தயாபினபடி. வளர்த்த இதத்தாய், இராமானுசனில்லையோ எனினில், அதுவுமிங்கு அனுஸந்திக்கத் தட்டில்லையே. யதீ^{ம்} ஸ^{ம்} என்றும், நம்மிராமானு சன்பொன்னடி என்றும், நமது அராய்வதார ஹஸ்யத்தின் சுவடற்றந்த ரஸிகர்கள் அனுஸந்தித்தா போருவது. இவ்விடத்தில் இராமானுசனுடைய சாமதசையில் கலிபுருஷனோடு நேர்ந்த ஒரு ஸம்வாதமும் நினைக்கத்தக்கது.

அதாவது, இராமானுசன், வயதுமுதிர்ந்த தசையில் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, ராஜாநுஜாயபுஜிவ்யாஜீதா வபு^{ம்} த^{ம்} உலிவ^{ம்} உ^{ம்}தா^{ம்} என்கிற பிரார்த்தனைக்கிணங்க, இஸ்ஸம்ப்ரதாய நான்குநாள் ஒருவித கேடுமின்றித் தழைத்தோங்கி வளர்ந்தவன அதுகண்டு பொருதகலி, நம்மிராமானுசன் முன்பே, தான் ஒரு புருடவேடம் பூண்டு வந்து புகுந்து பல அதிவாதங்களைப் பண்ண அட்டஹாஸம் செய்து உம்முடைய ஸித்தாந்தத்தை நிலைகுலைய

செய்வேனென்ன, அது கேட்ட இவரும் புன்முறுவல்கொண்டு, எப்பொழுது தர்மங்களுக்குத் தீங்குவருகிறதோ, அதர்மம் ஒங்கிவளர ஆரம்பிக்கிறதோ, அந்த ஸமயத்தில் தான் அவதாரம் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்தக் கடவன், என்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்ததுபோலவே, பூநீமன் நிகமாந்த மஹாதேசிகனாய்தாம் அவதரிக்கப்போவதைக் கருத்திற்கொண்டு, நாம் பின்னும் ஒரு அவதாரம் செய்து இஸ்ஸத்ஸம்பரதாயத்தில் உன்னாட்டம் பலியாமல் வாட்டிவிடுவோம், என்றருளிச் செய்ததாக ஒருப்ராஸித்தியுண்டிதே. இப்பெருமையைத்தான், வினைகாளுமக்கினிவேரோரிடந் தேடவேண்டும் எனைச்சினமேவிமுன்போல் சிதைக்கும் வகையிங்கரிதுகண்டீர் எனிதிலிராமானுச முனியின்னரை சேருந்தூப்புற்புனிதரென்புந்திபுகுந்து திகழ்ந்துபொருந்தினரே என்று பின்னிட்டாரும் போரக்கொண்டாடி நின்றார் களில்லையோ.

இப்படி பாமன்னு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன் என்றும், குறையல் பிரானடிக் கீழ்விள்ளாதவன்பன் என்றும், கொண்டாடப்படும் இராமானுசன், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானையிட்டிட்டு, ஆரூயிரப்படி, என்னும் கிரந்தத்தையும் வெளியிட்டிட்டு பாவர்த்திப்பித்த இஸ்ஸத்ஸம்பரதாயத்தைக் குறைவாராது வளர்த்துநந்தேசிகனைத் தாயென்று சொல்வது மிகுதியாகுமோ, இவ்வாறு தாயாயினமை விளங்கினவாறே, உராத்யுஷெவொ லவ என்றும் தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங் கண்டாய் என்றும், வேதமார்க்கங்களைக் கைப்பிடித்த நாம் செய்யவடுப்பது, அச்சொல்லின் அரும்பொருளையாய்ந்தாசரிப்பதன்றோ, இவ்வாசாணமும் நீடுழி நிற்க, அன்னையாயத்தனையனை வரையுமாண்டிடு ந்தன்மையானவனையனைத்தாலகு மடைக்கலமாயடையும் வழியை கிரந்தத்தில்ஏறிட்டிருக்கிற பெருமைகாண்மின்கள், ராஜாநுஜ உயாவாது என்று.

ராஜாநுஜ உயாவாது காவலனெங்கள்கிடாம்பிக்குல பதியப்புளார்தம் தேமலர்சேவடிசேர்ந்து பணிந்தவர் தம்மருளால் நாவலருந்தென்வடமொழி நற்பொருள் பெற்றநம்பி, எங்களுக்கு ரகஷையையும், கிடாம்பியார் என்கிற பிரதத்தைக்கொண்ட திருவம் சத்திற்குத்தலைவராயும் விளங்குகிற அப்புள்ளாரென்கிற மஹானின்

தேனே மலரும் திருப்பாதத்தை ஆசிரயித்து பலபல நமஸ்காரம் செய்து, அவருடைய கருணைபொங்கிய அனுக்கிரஹத்தினால் தன் நாவில் தன்னிஷ்டப்படி பேசவல்ல திறமையோடு செந்தமிழிசை சீரிய பொருளென்ன, வடமொழியின் வீறுபெற்ற பொருளென்ன இவைகளையடையப்பெற்ற பரிபூர்ணனே, என்கிறபடியே, அப்புள்ளாரென்கிற காளமேகம் பொழிந்த கருணை மழைகள் ஒருங்கே தங்குமிடமென்று சொல்லுகிறது.

இப்பெருமைதான், ஸ்ரீஜெஷ்டாஃ ஸ்ரீஜெஷ்டாவி து நஃவய வராஜாவாய நாராஜா நஃஜாலுஃ ஸ்ரீஜெஷ்டா நஃ, ஸ்ரீமன்களான நடாதூர் அம்மாஎன்ன, கிடாம்பியப்புள்ளாரென்ன இவர்களால், இவன் பரிபூர்ணனாவன் என்று அடிக்கடி நன்ருயகடாக்கிக்கப்பட்ட, என்றும் 'அடற்புள்ளரசிலுமந்தணர் மாட்டிலும இன்னமுதக் கடற்பள்ளி தன்னிலுங்காவிரியுள்ளமுதகந்திரான் இடைப்பிள்ளையாகி யுரைத்ததுரைக்கும் யதிவரனார், மடப்பள்ளிவந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே, மிக பராக்கிரமசாலியான கருடன் தோளிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலும், நல்ல இணியையான திருப்பாற்கடலிலும் இருபக்கம் காவிரி சூழ்ந்த கோயில் சூடந்தை முதலியதிவ்யதேசங்களிலும் மிகக்களிப்புடன் வஸிக்கும் எப்பெருமான், நந்தகோபகுமரனாகி அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீதையை, பொருள் காட்டியுரைக்கும் இராமாநுசனின் சிஷ்யரான மடப்பள்ளியாச்சானுடைய நறுமணம் அவர் தம் கருணையினாலே தன் ஆசிரியரான அப்புள்ளாரளவும் வந்து தன்னிடம் சேர்ந்து நிலைநின்றது என்றும், அனுஸந்தித்த, தேசிகன் தன் திருவார்த்தையாலும் வித்தமன்றே!

அன்றிக்கே, நாராஜா நஃஜ ஜயாவா து மாரமலர் மன்னிய மங்கை மகிழ்ந்துறைமார்பன், தாளாந்தாமலர் சூடிய தொல்லருள் மாறன் துணையடிக்கீழ், வாழ்வையுக்கஞ்சிராமாநுசமுனிவன்மை போற்றும் சீர்மையன், மிகவுயர்ந்த செந்தாமரைப்பூவில் எப்பொழுதும் வஸிக்கும் பிராட்டியானவள் ஸந்தோஷத்தூடன் நிக்ய வாஸம் செய்கிற திருமார்பையுடைய திருமாலின் திருவடிமலர்களை தன் சென்னியில் சூட்டிக்கொண்டிருக்கிற பரமதயானுவான ஆழ்வார் திருவடிகளிலேயே தன்னுடைய காலத்ததை ஸுகமமாகப்போக்கும் இரா

மாணுசனுடைய பெருமையை த்துதித்து நிற்கும் கல்யாண குணங்
களையுடையவன், என்கிறபடியே, ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜன் பேருளுந்
க்கிலக்கானவரென்று பேசுகிறது.

இப்பெருமையும், ஆரண நூல் வழிச்செவ்வையழித்திடு மைது
கர்க்கு, ஓர் வாரணமாயவர்வாதக்கதலிகள் மாய்த்தபிரான், ஏரணி
கீர்த்தியிராமானுச முனியின்னூரை சேர் சீரணி சிந்தையினோம்,
வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் ருஜுவான வழியைக் கெடுக்க முயலும்
வாதியர்கள் வாதங்களாகிற வாழைகளை யழிக்கத்தான் மதயானை
போல் செருக்குக்கொண்டு அழித்து நாட்டியநீசச் சமயங்கள்
மாண்டன என்று கொண்டாடும்படி உலகிற்கு உபகாரம் செய்தவ
ரும் ஏற்ற ஆபரணமான புகழையுடையவருமான இராமானுசமுனி
யின், போக்யமான கிரந்தத்தையே சீர்பெற்ற அணிகலன்களாக
மனத்தில் கொண்டோம், என்கிற தன் திருவார்த்தையாலும் விள
ங்குகிறதன்றோ?

அன்றிக்கே. ராஜா நுஜ டியாவாகு, திருமகளோடினித
மர்ந்த செல்வன் என்கிறபடி, இறையமகல கில்லெனென்னு மவ
ளோடுகூடவே வந்தவதரித்த ஸ்ரீராமபிரானுடையவும், அவன் பின்
னே அவதரித்த கண்ணபிரானுடையவும், கருணைக்கிலக்காகின்படி
யைக்காட்டுகிறது, ஸக்யஜெவபுஷ்பநாம, என்றும் ஶரெகம்
ஸாரணம் ப்ருஜ, என்றும் அருளிச்செய்த சரணுகதி நூலின் பெரு
மையை, காகமிராக்கதர் மன்னர் காதலி, என்றும், ப்ருஷ்பநாடி
மெஷுஷாம் நடிஷுதி உகூஷெஷா நிஜஷஷம், என்றும் ஸா
ரயி ஶிராஷெஷ ரஷெஷ ஸுயாஃ, என்றும் பரக்கப்பேசி
வெளியாக்கி சரணுகதி சாஸ்திரத்தை, ஶுஷுணாநி ஶநந நூ
யெந, அசைக்கழடியாதகொருபடி செய்து வைத்த சீரை நினை
ந்து, நந்தேசிகனிபம் கருணாகாருத்தனா யவும், கீதாசார்யனு
டையவும் காருண்ய வெள்ளம், கணாபுண்டோடிவந்து நிற்கத்
தட்டில்லையே; அன்றிக்கே, ராஜா நுஜ டியாவாகு திருமால்
முதலாக, அப்புள்ளாரளவுமுள்ள ஆசார்பர்களின் அருளுக்கிலக்
காகின்படியை அறிவிக்கிறது. நாமெஷாஷெஷுஷுஷுஷுஷு
என்கிறபடியில் லக்ஷ்மீநாதன் முதலாக, அப்புள்ளாரளவுமுள்ள

ஆசார்யர்களால் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை பஹுக்ரந்த முகத்தாலே உபப்ருஹ்மணம்செய்தும், விஸ்தரிப்பித்த விசதமாக்கியும் பலபடிகளாலும் உபகாரம் பண்ணியிருக்கிற படி களைக் குளிரக் கடாஷிக்குமவர்கள், தங்கள், கருணைவெள்ளத்தை நந்தேசிகனாகும் உயர்ந்த பயிர்கள் விளையும் நற்கழனியைவிட்டு வேறு காடு மேடேற்ப்பாயும்படி விடுவர்களோ, என்றபடி. அன்ற க்கே, மேலும், அவரவர்கள் ஆசார்யர்கள் தோற்றுவிக்கும்படிகளே யுமனுஸந்திப்பது.

ஜீதாநவெராஸூ லுஷணம்
ஜீதாநந ஹீநஃ வஸுவிஸூதாநஃ, என்றும், கெயட்
ராணிந லுஷயனி வஸுஷம், என்றும் சொல்லுகிறபடி
யே ஜீதாநநடிஉயவார்தா, என்கிறபடியுள்ள ஸ்வதஸ்ஸித்த
மான பொலிவை யிழந்து கிடக்கிறவன், ஒரு நாலுகால் ப்ராணி
யோடு ஸமானனாய்க் கருதப்படுவன், ஞானம் தவிர மற்ற எவ்வித
அணிகலன்களும் புருஷனை அலங்காரம் செய்யத்தக்கதில்லை, அந்
லும், வேறு ஞானத்தைக் கொண்டு செருக்குண்டிருப்பதும் பெரு
மையல்லவென்று, ஜீதாநநெதாநூஷு, என்றும்சமையாச
கம்விகள் சூழவந்தாலும் தொகையிவை, என்றும் எடுத்துக் கழித்
தும், தசுஜீதாநம், என்று, எந்த ஞானமானது மேம்பாடுடைய
தாய் மெச்சப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட, பகவத் விஷயமான ஞான
த்தையும் அதைத் தவிர்ந்த மற்றைய எல்லா விஷயங்களிலும் வெரு
ப்பையுமே, தமக்குத்திருவணிகலன்களாகக் கொண்டவரென்றபடி.

ஸ்ரீஉஷ்டு நாயாயம், ஸ்ரீமானான வேங்கடநாததேவ
கன், என்றபடி, இவ்விடத்தில் அவதாரங்கள் தோறும் பகவானை
விட்டுப்பிரியாமல், கூடவே அவனவதாரத்துக்குத் தக்கபடி அவத
ரிக்கும் பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் நித்யமாகவுள்ளது காட்டப்படுந்
றது. திருவேங்கடநாதனென்கிற அர்ச்சாவதாரத்தில், இறையா
கலகில்லென்னுறையு மலர்மேல்மங்கை, வஸுதக்ஷ வஸுதக்ஷ
க்வாலாஸுதீவ வுஷாநதஃ | ஸ்ரீ வெ ஷ்டு ர ஷ்டு
நாயொஸள ஸ்ரீஉஷானு ஷெஸிகஃ என்றும், வெஷ்டுஷ
ஸாவதாராயம் என்றும், அன்றிவ்வுலகினை யாக்கியாரும் பொ
ருள்தால் விரித்து, நின்று தன் நீள்புகழ் வேங்கடமாமலை மேவிப்

பின்னும் வென்றிபுகழ் திருவேங்கடநாதனொலுங் குருவாய் நின்று
 நிகழ்ந்து மண்மேல் நின்ற நோய்கள் தவிர்க்கதனனே என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே, திருவேங்கடமுடையானே நந்தூப்புற்குல
 விளக்காய் வந்து தோன்றினால், உருஷ்யசெவ்வாருஷீ என்கிற
 கிரமங்களில், குருஷ்டி மதவிக்ஷம்ஸனத்துக்குபயோகமாம்
 படியான ஸத்வித்யாதி ரூபையாய் ஸஹசரித்து நிற்கிறுளென்பதில்
 ஸந்தேசஹமில்லையென்றபடி. இப்படி, ஸ்ரீசுர, என்கிற சப்தம் அர்த்
 தங்கொண்டதென்பது, விஜ்ஜாவலவெனியிஃ என்கிற தேசிகன்
 தன்னுடைய ஸுக்தியாலுமே தெரியலாகும். அன்றிக்கே, பயிலுஞ்
 சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப் பயிலுந்திருவுடை
 மையைப் பேசிற்புகவுமாம். இதன் முன் சுவடுதான், வஸுதாநா
 மவரஃ ஸ்ரீசாநு என்றும், உக்ஷணொருக்ஷிவலவெனஃ என
 றும், சுக்ஷரிசுக்ஷமதஃ ஸ்ரீசாநு என்றும், பல விடங்களில் புகழப்
 பட்டிருக்கிறது.

வெடி வெடிக்கொடிசரிசு, சீழ் அனுஸந்தித்த குணங்க
 ளுக்கு அற்றுத் தீர்ந்து, வேற்ற மரம்போலே வேதாந்த தேசிகன்
 திருவடிகளில் விழுந்தமை காட்டப்படுகிறது. ஸேவிக்கிறேன்
 என்று சொல்லி முடிக்கவேண்டிய கிரமம் வருவதற்கு முன்பே
 வெடிக்கொடிசரிசு, என்று, மற்றும் பெருமை பேசவேண்டிய
 வாக்கியமிடவேண்டியிருக்க, தாம் சென்னிமேற்கொண்ட குணத்
 தின் கனம் தாங்கமுடியாதே, வெடி, என்று நடுவே வந்து தலை
 சாய்க்கிறார். இப்படித் தலை சாய்க்கிறவர்கான், யாரென்னில், உல
 கில் எல்லாப் பற்றும் விட்ட, பரஹ்மதந்திரன்வதந்திர ஜீயரன்றே!
 இவருக்கு அநிரியர் திறத்துள்ளவன்னை நோக்கினால், அழ்வார்
 திறத்து மருமகவிகளைக் காட்டிலும் விந்நியிருக்குமெனத் தோன்று
 கிறது. அம்மதமாகவி தானும் அழ்வாரிடம் தனது பக்தியின் பெரு
 மை பேசங்கால், கண்ணிநுண்ணிறுத் தாய்ப்பிழால் கட்டுண்ணப்பண்
 னிய பெருமாயன் என்னப்பணில் என்று, எம்பெருமானை நினைந்து,
 அன்பர்க்கேயவசுகரிக்குமாயன் நிற்க, என்கிறபடியில் தனியே எடுத்
 துந் கழித்து நிறுத்தி, பின்னரே, அநுபவநகள் தமிழ் செய்தான்
 தானே கொண்டு, என்கிறபடி, அழ்வார் பெருமை பேசினார்.

இவரோ, சூவாய-பூஜிஹஜெவதாஃ ஸ்ரீயிகாஃநூநாஃ
 நூஃஹெ, என்கிறது கேட்ட பெருமைக் கேற்ப, தனது ஆசிரி
 யன், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ட ஆயன் விஷயத்தில்
 ப்ரயோகித்த அந்த க்ரியாபதத்தையே, மிகவுந் அழகுபடுத்தக்
 கருதி, நந்தூப்புற்குலத்தரசினடிக்கீழ் அமர்த்தினார். அதாவது
 தேசிகன் கோபாலவிம்சதியில் வஜெவ்ரஜாவ நவரஃ என்று
 பகவத் விஷயத்தில் அருளிச்செய்த கிரமத்தை, ஜெவஜிவசூவா
 ய-பூஜாவரவீத, என்கிறபடியில், வஜெவெஜானஜெஸிகஃ
 என்று, ஸ்ரீதேசிகத்யான மந்திரமான இத்தனியனில் அமர்த்தி
 னது தான்.

இது இப்படியிருக்க, இங்கே வேதாந்த தேசிக சப்தத்தை
 யிட்டவரின் நோக்கு எவ்வாறுள்ளதென்பதை ஆராய்வோம்.

வேதாந்த என்கிற பதமானது வடமொழி தென்மொழி
 இரண்டு வேதாந்தங்களைப் பொதுவாய்ப்பேச நின்றாலும், இத்தனி
 யனை ப்ரவர்த்திப்பித்தவர் திருவுள்ளத்தையும் ஸந்தர்ப்பத்தையும்
 நன்கு நோக்கினால், தமிழ் வேதாந்தமென்பதையே காட்டி நிற்கி
 றது. ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன், ஆழ்வார் அருளிச் செய
 லுக்கு, தாத்பர்ய ரத்னாவளி, ஸாரம், நிகமபரிமளம், முத்தலிய காந்
 தங்களை அருளிச் செய்தும், செய்ய தமிழ் மாலைநூல்களைய
 வோதித் தெளியாத மறைநிலங்கடெளிகின்றோமே, என்றும், நம்
 பாணனோதிய கோரிநு நான்கு பிரண்டுமான வெண்பத்தாம் பற்றுக
 வுணர்ந்துரைக்கோம், என்றும், பல படிகளில் பாக்கப்பேசி, ராம
 னுசனடியார்களான நமக்கே ஏகதேசானுபாயமான தாய்
 வேதாந்தத்தை குக்ருஷ்டிகளால் அணுவளவும் சலிப்பிடுங்க வெண்
 னாதபடி நிலைநிறுத்தி இந்தஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரவசனம் செய்து ப்ர
 வர்த்திப்பித்த பெருமைக்கு, நன்றி பாராட்டுங் கிரமத்தில், தாய்
 வேத, வேதாந்த அக்யயன, அக்யாபன, காஹண, பாராயண, ஸார
 பன காலங்களிலெல்லாம், விடாது ஆவச்யகமாய் அணைந்தித்தே
 யாகவேண்டும்படியன்றோ இத்தனியனின் பெருமையின்படி.

இவ்வண்ணம், ராமானுஜ தயாபாக்ரம், என்கிற தனிப்பாக
 ஸ்ரீதேசிகனை முந்துறச் சரணமடைந்தவகை தெளியப்பட்டது. இனி

ராமானுஜ தயாபாத்ரமென்றதில், திருமால், ஆழ்வார், எம்பெருமா
னார், முதலியவர்கள் கருணைக்கிலக்காவா வொருவரைப் பேசியதும்
திருமால் முதலாகவுள்ள ஆசார்யர்களைவரையும் அடைவே அடிப
ணியும் வகை பேசுகிறதுமேல் தனியன்.

ஐக்ஷீநாய ஸாராஹா நாயயாஜந ஸ்யூஜா |
ஶஸ்டிவாய டு வயடூகா வநெ மூரூவரஜராஃ ||

ஐக்ஷீநாய ஸாராஹா	{ ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானை ஆர ம்பத்தில் உடையதாயும்.
நாயயாஜந ஸ்யூஜா	{ ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளையும், ஆளவந் தாரையும், நடுவில் உடையதாயும்.
ஶஸ்டிவாய டு வயடூகா	{ என்னுடைய ஆசிரியரான எம் பெருமானை கடைசி எல்லையாய் உடையதாயும், இருக்கிற
மூரூவரஜராஃ	ஆசிரியர்களின் வரிசையை
வநெ	ஸேவிக்கிறேன்.

லக்ஷ்மீநாத ஸாராஹம்பாம், இந்த ஸம்பந்தாயமானது, விஷ்ணு
ஸ்ரீரகவாயிகீ, என்றும், இறையமகல்கில்லேன் என்றும்,
ஹாயெவாநம மதாஸ்டி, என்றும், என்றுமோரேதமின்றியிர
வியுமொளியும் போல, என்றும், திருமகனார் பிரியாத தெய்வம் என்
றும், சொல்லுகிறபடி, எம்பெருமானை விட்டுத்தினைத்தையும் விட்டுப்பி
ரியாதிருந்தருளும் பெரியபிராட்டி யென்கிற இலக்குமிகேதவியோடு,
யவஸூவீக்ஷுஜீவம் தஜிஜிதவாராயீ நொவியதெகவிமம்
என்கிற கணக்கில், அவள் தன் பரிபூர்ணமதியோடு, அவளும் தா
னுமானசேர்த்தியில்பாவர்க்கிப்பித்ததாக்கவிருக்கும். அதாவது, பெரு
மானும் பிராட்டியும், தவெலதடி ஶுரா ஶுஜாவதயஉவாவ
என்கிறபடி, ஸைநாபதியாழ்வானுக்கு இந்த ஸம்பந்தாயத்தை முத
லில் உபதேசிக்க அவர், ஶுஜாவதிஜீமவெ, என்கிற வரிசை
போல், அதை, ஆழ்வார் திருநகரியில் நம்மாழ்வாருக்கு உபதேசம்
செய்தபடியைக் காட்டுகிறது.

வடுகு மூரூவாஃவாஃ. உஹதீ மூரூவஜிஹார யஷிஃ, என்கிறபடியே, மிகவும் அழகியதான ஆசார்யர்களின் வரிசையை வணங்குகிறேன் என்றபடி. இத்தனியன், மொழி யைக்கடக்கும் பெரும் புகழான், வஞ்சமுக்குறும்பாங்குழியைக் கடக்கும் நங்கூரத்தாழ்வான், அருளிச்செய்ததாக விருக்குமானபடியினாலே, அவருக்கு ஆசிரியரான இராமானுசனை, சுவஸூராயபு வயபூஃ, என்று குறிப்பிடுவதால், அதை யனுஸரித்தே, நாயாயாஃந உய்யோஃ, என்கிற பதத்தையும் இணக்கி அர்த்த மெழுதப்பட்டது.

ராமானுஜார்யபர்யந்தாம், என்று, தனக்கு, எளிதாக ச்லோக மிடாமல், அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம், என்று அனைவருக்குமெளிதாக ச்லோகமிட்ட ஆழ்வானின் அபாரகருணையை என்சொல்லிப் புகழ் வோம்.

ஆழ்வானுடைய கருணையையும் கட்டளையையும் நோக்கினால் குருபங்கதி பஜனம் செய்யவேண்டுவது ஆவச்யகம், அதை யாரும் தவறுதல் கூடாது என்றும், அப்படிச்செய்ய ஸுகமான வழியும், இந்த ச்லோகத்தின் அனுஸந்தானமே, என்று தோற்றுவதால், அனைவருமாதரித் தோ தும்படியி லுமர்த்தரெழுதப்படுகிறது.

இதில், லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம், என்பதில் வேறுபாடில்லே. நாதயாமுன மத்யமாம், என்பதில் யதிராஜெந நிவஃநாய கூஸ்ரீஃ உஹதீ மூரூவஜிஹார யஷிஃ, என்று நந்தேசிகன ருளியபடியில், நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் தொடங்கி இராமானுச னையும், யதீஃராமஃ என்கிறபடியில் ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனை யும், அவரைச் சொன்னபடியினாலே, அவர் திருவடிகளில் சிஷ்யப்ரா சிஷ்ய முகத்தால் ஆசாயித்தவர்களையும் கருத்திற்கொண்டு, இவர்க ளெல்லோரையும் நடுவேயுடைய என்றும், அஸ்மதாசார்ய பர்யந் தாம், என்பதில், அவரவர் தங்கள் தங்களுடைய ஆசார்யர்களையு முள்ள, என்று அர்த்தங்கொண்டு முடிவில், வந்தே குருபரம்பராம் என்று அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

இத்தால், குருபரம்பரையாகிற மஹாநதியானது, செக்கர் மாமு கிலுடுத்து மிக்க செஞ்சுடர் பருதிசூடி, அஞ்சுடர் மதியம் பூண்டு

<p>தடிதராணி</p> <p>தரணாய</p> <p>ஜெந</p> <p>சுவஸுரொரஃ</p> <p>லமவதஃ</p> <p>ஜயெசுவியெநஃ</p> <p>சுவஸு</p> <p>ராராநஃஜவஸு</p> <p>உரணள</p> <p>ஸரணஃ</p> <p>புவஜெ</p>	<p>{ எம்பெருமான் ஸம்பந்தம் பெ { ருதமற்றவைகளையெல்லாம்</p> <p>{ ஒன்றுக்கும் உபயோகப்படாத { மடித்த செத்தைக்கு ஒப்பாக எண்ணினாரோ. அப்படிப்பட்ட, எமக்கு ஆசிரியராயும்</p> <p>{ ஷாட்குண்டம் நிறைந்த எம்பெ { ருமானைப்போல் பூஜிக்கத் தக்க { வராயும்</p> <p>{ உலகிலுள்ள கருணை வெள்ளமெ { ல்லாம் ஒருங்கே சேரும் ஸமுத் { திரம் போன்றவராயும்</p> <p>{ ஸம்பத்தில் சுட்டிக்காட்டும்படி { ஸேவை ஸாதிக்ருமவராயும்</p> <p>{ இராமானுசனென்று திருநாமம் { பூண்டவராயுமுள்ளவருடைய திருவடிகளை</p> <p>{ நம்மைக் காப்பாற்றும் உயரிய { ஸாதனமென்று நினைத்து புகளிப்பதாக அடைகிறேன்.</p>
--	--

யஃ, என்றது யொஸு ஹாணஃ விஜயாதிவஃ உஃ
என்றும், உயர்வற உயர்நலமுடையவன் எனன் என்றும், யவ்விநு
ஜெஷெ என்றும், இப்புணைகளில் சொல்லியிருக்கிறபடியே, மிக
வும் ப்ரஸித்தியுடைய ஒருவரைச் சொல்லுவதாயிருக்கிறது.

நிதஃ என்பது, யநஃஹஃதஃ சஷணாவாவி
வாஸஃஷெவொ நகிஷெத | வொவொ நிவநஹவிஜஃ
வொலொஷெவொவி சியா | னசுவலிஷெஷெதி சூஃதெஃ
ஹஃதெஃ யநஃநவஜிஃதெ | ஜவஸு, ஸிஜஃஷெதெநவ
யஃசுஜா சூஷிஃஃஃஸஃஸஃ என்கிறபடிக்களில், பகவத்யானத்
தைவிட்டு வேறு அல்லலுங்கூ அளாகாதி சந்தையையாச் சொல்லுகி
றது,

சுவஸுஃத, என்றது, தொண்டாடி பொடியாழ்வாரின் அனுப
வத்தைபற்றே நின்பற்றினையைக் காட்டுகிறது. அவரும், அச்

சுதா அமரரே நே! ஆயுர்கம்கொழுந்தே யென்றுமிச்சுவைதவிரயான் போய் இந்திரலோக மாளுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் என்று அருளிச்செய்தாரன்றோ? அதுபோலவே, இவரும், கள்ளார் பொழில் தென்ன ரங்கன் கமலப்பதங்கள் நெஞ்சிற் கொள்ளாமணி சரைநீங்கி, அரங்கன் மலரடிக்காளுற்றவரே தனக்குற்றவராய்க்கொள்ளுமுத்தம னைபடியினாலே, அச்சுதனை அவன்றுளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி பெற்றார னன்றோ? அவனை நம்பியடைந்தால், ஒருபடியாலும், அடைந்தவரை நமுவவிடான் என்கிற பெருமையை திருநாமத்தால் விசுதமாய்க் காட்டிக்கொண்டு நிற்கிறவனையன்றோ யடைந்தது. இப்படிப்பட்ட வன், வுரக்ஷணை வுரக்ஷணை கொ ஹதஃ வுரக்ஷணை, என்னப்படுகிறவன் கணக்கில், தன்னிலை நிலைத்தாலன்றோ தன்னையடைந்தாரை நிலைப்பிப்பது என்று கூசாதே, தானும் நமுவ தலில்லாத வெருவனாகவே நின்றான். இப்படியுள்ள அர்த்தஸ்வா ரஸ்யத்தை வெவ்வேறு பதங்களில் வைத்து ஆசரிதரை அலையவி டாதே, அச்சுத என்கிற ஒரு பதத்தை உச்சரித்த மாத்திரத்திலேயே முந்தற, அச்சுதன், நமுவதலில்லாதான் ஒருவன், தன்னைய டைந்தவரையும் நமுவவிடாதானொருவன், என்கிற அர்த்தங்கள் னன்றோ விளங்கி நிற்கின்றது.

இவ்வண்ணம் பெருமையுள்ளவன் திருவடிகளாகிற இரட்டைக் கமலங்களைக்கண்டு, இவர் ஹ்ருதயமாகிற ஒரு கமலம் ஒருபட்ட மையைச் சொல்லுகிறது. வடிவஃவஃஜ யஃகரஃஜ வுரஜொ ஹதஃ என்று. கமலம், கமலத்தைக்கண்டு மயங்கியது என்று சொன்னால், பாஞ்சாலியின் சில அவயவத்தின் வடிவழகைக்கண்டு பாவைமார்களே மயங்கினார்கள் என்கிறபடியில், உயர்ந்ததொருபெரு மை, இந்த இரட்டைக் கமலங்களுக்கிருக்க த்தட்டில்லையே? இந்நவாய் வந்தார் என் முன்னே நின்றார், என்றால், ஒருவராயிருந்த ஒருவர் மயங்குவது இயல்புதானே. ஒன்றோடொன்று இணையியாதது இந் தக்குமிரட்டைக்கு, உலகில் ஆளாகாத ஒன்றுதானாண்டோ? மேலும், மணிதர்க்குத் தேவர்போல என்கிற கணக்கில், இவர் ஹ்ருதயம் கம லம். அவை பொற்கமலங்கள் அல்லவா! பொற்றாமையடி பெய் றல்லவோ போற்றப்படுகிறது. அவைதான் பொன்னாமாய் காநினை ப்போலே, என்கிறபடியே, நறுமணங்கொண்டு மயங்குமாயிற்று.

உலகிலும், ஏதோ சில புஷ்பவாஸனை போன்றதைக் காட்டியன்றே ஒரு நோயாளியின் சிகித்சையில் ப்ரவர்த்திப்பார் அவன்படுங் கஷ்டமநியாது செய்யக் காண்கிறோம். உவஉாநஉஸெஷாணாஃ வஸாய-ஓநாஃயவஸுஜாலவசுஎன்கிற பெருமை படைத்த ஒரு ப்ரஹ்லாதாழ்வானும், பகவச்சரணாவிந்த த்யானவ்யாமோஹத்தை யடைந்திருந்தபடியாலன்றே, யார் செய்யுங் கொடுமையையும் அநியாதிருந்தார். ஆகவே இப்பேர்க்கொத்த வ்யாமோஹத்தைத் தான் அனைவரும் அபேக்ஷித்திருக்கத் தகுந்தது. இவ்வாறுள்ள வ்யாமோஹத்தையொருவர் கைக்கொண்டிருந்தாரென்றால் அவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தார் வேறொருவர்தானுண்டோ?

உடையவர்தான், காணாவஸுகநகெஷு-உ, என்கிற படி, பெண்ணாசை பொன்னாசையெல்லாம் விட்டவான்றே? வஸஉ யொஷுாஸுகாணு-நஃ என்கிறவர்படியில் விளங்குமவான்றே? இவருக்கு இப்படி இவைகளில் மிகுதியான மோஹம்ஏற்படலாமோ, என்னில், நச்வரமான பொன்னையன்றே விடுகை ஸம்பாவிதம். மற்றொருப் பாராயில்லா ஆணிப்பொன்னின் அடிகளை ஆரேனும்விடுவாருமுண்டோ. யார்தான் விட்டாலும் இவர்விடக்காரணமுண்டோ. பொன்னையிகழ்ந்து விருகங்கள் புல்லிய புல்லுகந்தால் மன்னரெடுப்பதப் பொன்னலதே, என்கிறபடி, சுஷு-தர் மிருகம் போல்வார், பொன்னைவிட்டு ஸாரமற்ற புல்லைக் கொண்டாலும், அரசர்கள் கொள்வது அப்பொன்னைத்தானே. இவர் தானும் அதன்படியில் யதிராசரில்லையோ? அரசர்களுக்கு எங்கிருக்கும் பொன்நிதியும் ஸொந்தமல்லவோ? பொற்குவியலில் ஆசைமட்டுப் படுத்தக்கூடியதோ அரசர்களுக்கு. அப்படி ஆசைமட்டுப் படுத்துவதுவஸுஷு-ஷு-ஃவாயி-புவஸுஷு-நஷு-ஃ என்கிறபடியில் கேடு விளைப்பதொன்றில்லையோ. ஆகவே இந்த ஹிரண்யநிதியைக்கண்டு இராமானுசன் மயங்கிக் கிடந்தாரெனக் கோற்றுகிறது. இதை அமுதனரும், தென்னத்தியூர் கழலிணைக்கீழ்ப்புண்டவன் பாளன் என்று அடியொத்திப் பேசினின்றார்.

இதில் மயங்கினது தான் மற்றொன்றைக் காணாமளவேயோ என்னில், மற்றவைகளை வெறுத்துப் பொருட்டுஎன்கிறார் தஜிதரா

ணி துணையெழுத்து, என்று. வாஜா தநியொரகூ: வி ரகோ
 வாஜா தநி என்றும், மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள்
 கைவிட்டு என்றும் பேசப்படுகிற ஸூக்திகள் யாவும் அர்த்தமுள்ள
 தாக வானமை பேசப்படுகிறது. துணைக் குதவி ரினூஜி: என்
 கிறபடியுள்ள ஏற்றம் புகழப்படுகிறது. தவாஜ தவ்யுதி நிவா
 ஜிவஜெ நிவெஸி தாதா கயஜந்ய ஜிஹதி என்கிறபடி எம்
 பெருமானின் தேனேமலருந்திருப்பாதத்தில் ஊன்றவைத்த மன
 தையுடையவர் வேறொன்றை இச்சிப்பரோ. என்னமுதனைக்கண்ட
 கண்கள் மற்றொன்றினைக்காணவே என்றும், நிற்பாலன் பாயே
 என்றும், கழல்களவையே சரணுகக்கொண்ட, என்றும் முத்தறிவா
 ளர்கள் முத்தலித்துப் பேசியிருப்பவைகள் பேர்க்கவும் பேராவே;
 அன்றோ.

இங்ஙனம் இவர் மற்றவைகளை ஒரு பொருட்டாக எண்ணாவிடி
 னும், அவைகள் தான் இவரை நலியாதோ என்னில், ஜிநகஜ
 மெநககூகிஸூஜெ யதீஸ்ர ரவஸ்யாயா: என்கிறபடியே, இவ
 ரைப்பற்றினவர்களே ஜுகுப்பஸி தமான கஷ்டங்களால் துன்பமுறச்
 செய்யப்படுகிறார்களில்லை யென்றால், இவரிடம் அவைகளின் நினை
 வுக்குத்தான் ப்ரஸக்தியுண்டோ. ஆனபடியால் ஸாரமற்ற மற்ற
 வைகளை வெறுத்துப்பொகட்டு எம்பெருமானின் திருவடிகளில் விரு
 த்புற்று விளங்கினாரென்று விளம்பப்பட்டது.

இப் பெருமைபெற்றவர் ஸம்பந்தம் தனக்கு ஏற்பட்ட ஏற்றம்
 வெளியாக்கப்படுகிறது ஊவஜ—ரொ: , என்று.

சிஷ்யனுக்கிருக்கவேண்டிய அடையாளமான நற்சூணங்களில்
 எவ்வளவு தூல்களில் நுவலப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவையெல்லாவா
 ற்றையும் ஒருங்கேகொண்டு விளங்கும் கூநாதனை தமக்கு ஆசார்ய
 னாய் விளங்கு மவரென்கிறது. ஊவஜ, என்கிற சப்தம், இப்படிப்
 பட்ட ஆசார்யனை நாம் பெற்றோம் என்கிறபாரிப்பால், இறைஞ்ச
 எனக்காரும் நிகரில்லையே, என்கிறபடியே, ப்ரயோகிக்கப்பட்டதாக
 விருக்கும். அன்றிக்கே, தம்முடன் ஒருவாறு ஸம்பந்தமுடைய வி
 வரையும் தம்மோடு கூட்டிக்கொண்டு சொன்ன காகவமாம்.

நமக்கெல்லாம் குருவேன்றபடியினாலே, நம்மைப்போன்ற ஒரு வரோ அவரும் என்று கருதவேண்டாம். பகவானுடைய குணங்களைப் பெரும்பாலும் உடையவர் என்கிறது லமவதஃ என்று.

பெருமாள், எம்பெருமான், இந்த உடையவரோ எம்பெருமானார். என்கிறபடியில், வீறுபெற்றவரென்றே இவரது திருவுள்ளம்.

தெய்வத்தினிடம், லோஹபுத்தியும், ஆசாரியர்களிடம் மனிதர்கள் என்கிற புத்தியுமே கெடுதலை விளைவிக்கக்கூடியது. தெய்வத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள் ஆசார்யர்கள் என்று எண்ணுவதும் ஆசார்யரைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட தெய்வமொன்றில்லை யென்றெண்ணுவதும் தகுதியுள்ளதாகவே யாகுமென்று காண்பித்தபடி.

இந்த ஆசார்யாவதாரந்தான், ராமகிருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் போலே நெடுநாள் முன்னே சென்று விடாமல், நம்போல்வார் ஸேவித்துக்களிக்க அணித்தாகவிருந்தபடி சொல்லுகிறது. சுவஸூ என்று.

எதிரிலுள்ள ஒருவஸ்துவை இந்த என்று, எளிதாகச் சுட்டிக் காட்டுமாப்போலே, யாவரும் வந்தடிவணங்க, எளிதாய் எழுந்த ருளியிருந்தவாறு அறிவிக்கப்படுகிறது.

இவ்வளவு பெருமை பெற்றிருந்தால், யாருக்கும் கூசாச் சென்றணு கலாயிருக்குமோவென்னில்? திருவருட்களெல்லாம் ஒருங்கே சேரும் கடலல்லவா, என்கிறார் ஐயெசுவலிபெருநாஃ என்று. இவரையணுகியடைந்த திருவரங்கத்தமுதலாரும், காரேய்கருணையி ராமானுச என்றும், நிகரின்றி நின்றவென்றீசதைக்குன்னருளின் கணன்றிப்புகலொன்று மில்லையருட்குமஃதே புகல், என்றும், உன் பெருங்கருணை தன்னை, என்றும், வண்மையினாலும் தன்மாதகவாலும், என்றும், இனியுன் சீரொன்றிய கருணைக்கு இல்லைமாறு தெறிவுறிலே என்று மன்றோ பலவாறு பாசரமிட்டிருப்பது. உடையவராகும், அருமா கடல், கடலோடு பலபடி ஒற்றுமைப்பட்டிருந்தாலும், அதைக்காட்டிலும் பல ஏற்றமும் பெற்றிருந்தும். சுவவபூணி, கடல் நீண்டலாகாடு தண்ணாப்போலே அந்த ஸமுத்திரத்தில் மூழ்க சில காலங்களைக் கூடாதென்று விலங்கி, சில காலநியதிக்கொண்டு மூழ்கவேண்டியதாயிருக்கும். இக்கடலில் மூழ்க ஒருகாலநியமமில்லை

அக்கடல் ஜடாசயமென்று பெயர் படைத்திருக்கும். இக்கடல் எம்மிராமானுசன் மெய்மதிக்கடலே, என்று மெச்சப்பட்டிருக்கும்.

அக்கடலில் புகுந்து பருகுமவர்கட்கு' உவர்க்குங் கருங்கடலா
 னபடியினாலே' உப்புக்கரிக்குமதாயிருக்கும். இக்கடல், ஐதீ
 யெநடியாவஸுயாஃ வஃநியிநா லீக்வா விஸுஃஃவயஃ
 கூரெயுநஃ கூரிசெயு சுஷுஜயுஃ கூஜ ராயிகு
 வஷுஃகி, என்று கொண்டாடப்பட்டிருக்குமானதாலே, இதின்
 பெயரைச் சொல்லும்போதே, சொல்ப்புகில் வாயமுதம் பாக்குமெ
 ன்கிறபடி தித்திக்கு மதாயிருக்கும்.

அக்கடல், ஒருவேளையைப்போலிராமல் தன்னிடம் முழுகுவா
 ரை கரைசேரவிடாதே அமிழ்த்துவிக்கும்.

இக்கடல், தன்னிடம் அணுகிமுழுகுவாரை எல்லைகாணவொண்
 னாதுள்ள கடலைக்கடத்தி கரை சேர்த்துவிக்கும். பவக் கடலைக்
 கடத்துவிக்கும்.

அக்கடல், சில குாங்குகளுக்கும் நடுவே வரம்பிட வெளிதாக
 விருக்கும்.

இக்கடல், மெய்மதிக்கடலானது கொண்டு, பேதையர்வேதப்
 பொருளிதென்றுன்னிப், பிரமனன்றென்றேதி மற்றெல்லாயிரம
 லீதென்று, உயிர்கள் மெய்விட்டாதிப் பரனோடொன்றமென்று சொ
 ல்லுமவ்வல்லெல்லாம் வாதில் வென்றான், என்றும், தற்கச்சமணரும்
 சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும்
 சூனியவாதரும், நான் மறையும் நிற்கக் குறுப்புசெய் நீசரும் மாண்
 டனர் நீணிலத்தே, எம்மிராமானுச முனிபோந்த பின்னே, என்றும்'
 போற்றப்படுவதொன்றானதாலே எவராலும் வரம்பிடவொண்ணாத
 வண்ணமாகவிருக்கும்

இதுபோல்வன மற்றுமுள்ள ஏற்றங்கள் எவ்வளவு அனுஸந்தி
 க்க ஏற்கின்றனவோ, அவையாவையும் அனுஸந்திப்பது.

இக்கருணைப் பெருங்கடலைக் கருத்திற்கொண்டு கனிக்க எளிதா
 ய் தோற்றும் திருநாமத்தை அனுஸந்தித்து இனியராகிரார் ஈராஜா
 நஃஜஸு என்று.

கூஹம் ஸ்வபுஃ காரிஷ்ராலி ஜாபுதஃ ஸ்வதஸுதெ.
 கூஹம் ஸ்வபுஃ காரிஷ்ராலி ஜாபுதஃ ஸ்வதஸுதெ.
 மணன், பெருமாளிடம் இடைவிடாது கைங்கர்யத்தை வேண்டிக்
 கொண்டாப்போலே, இவரும், அந்த இலக்குமணன் திருநாமமான,
 ராமானுஜன், என்று கொண்ட பெயரினைப் பெருநிலத்தார் அர்த்த
 முள்ளதாகக் கொள்ளத் திருவுள்ளங்கொண்டு, தவாமுலுதி
 ஸ்லுதி ஸ்ரீகாரித ஞாஸ்தாம் | ஸ்ரீஹ்ரே க்ரவயா
 நாய நஜாநெ மதிநயூ | ஸ்வபுவஸூவிதாஸெ
 ஷஸெஷெதே காரதிஸுவ | ஸ்வெயம் வுணரீகா க்ஷ
 சுவெ வெவஃ கூஹம் ஸ்வபுஃ என்கிறபடியே, பலவாறு எம்
 பெருமானிடத்தில், ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தேதாசித ஸர்வ
 வித கைங்கர்யங்களையும் ஆசைப்பட்டு ஸ்ரீஹ்ரே முகத்தாலே
 அனுகரித்து அனுஸந்தித்தாரிறே.

இவருடைய திருநாமத்தை அனுஸந்திக்கவே, சுரக்கும் திருவு
 முணர்வும், சொல்ப்புகில் வாயமுதம் பாக்கும், இருவினைபற்றறவோ
 டும், என்கிறபடியே, பலதீங்குகளும்ழிந்து பல நன்மைகளுமுண்டா
 குமென்றல்லவா, இத்திருநாமத்தை இத்தனியனில் ஏற்பட்டு அனுஸ
 ந்திக்கிறபடி.

இந்த போக்யமான திருநாமத்தைச் சொல்லிக் திருவடிகளைச்
 சாணமாக அடைந்தபடியைச் சொல்லுகிறது, உரணா ஸர
 ணம் பூவஜெ என்று.

இராமானுசன் சரணாவிந்தம் நாம் மன்னிவாழ, நெஞ்சே சொ
 ல்லுவோமவன் நாமங்களே, என்கிறபடியே, அவன் நாமம் சொல்ல
 வே, அத்திருவடிகளும் நமக்கிடங்கொடுக்க விரங்குமென்று சொன்
 னபடி.

பூரணபூயாண வாயெயம் நாம ஸ்ரீதநாஜுதம்
 என்கிறபடியே, அத்திருவடிகள் வரையில் செல்ல நடுவேயுள்ள வழி
 மாளவும், சொல்ப்புகில் வாயமுதம் பாக்கும், என்கிறபடியே, வழி
 யில் பசி தாஹமின்றிச் செல்லவும், இருவினை பற்றறவோடும், என்
 கிறபடியே, அத்திருவடிகளை அடைய இடையூராகவுள்ளவையாவும்
 விலகவே, ஒருதடையின்றிச் செல்லவும், இராமானுசன், என்னும்

கிறேன் என்று, சரணாகதி பண்ணினார். இவரோ, விலி லு-வகி
வாநெதி ஸம்ஸயொ ஹுத வெவி நாஃநஸம்ஸயொ து
தடி கூவரி வயா-ரா தாத்நாஃ என்றும், மாறாயதானவனை வள்
ளுகிரால், மார்விரண்டு கூறாகக்கீறிய கோளரியை, வேறாகயேத்தி
யிருப்பாரை வெல்லுமே, மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம், என்கி
றபடிகளில் வெளியாக்கப்பட்ட அர்த்தங்களை (அதாவது, பகவானை
நேரே அடையுமவர்களுக்கு, தான் அபேகூழ்க்கும் பயன் கிடைக்கு
மோ, கிடைக்கமாட்டாதோ. அந்த பகவானுக்கு மிகவும் வேண்டி
யவர்களாகவிருந்து அவனுக்கு அடிமைசெய்யும் உத்தமர்களுக்கு,
நாம், பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தால், நமக்கு பலன் கிடைப்ப
தில் சிறிதேனும் ஸந்தேஹமில்லை, என்றும், பகவானையே நினைத்து
த்யானம் செய்துகொண்டிருப்பாரை, பாகவதர்களுையே அடிபணிந்து
நிற்கின்றவர்களின், தவப்பெருமை வென்றுவிடும், என்றும், பெரு
மைகளை) நன்கு அறிந்தவரானபடியினாலே, பகவத்பக்தியின் எல்லை
நிலமான பாகவத பக்தியிலே மண்டி தன்னாசிரியன் அடியிணைக்கீழே
மீட்சியில்லா வாழ்ச்சிபெறும் சூழ்ச்சியைச் செய்கிறாரன்றோ!

தெய்வத்தைப்போல், ஆசிரியரைக் கொண்டாடுகிற கிரமத்தில்,
அத்தெய்வத்தின் சரணாகதி மந்திரம் போலவே, இவ்வாசிரியரை அ
ரணாகக்கொள்ளும் மந்திரத்தின் பொருத்தத்தையும் காண்மின்கள்,

பகவானுக்குள்ள மந்திரங்கள், பகவத் ராமானுசனுக்கும்
அடைவே அனுஸந்திக்கத் தட்டில்லை. பகவானுக்கு திருநாமம்.
நாராயண என்கிற நான்கு அக்ஷரத்தைக் கொண்டால்' இங்கும், ரா
மானுச, என்று ஸாய்தத்தை அடைந்திருக்கும். பகவானின் மந்திர
த்தை, மேற்சொல்லப்பட்ட நாமத்தில், முன், ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்க
ளையும், பின், நான்காம் வேற்றுமையையும் சேர்த்தவுடன், எட்டு எழு
த்தாகி, திருவஷ்டாசுஷாம், என்று எப்படி சொல்லப்படுகிறதோ, அப்
படியே, இங்கும், ராமானுஜாஷ்டாசுஷா, அமைந்திருக்கக் குறையி
ல்லை. அப்படியே த்வாதசாசுஷாமும், தோன்றி நிற்பதென்பது, எளி
தில் அறிந்திடக்கூடியதே யாகுமென்பதில் ஐயமொன்றில்லை, த்வய
தான், இங்கு ஆழ்வானுடைய அனுஸந்தானத்தில் இந்த ச்லோகத்
தில் வெளியிடப்படுகிறது, ஹவதொவஸு டெயெகவரிநாஃ
நாராஃநஸம்ஸு ஹவஸு ஹரணா ஹரணம் ஹவதெஃ என்று.

இதில் மந்திரங்காண்பது, ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜ சரணௌ சரணம் ப்ரா
த்யே, என்று. இதை இப்படிக் கொண்டபடியினாலேயே, பின் வாக்
கியமாய் அனுஸந்திக்கவேண்டிய, ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: , என்
பது, அணுகிவந்து நிற்குமன்றோ. இப்படி இந்த மந்திரத்தை அனு
ஸந்திக்கும் பெருமையுள்ளது கொண்டே, இன்றளவும் வா, ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்கள், என்னப்படுகிறவர்கள் யாவரும் எந்த மங்களகரமான
ஸமயங்கள் முதலாக இதை அனுஸந்திக்கும், எழுதியும் வருகிறார்
களில்லையோ? முன்னோர் நெறியைத்தழுவி அந்நெறிநிலை தவறாது
நடப்பவர்,, ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: என்று முதலில், எழுதாமல்,
ஒரு அக்ஷரமும் எழுதமாட்டாரன்றோ? இவ்வாறுள்ள பெருமையெ
ல்லாம் இம்மந்திரம், ஒன்றுக்கே யென்பது எவர்க்கும் சொல்லாம
லே விளங்கும். மேலும், பகவானின் மந்திரமான த்வயத்தைக்
காட்டிலும், பகவத்ராமானுஜனின் மந்திரமான த்வயம், அக்ஷரத்தி
லும் ஆகியம் பெற்றிருக்கும். எம்பெருமான், என்பதற்கும், எம்
பெருமானார், என்பதற்கும் எப்படி அக்ஷரத்தின் எண்ணிக்கை,
குறைந்தும், ஏற்றமுற்றும் இருக்குமோ, அவ்வாறே இதிலும் சூநிக்
கொண்மின்.

ராமானுஜன், என்கிற திருநாமமும் யுகந்தோறும், வழங்கிவரு
கிறதொன்றாகவேயிருக்கும். திரேதையில், இத்திருநாமத்தை, இளைய
பெருமாளான, இலக்குமணனிடத்தும், துவாபரத்தில் பலராமானுஜ
ரான, கண்ணபிரானிடத்தும் கலியில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், என்கிற,
உடையவரிடத்தும், யாவரும் எளிதிற காணலாம். இவ்வாறு நிற்க
இத்திருநாமம், பரசுராமாவதாரத்துக்குப் பின், தசரதாமாவதாரமா
னபடியினாலே, ஸ்ரீராமபிரானிடமும் பொருந்தும். இப்படித் திருநா
மம் வழங்குவது போலவே, திருவடிகளை யடையும் உபாயமான மந்
திரமும் மஹிமை பெற்று விளங்கும். வெகுமுந்தின திரேதாயுகத்
தில், இலக்குமணன் ராமபிரானைச் சரணமடையும் தருணத்தில்
ஸலூராதௌ ஸரணௌ மாகம் நிவீஜ்ய ரவமநதநஃ |
ஹீ தாஜுவாவாதியஸாஃ ராவவம் வ ஜஹாப்யதஸுரம
ஷ ஜாஜநமவரம் வெயலஜ்யம் நெஹவிஜ்யதே | சூமம்,
ஸவபுஃ கரிஷ்யாதி ஜாப்யதஃ ஸவதஸு தே || என்று
தசரதாமானுஜரான வொருவர், பரசுராமானுஜரான வொருவரைச்

எங்குகிரான், என்கிறபடியே, ஸேவிக்குமவர்களை, க்ந்திருமேனிசோ
பையாலும், திருக்கல்யாண குணங்களில் மேன்மை பெற்ற தயை
என்கிற கல்பாணகுணத்தினாலும், ஈடுபடுத்தி, தன்னையுற்றாட்செய்
யும்படி திருக்குமானபடியினாலே, இதேகாரேற்றத்தையும் கொண்டி
ருக்கும் . இவ்வளவு நிரூபிக்கவாரே, ஈவஸ்ய, என்பதர்க்கும், நிரே
தை துவாபர யுகங்களான நெடுநாள் முன்சென்றதும், என்னைச் சர
ணமடை, என்னைச் சரணமடை என்று தாங்களே நேர் நின்று
சொன்னதுமான, ராமானுஜாவதாரங்களைக் கேட்கச் சரணமடையும்
அருமை எனக்கில்லை. எனக்கு அதில் ஓராதாமுமில்லை. கொள்ளக்
குறைவற்றிலங்கி, கொழுந்துவிட்டோங்கியவள்ளல் தனத்தினால்வல்
வினையேன் மனம் புகுந்த இராமானுசன் தன் இணையடிகளையே, சர
ணமாக அடைகிறேன் என்றும் பொருளும் விளங்குமதாயிருந்தார் .

மற்றும் இதிலுள்ள பொருத்தங்களைப் போற்றிக்கொண்டே
போனால், திக்குற்றகீர்த்தி யிராமானுசன், என்கிறபடியே, மிகவுந்
பாம்பின புகழையுடையானொருவனானதால், எவ்வளவு விரிவாகப்
பேசுவதாய் நினைத்துப் பேசினாலும், சுகிஷ்யாணி வதபுஞ்சை,
என்கிற கணக்கில், நம் புத்திக்கெட்டாதது கண்டு ஒருவாறு கைவா
ங்கியே நிற்கவேண்டுமாதலின், இவ்வளவோடு இத்தனியனில் அணு
பவத்தை, இப்பொழுது நிறுத்திக்கொண்டு, ஆன்ற தமிழ்மொழிகளா
னைத்துக்கும், ஈன்ற முதற்றாயான நம் சடகோபனை ஸ்ரீ ஆளவந்தார்
தாயாய் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்க் கொண்டு,
ஏத்தி நிற்கிற சாதா விதா, என்கிற தனியனைப்பற்றி அதன் அணு
பவக்கிலிமீவோம்

ஆழ்வார்கள் அனைவர்க்கும் அவயவியாய் விளங்கி நிற்கும் நம்
மாழ்வாசைச் சரணாகக்கொண்டு, அடிபணியும் படியைப் பரக்கப்பேசு
கிறதுசாதா விதா வென்றித்யாதி.

சாதா விதா யுவதயஸூதயா விலகுதிஃ

ஸவயு, யஜெவ நியஜெந உதவ்யாநா° |

சூடிஸூதஃ கூலுவதவயு கூலாலி ராஃ

ஸ்ரீஉதடிவ்யுமஹம் பூணசாதிஉகுடிபு |

உடிநயராநாஃ	{ என்னிடம் ஏதேனுமொருபடி ஸம்பந்த முடையாரணைவர்க்கும் என்றுமொறே உறுதியாக எந்த ஆழ்வார் திருவடிகளே அண்ணையாயும் தகப்பனாயும்
நியபெந யபெவ உாதா விதா	{ யௌவனப்பருவமுடைய பெ ண்டிர்களாயும் பிள்ளை குட்டிகளாயும் பொருள்களாயும் மற்றும் எல்லாப் பெருமைகளா யும், கருதப்படுகின்றனவோ, விளங்குகின்றனவோ நம்முடைய முதன்மையான { ப்ரபன்னர்கள் குலத்திற்கு தலைவராய் எழுந்தருளியிருக்கிற நம்மாழ்வாரருடைய { மகிழ்மலர்களினால் மிகவும் அழ காயுள்ளதாயும் மிக்கவொளி பொருந்தியதாயும்
யுவதயஃ தநயாஃ விலுதிஃ	
வவபுஃ அப்படிப்பட்ட நஃ	
சுடிஸு	
கூடுவதெஃ	
வகூஹாலிராஃ	
ஸ்ரீஃ	
தஃ	{ இவ்வளவுதான் பெருமையுள்ள தென்று சொல்லமுடியாதது மான் { ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக் கப்பெற்ற திருவடிகளின் இர ண்டையும். தகையினாலே நன்றாய் வணங்குகிறேன்.
ஊம்வியபுமஃ	
உஃபு புணாதி	

உாதா, என தண்ணையாய் விளங்குகிறதிகள் என்றது, உலகில் பிறவி பிறந்தோரணைவர்களும், பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டி அனைகம் கோயில்கள் கட்டியும், குளங்கள் வெட்டியும் பலவித

தான தருமங்கள் செய்தும், கடலாடியும், மலையேறியும், காயோடு நீடுகனியுண்டு வீசுகடுங்கால் துகர்ந்து நெடுங்கால மைந்துநீயோடு நின்று தவம் செய்ய, என்கிறபடியே, காய்கிழங்குகளைத்தின்று மிகக்கொடிய தவங்களைத் தவறாது செய்து தம்போலியாரான பிள்ளை குட்டிகளைப் பெற்று அவைகள் செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்து அவைகள் செய்யும் சிறிய வினையாட்டுக்களையும், அவைகள் பேசும் சில பேச்சுக்களையுங்கண்டு மனமகிழ்ந்து அவைகள் போம்வழியே தீமை செய்யவிட்டு மெய்யில்லா மெய்யைவளர்க்கும், தாய்களுண்டல்லவா, அவர்களைச் சொன்னபடியன்று. மேலாததாய், என்கிற படியில் கொண்டாடப்படும், உயர்ந்ததாயாய் ஆழ்வார் திருவடிகள் விளங்குமாற்றை விளக்குகிறது.

விதா, என்னப்பனாய்விளங்குகிறதுகள் என்றது, ஒருவனுக்கடங்கியிருந்து போஷணம் செய்யும் தாய்போலன்றிக்கே, தான் ஸ்வதந்திராய் சிறிது, பிள்ளைகளை நல்வழிப்படுத்துகிறதாய்ப்பார்களை நினைத்துச் சொன்னபடியன்று, மேலாததந்தை, என்கிறது போல் போற்றிச் சொல்லப்படும் தந்தையாய் நிற்கிறதுகள் ஆழ்வார் திருவடிகள் என்றபடி.

மாதா பிதாக்கள் என்னப்படுகிறவர்கள் கேவலம் ஒரு சரீரத்தையுமட்டிலும் உண்டுபண்ணக் காரணமானவர்களாக விருங்கினார்கள், சரீரத்தினுள் விளங்குமவனைப்பற்றி சிறிதேனும் கவலை கொள்ளவோ, கவலைகொண்டு ஒரு நன்மை செய்யவோ செயலற்றவர்களாகிறார்கள், ஆகவே. நோயெலாம் பெய்த தோராக்கையை அங்கினது ஒரு காரணங்கொண்டு என்னையனோ, என்றும், என்னன்னையே என்றும், நேயங்காட்டி நையுமவனல்லேன் நான். ஒரு காரணமுங்கொள்ளாது தன்னுடனுண்டான பேரிசக்காயாக, அங்கியடிமை நிலைப்பித்து என்னை இன்றவமே போக்கித்திருத்திப்பணிகொண்டு, அன்னையாய்க்குறையென்னையாண்டிந் தன்மையான், சடகோபனென் நம்பியே, என்று புகழ்நிற்கு மாழ்வார் திருவடிகளை எனக்குற்ற மாதா பிதாக்கள் என்கிறார் என்று காட்டினபடி.

யாவதயஃ, தான் அனுபவிக்கக் தகுந்த பெண்டிர்கள் என்றது, மாதா பிதாக்களைக் காட்டிலும், இவனுக்கு சிலகேடுவரில் தன்

நிலைமை என்னவாகுமோ வென்று மனங்கலங்கித் திகைக்குமவ ளாய், காயெழுஷு ஞாயீ, என்கிற நீதியின்படி ஒற்றுமைப் பட்டவளாய் இவன் தப்பி சிலவழி நடக்கிலும், இவனிடம் பல்லைக் காட்டியும் புன்முறுவல் செய்தும், அவத்தங்கள் விளையுமென் சொ ற்கொளந்தோ, என்று பரிவுபடப் பேசியும், இவன் தனக்கும், ஞானெனென வி ஞாயீயவீ, என்கிறபடியே உயிருக்குமுயி ராய் தோற்றநிற்குமவளைச் சொன்னபடியன்று. நம்பினேன் மட வாரையும் முன்னெல்லாம் செம்பொன் மாடத்திருக்குருகூர் நம்பிக் கன்பனாயடியேன் சதிர்த்தேகனின்றே, என்றும்; முயல்கின்றேனுன் றன்மொய்கழற்கன்பையே, என்றும் சொல்லுகிறபடியே எனக்கு னவ்வித போக்யவஸ்துவும் ஆழ்வார் திருவடிகளே என்று அற்றுக் தீர்ந்தேகனென்றபடி.

தநயாஃ பிள்ளைகள் என்றது, பொன்னரை நானொடு மாணி க்கக்கண்கிண்கிணி, தன்னரையாட தனிச்சுட்டித் தாழ்ந்தாட, என்ன ரைமேல் நின்றழிந்துங்களாயர்தம் மன்னரைமேல் கொட்டாய் சப் பாணி, என்று தாய் தகப்பன் இருவரும் சேர்ந்திருந்து கண்டு சீரா ட்டி மனம் பூரிக்கும்படி, பெற்ற குழந்தைகள் பாலப்பருவத்தே விளையாட்டினால் தாய் தந்தையரை உகப்பித்தாம், தாய் தந்தையர் கள் முதிர்ந்த வயதை அடைந்து உடலம் தளர்ந்திடுங்கால், பெற்ற பிள்ளைகளான தாங்கள் அவர்கட்கு தக்க பணிவிடைகள் செய்தும், உடலச் சிறைவிட்டு உயர்வானிலேறுங்கால், புன், என்றும் நரகத்தே வீழாமற்காத்து புத்திரனென்கிற பெயரைப் பொருட்படச் செய்து கொள்ளவும் வல்லர்களான பிள்ளைகுட்டிகளைச் சொன்னபடியன்று. னேவித்த மாத்திரத்திலே கன்குளிர்ச்செய்தும், தன்னை நம்பினாரை ண்பொழுதுங் காப்பாற்றியும், இப்படி சங்கிருந்த காலம் சென்று இந்த சீரம் விடுபட்டால் பலவித நரகக்குழிகளிலே வீழாதே தப்பு வித்தும், உயர்வானிலேற்ற உயர்நிலையுந்தந்து உய்யக்கொள்ளும் பெருமை யுடைத்தானபடியினாலே, நன்மக்கள் என்கிறபடியே, ஆழ்வார்திருவடிகளையே பிள்ளைகள் என்கிறபடி.

வி லுதிஃ ஐச்வர்யம் என்றது. இதன் முன்னால் விவரி த்த பெண்டாட்டியையும் பிள்ளை குட்டிகளையும் போஷிப்பதற்கு

வேண்டியது பணங்காசு முகலியதுகானே, அணையவந்த ஆக்கமுன்
 டேல் அட்டைகள்போல் சுவைப்பர், என்றும், பொருள் கையுன்
 டாய்செல்லக்காணிற்போற்றி யென் னேற்றெழுவர், என்றும்
 சொல்லி, மேல் இருள் கொள் துன்பற்றின்மைகாணில் என்னோ
 யென்பாருமில்லை, என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தன் பெண்டாட்டி
 பிள்ளைகளானாலும், எல்லாம், பொருள்கொண்டு செய்யும் செயலிரு
 க்குமளவுகான் இவனிடம் பரிவு தோன்ற, அவர்கள் இருப்பார்களா
 னதால், அதற்காக சேகரிக்கும் ஐச்வர்யம் சில உண்டல்லவா!
 உலகில். அந்த ஐச்வர்யத்தைச் சொன்னபடியன்று. அந்த ஐச்வர்ய
 மெல்லாம், கொள்ளும் பயனில்லை குப்பை கிளர்க்கத்தன்ன செல்வம்
 என்று சீர்குலைத்துப் பேசப்பட்டிருக்குமானபடியாலே அதை வெறு
 த்து, யமம் உஜீயம் தவ வாடிவஜ்ஜம், என்கிறபடியே, யார் எவ்வ
 ளவு எப்படி அனுபவித்தாலும், கொள்ளக்குறைவில், என்கிறபடி
 யில், சிந்தேனும் குறைவுபடாது விளங்கும் ஆழ்வார் திருவடிகளே
 என்னுடையதான பெருஞ்செல்வம், என்றுபேசநிற்கிற தென்றபடி.

வவ-ஓ, எல்லாம், என்றது பின்னும் வேண்டியவைகளெ
 ல்லாம் பெற்றிருப்பதைச் சொல்லுகிறது. வாவ-ஓடிவஃ வவ-ஓ
 என்கிறபடியே, எல்லாம் தனக்கு ஆழ்வார் திருவடிகளே என்றபடி.
 உதாவி தாலு தா வ-ஓ வ-ஓ ஹ-ஓ தி-ஓ நாராயணஃ
 என்றும், லு-ஓ தாலு த-ஓ வ-ஓ ஹ-ஓ வி-ஓ தாலு ஐ-ஓ ராவவஃ,
 என்றும், கூ-ஓ உதாலு வி-ஓ தா கூ-ஓ உதாலு வ-ஓ வ-ஓ
 ஹ-ஓ ஹ-ஓ வ-ஓ | கூ-ஓ உதாலு வி-ஓ தா ஹ-ஓ
 கூ-ஓ உதாலு வ-ஓ வ-ஓ ஹ-ஓ ஹ-ஓ என்றும்,
 வி-ஓ தாலு ஹ-ஓ உதாலு கூ-ஓ உதாலு வ-ஓ ஹ-ஓ
 ஹ-ஓ ஹ-ஓ ஹ-ஓ, நகூ-ஓ தாலு ஹ-ஓ ஹ-ஓ ஹ-ஓ
 ஹ-ஓ ஹ-ஓ ஹ-ஓ ஹ-ஓ தி-ஓ ஹ-ஓ ஹ-ஓ, என்றும், எம்பெரு
 மான் திறத்துப்பேசுமவைகளெல்லாம் ஹ-ஓ ஹ-ஓ ஹ-ஓ ஹ-ஓ
 ஹ-ஓ, என்கிறபடியில், ஆழ்வார் திருவடிகளிடமே ஆளவந்தாருக்கு,
 என்பதும், குறிக்கொள்ளத் தகுந்தது என்றபடி.

ய-ஓ, அந்த திருவடிகளே யென்றது. தேவு மற்றறி
 யேன், என்கிறபடி, ஆழ்வார் திருவடிகள் தவிர வேறொன்றைத்தான்

தஞ்சமாய்க் கொள்ளாதபடியை அறிவிக்கிறது. யஜெவ என்பது யஜெவெ ஹ தடி^௨சு^௨, என்கிறபடியில் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டபடியே, ப்ரஹ்மத்தைப் பேசியிருக்கும் பேச்சாலேயே ஆசார்யனைப் பேசுகிற பெருமை வெளியாக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார் திருவடிகளே தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஸாதனம், என்று அருளிச்செய்தபடியினாலே, கண்ணிதான் சிறுத்தாம்பினுற் கட்டுண்ப்பண்ணிய பெருமாயன், என்னப்பனில், என்கிறபடியே, மிகவும் மாமாயனான எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டு ஆட்செய்வேனல்லேன் நான். தென்குருகூர் நம்பியென்னக்கால் அண்ணிக்குமமுதூறு மென்நாவுக்கே, என்கிறபடியே, ஆழ்வார் திருநாமம் வாய்ப்பட்டால்தான், என் நாவிலில் அமுதஊற்று ஊரும், அப்பொழுது நானும், ஆழ்வார் பொன்னடி மெய்மையை மேவி, நாவினுற் நவிற்தின்ப மெய்நுவேன். என்றபடி.

இப்படி எம்பெருமானைவிட்டு ஆழ்வார் திருவடிகளையே பற்று வானென், என்னில் எம்பெருமான், சிலகாலத்தில், அவனவன் கர்மத்தாக்குக் தகுதியாக, சில கெட்ட கார்யத்தை செய்வித்து சிலரைப்படுகுழிப்பாய்ச்சவும் பாடுபடுகிறான். பின்னும் ஆஸூர ப்ரகிருதிகளுக்குத் தன் உண்மையை வெளிக்காட்டாமல், கள்ள வேடத்தைக்கொண்டுபோய்ப் புறம்புக்கவாறுங் கலந்தசுரரை | உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு என்கிறபடியே, விபரீதமான உபதேசம் செய்கிறான். இவ்வாறு பலவுள. நம் ஆசார்யரான ஆழ்வாருக்கோ, அனைவரிடமும் ஒரு பேதமுமின்றி, எல்லாரும் நல்வழி சேரவேண்டும் என்றும் பேரவாவே உள்ளது. இவ்வாற்த்கம். அருள் கொண்டாடு மடியவரின்புற | அருளினானவ்வருமறையின் பொருள் | அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ் பாடினான் | அருள்கண்ட ரிவ்வுலகினிற் மிக்கதே | என்கிற மதநாகவி யாழ்வாரின் மதநா மொழிகளாலும், ஐ^௨லி^௨ஜொ^௨வ^௨நி^௨ஷ^௨னி^௨வெ^௨ஸ^௨ஸ^௨ச^௨ந^௨ந^௨ந^௨வி^௨ ல^௨க்ஷ^௨ந^௨ர^௨ண^௨ர^௨ய^௨ ரொ^௨வ^௨பி^௨ஷ^௨நு^௨! யூ^௨வ^௨ஜ^௨வி^௨ஸ^௨கி^௨ஷ^௨ வ^௨ா^௨ச^௨க^௨ா^௨த^௨ா^௨ஸ^௨கொ^௨வ^௨ஸ^௨ய^௨ஜெ^௨வ^௨ ஜ^௨ந^௨நீ^௨ய^௨ | என்றும், அந்த மிலா ப்பேரின்பாருந்த ஏற்குமடியோமை யறிவுடனே யென்னுங்காத்து | முந்தைவினை நிரைவழியிலொழுகாதெம்மை முன்னிலையாந்

தேசிகர் தம் முன்னோ சேர்க்து | மந்திரமும் மந்திரத்தின் வழியுங்
காட்டி வழிப்படுத்தி வானேற்றி யடிமை கொள்ளத் | தந்தையென
நின்ற தனித்திருமாற்காளிற் தலை வைத்தோம் சடகோபனருளி
னாலே, என்னும் ஸ்ரீநிகமான் த மஹாதேசிக தீவ்ய ஸூக்தியாலும்,
செய்யோடருவிக்குருகைப்பிரான் திருமாலேநங்கள் | கையோர்கனி
யெனக்காட்டித்தந்தான் கழற்கேகமலம் | பெய்யோமவன் புக
ழேத்திப்பிகற்றிப்பிக்காய்த்திரியோ | மையோவறிதுமென்றே
யுபகாரத்தினுற்றலையே | என்கிற கப்பநாடர் பாட்டினாலும் கச
டறத்தொளியலாகிறதில்லையோ? ஆகவே ஆளவந்தாரும் இத்தனி
யனில், யடிவ என்கிற வேதவாக்யத்தையிட்டு ஆழ்வார் திருவடி
களே தமக்குத் தஞ்சமென்று ஆரவாரித்திருப்பது ஆர்க்குமறியலா
காமற்போகாதன்றோ, இங்ஙனம் ஆளவந்தார் ஆழ்வார் திருவடி
களில் அசைக்க முடியாத அன்புகொண்டிருக்கிறபடியை ஆராய்ந்
தால், ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், என்பார்க்கு, அந்தமில்பே
ரின்பத்தடியரோடு திருமாமணிமண்டபத்திருக்கும் மாட்சிமலீந்து
நிற்குமென்று சொல்வது மிகையாகாது, என்கிற சீரியபொருளும்.
சிக்கெனத்தோன்றுகிறது.

நியமெந, என்றுமோரே உறுதியாக என்றது, மேற்
சொன்ன அன்புடைமை, ஏதோ சிலகாலத்தில், ஏதோ ஒரு எண்ணத்
தினால் உண்டாகக்கூடியதோ என்னில், கூகு வாசுதேவாவி
என்கிறபடியே ஈங்கிருக்கும் நாளிலும், வானுயரிரின்பம் மன்னிவிற்
ற்றிருக்குமக்காலத்திலும் ஆழ்வார் திருவடிகளில் அன்பு ஒருபடியா
கவேயிருக்குமென்றபடி, இங்கு, நியமெந—வலவபுஷா உகா
வவீ த்ய ய—ஃ, என்கிற ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்தோத்திர பாஷ்ய
ஸூக்தியும் உரைத்தக்கது. அங்குசென்றும், ஆழ்வார் திருவடிகளே
யணுகியிராத அரைக்கணமும் அரிதாயிருக்குமென்று, ஆளவந்தார்
அறிவித்தபடிகளையடியொத்தி, நம்தேசிகனும், ஏறியெழிற்பத
மெல்லாவயிக்கு மிதமுகக்கும் | நானுதுழாய்முடிநாகணைநன்னியடி
மையினம் | கூறுகவர்ந்த குருக்கள் குழாங்களுரைகழற்கீழ் |
மாறுதலின்றி மகிழ்ந்தெழும் போகத்து மன்னுவமே || என்கிற
தீவ்யஸூக்தியால் திருநாட்டில் போனாலும் ஆசார்யர்கள் திருவடி

நிழல்தான், அனைவர்க்கும் நிலைத்து நிற்குமிட மென்று அறுதியி
ட்ட அழகு அகமகிழ்ச் செய்வது காணீர்.

உருயாநா, என்ஸம்பந்தம் பெற்ற எல்லோருக்குமென்
றது, தன்னோடு திருமேனி ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையும் தன்னிடம்
நன் ஞானம் பெற்று அதன்படியில் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற
சிஷ்யர்கள், அவர்கள் சிஷ்யர்கள் என்கிறபடியே, எவ்வளவு வரை
யில் ஸம்பந்தம் காணலாகிறதோ, அவர்கள் எல்லோரையும் சேர்
த்து என் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் என்கிறது. வலுவி விஷ்ணு
வஸம் ஜநயதி தடுவ ஷம்ஜந, என்கிறபடியே, ஸத்வித்யையை
ப் புகட்டி, ஸவஸெவஸலவதி, என்கிறபடியே ஸத்தை கெட்
டுத் தோன்றி நின்றொருவனை, வஸுஜெநம் துதாவிஷம்,
என்கிறபடியே, தான் புகட்டின ப்ரஹ்மஞானம் புகர்படச் செய்து
அவனை அனைவரும் ஸத்தை பெற்றவனாக அறிகிறார்கள், என்னும்
பெருமைபடச் செய்து, இப்படி ப்ரஹ்மஞானத்தை அறிந்தவனை
உள்ளபடியே அறிந்தவர்கள் பெருமையை தேவர்களும் அறிந்தார்
களில்லை யென்று யொஹ்ஷம் வுராஷம் வெடி ஜெவா
ஶவிநதம் விஷம், என்கிறபடியே பேசி யிருப்பதினாலே, திரு
மேனி ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிலும், ஞான ஸம்பந்தத்தை யிட்டுப்
பேசும், திருவடி ஸம்பந்தமே உயர்ந்ததென அறியலாகிறது. இரண்
டும் ஒற்றுமைப் பட்டிருந்தாலும் பெருமையே. இவ்வகையான இர
ண்டும், இவ்வளவந்தாரிடம் காணலுற்றது என்பது, வி தாஜஹம்
நாயஜம் நிவி யொஶு வுஷீடி, என்கிறபடியே, எனக்கு ஞான
த்தைக் கொடுத்ததிலும் என்னை உண்டு பண்ணினதிலும் பாட்டின
ரான நாதமுனிகளின் முகத்தைப் பார்க்குது, என்னிடம் தயை கொ
ள்ளவேண்டும், என்கிற இவர் தன் ஸ்தோத்திரத்தின் திவ்ய ஸூக்தி
யால், ஆர்க்குமறியலாகும்.

இங்கு, வலுவும் யஜெவ நியஜெந உருயாநா, என்று
அருளிச் செய்யும் அழகை நோக்கினால், ஆளவந்தாரான தன்னு
டைய ஸம்பந்தம் பெற்றார், இன்னார் என்று அறிய, ஓர், நிகரற்ற
அடையாளம் காண்பிக்கப்படுகிற தென்றே கொள்ள வேண்டும்.

உலகில் ஒருவன் படுங்கஷ்டங் கண்டு அதைக் காணும்போது, ஐயோ, என்றிருந்தானாகில் அவன், ஸ்ரீ வைஷ்ணவனென்று கொள் ளப்படுவான் என்கிறாப்போலே, ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், என்றிருக்குமவர்களே, ஆளவந்தார் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் என்று நிச்சயிக்கவேண்டும், என்று நியமங் கட்டுவது போல் தோ னுகிறது. பின்னும், ஜாஜநிஷ்டஸநொவஸெ ஜாதொ வா ஜ்ராவ்விவடிதா, என்கிறபடியே, பகவத் பாகவதாசார் யாளிடம் பக்தி கொண்டு பஜனம் செய்து நல்வழியில் சேராது இரு க்கும் பிள்ளை தனக்கு வேண்டாம், அதன் கர்ம வசத்தால் வந்தா பிறந்தாலும், பிறக்கும் தருவாயிலேயே அப்பிள்ளை இறந்துவிட்டும், என்று சொல்லுகிற மஹான்களில் நம் ஆளவந்தாரும் ஒருவரான படியினாலே நன்மக்களே அக்குலத்திலுதிப்பார்கள். அப்படி ஆள வந்தார் திருவம்சத்தில் ஸம்பந்தம் பெற்றாரென்றால், அவர், ஆழ் வார் திருவடிகளையே நம்பி, தேவு மற்றறியேன் என்கிற பெருமை பெற்று ஆளவந்தாரடியோம்படியோ மினியல்வழக்கே என்கிற உயர்ந்த பர்வாவைப் பெற்றே இருக்கவேண்டும். அன்றி ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஆசையில்லாதார் ஆளவந்தாரடியாரு மல்லர், என்றும் அழுத்தமாய் பேசவும் இடங் கொடுக்கிறது.

சூஷ்ண, முதன்மையான என்றது. ஸ்ரீ ஹா டெவா நாஃ ஶ்யுஷ்ணம் ஶலூவ விஷ்ணுகதா லவநஸூ மொவா | ஶ ஶ்ரஹவிஷ்ணாஃ ஶவஃ விஷ்ணா ஶ்யுதிஷ்ணாஃ ஶ்யவஃ ஶ்யஜேஷ்ணவஃ ஶ்யுஷ்ணாஃ, எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணியும், அதைக் காத்தும், அதற்குக் தகுந்தபடி தேவர் களுக்கு முதல்வராய் தோன்றி, பிரமனானவர், எல்லா வித்யைகளு க்கும் இருப்பிடமான ப்ரஹ்ம வித்யையை தன்னுடைய முத்த குமாரரான அதர்வர் என்கிறவரின் பொருட்டு உபதேசம் செய் தார், என்கிறபடியே. நம்மாழ்வாரும் எல்லாருக்கும் முதல்வராய்த் தோன்றி, மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருளை, நானொவ ஜீதம் ஶ்யுஷ்ணம், நாதமுனிகளை முதலாவது காரணமாய்க் கொ ண்டு ப்ரவர்த்தித்தது என்று சொல்லுகிறபடி பெருமை வாய்ந்த, ஞானபுத்திரரான ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளுக்கு உபதேசித்த சீர்மையையுட்கொண்டு சொன்னபடி.

விசெஷநீயஜஹ் ! பேரருளாளன் கவசங்களைந்த திருமேனியில் உள்ளபடியே தோன்றும் திவ்ய சோபையை அதற்கென்று இட்டுப் பிறந்து வைத்திருக்கும் பாக்யசாலிகள் காண்கிறார்களென்று, பூநீரிகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த படியிலே, இன்று ஸேவித்தாலும், தன்னை யன்புடனடைந்தவர்கட்கெல்லாம், தானும் அன்பன், என்கிறபடியே, ஷேஷீஷுஜாத மான, திருமேனியின் சோபையை, அடியார்கட்குக் காட்டியருளி, வகுளபூஷண பாஸ்கார், எனக்கொண்டாடுகிற முன்னோர்கள் முதுகை முதுகலித்து விளங்கி நிற்கும், சூலிராஜீஷுஜாஷிஷ்வஷு, என்கிறபடியிலுள்ள மேன்மை மிகவும் மேம்பாடுடைய தொன்றன்றே.

இங்கு, ஆளவந்தார், குலபதியென்று கொண்டாடின படியை, சிந்து ஆராய்வோம், நாதமுனிகள் முகமாய், திருவாய்மொழி முதலிய அருளிச் செயல்களை, தனக்குபகரித்த உபகாரத்தை நினைந்து, குலபதி யென்றும், நாதமுனிகள் பெற்றிருக்கும் இகே பெருமையையும், அதற்கிணங்க, ஆழ்வாரைக் கூடஸ்தராய்க் கொண்டு குடந்தையில், கோயிற் கட்டியும்வைத்த சீரை நினைந்து, எங்கள் குலபதியென்றும், அருளிச் செய்திருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் தெளியக் கண்டால், மதந்வயாநாம்; என்பதற்கும் திருவாய்மொழி முதலிய ஆழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்கள் முதலாக ஸம்ப்ரதாயார்க்குத்தங்கள் எல்லாவற்றையும் பெற்று, ப்ரபன்னர்களாய், ஞானத்தால் தன் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களிடமே முக்கிய நோக்கெனத் தெற்றென விளங்குகிறதல்லவா !

வசுஷாவி ராஜே, மகிழும் மலரினால் அழகாய் விளங்குகிறது என்றது, முன்சொன்னபடி, குலபதியென்று, ஒரு ஸம்பந்தம், ஆழ்வாரிடம், நமக்கு உளதென்று உரைத்துவிட்ட படியிலே, அவரவர்களுக்கென்று அடைத்த பொருளை அவரவர்கள் அலக்ஷ்யம் பண்ணுவது ஆகாதானதால், அந்த நிர்ப்பந்தத்தால் ஆழ்வார் திருவடிகளில்லை அகற்ற முடியாததோஎன்னில், ஸுஷீநாஹ் ஸ்ரீஜதாஹ் மெஹெ யொமஸ்யுஷேஷாவிஜாயகே, என்கிறபடி, பூர்வஜன்மத்தில் பழகின நற்பழக்கம், இப்பிறவியிலும் துடர்ந்து வருமானதால் அப்படியுள்ள ஜன்மாந்தர வாஸனைபொன்று

இவ்வேளையவரடிகளில் அணைவிக்க அணுகிநின்ற கொண்டிருக்க, அதற்குமேலே, ஆழ்வார் திருவடிகளில் உள்ள, ஓர் ஒப்பற்ற வாஸனையும் சேர்ந்தால், அடியார்களெல்லோரையும் அருகிலழைக்கணைக்க சூரையிலலை யென்பதைச் சொல்லுகிறது. இவர் பாமாலைகளெல்லாம், வகூலா ரொடிவாவிதா, என்கிறபடியே, மகிழ்மாலைகளால் வாஸனையூட்டப்பட்டிருக்கிற தென்றால், இவர் திருவடிகளாகிற இரண்டு பூக்கள், அவ்வாஸனை பெற்றிருக்கத் தட்டில்லையே! மகிழ்மாலை மார்பினன், என்கிறபடி, முந்தூற, ஹ்ருதய கமலமொன்றுக்கு வாஸனையூட்டினார். அவ்வாஸனை, அடைவே, திருவடித் தாமரைகளாவும், அணுகிநின்ற தென்றபடி. அனைவரும் மகிழ்ந்துபாடி, தாம் மகிழ்மாலைபணிந்து தம்மீழ்மாலைகள், மகிழ்ந்து பாடினொன்று தோன்றுகிறது. மகிழ்மாலை யணிந்தவன் மகிழ்ந்து பாடியதை மகிழ்ந்து பாடினால், மகிழ்லகொன்றே போல் மாறும் பல்யாக்கையில் மாறி மாறிப் பிறக்கும் மாயை நீங்கி நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன், மாறன் சடகோபன், வேட்கையால்ச் சொன்ன பாடலாயிடுதல், எனிப்பத்தும் வல்லார், மீட்சியின்றி வைகுந்தநாதர் மந்திர வாய் துவே, என்கிறபடியே, அந்தமில் பேரின்பத்தில் மகிழ்ந்துகொண்டிய்யப் பெறுவார்களென்கிற பெருமையையும் விளக்கினபடி. மகிழ்மாலை யணிந்ததும், மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றான், மகிழ்ந்து பாடியதும், என்ன ஒப்புடைமை பெற்றிருக்கிறது பாடல்கள். வுஷ்ஷுஷுஜாதீ, என்று, புஷ்பங்களுஞ்சூன்னை ஜாநிப்பதும் உயர்ந்ததாய் சொல்லப்பட்டாலும், ஆழ்வார் திருவடிகளில், புஷ்ப புஷ்பத்தை மகிழ்ந்து கொண்டபடியினாலே, இது, மகிழ்ந்துகொள்ளும் மதிப்பையுற்றது. ஆகவேதான் ஆழ்வாருக்கு வேறு திருவடிகள்கள் பல, இருக்கச் செய்தேயும், வகுளதாரென்று, வகுளபூஷணம் என்றும், மகிழ்மாலை மார்பினன், என்றும், அதிகமாகப் புகழப்படுவதும் நிற்க, ஆழ்வார் திருநாமமான, ஸ்ரீ சடகோபநாமத்தைக் கொண்ட, திவ்ய பாதுகைகளை, ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பவந்தத்த பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில், திவ்யபாதுகையைக் குறிப்பிடும் கவிதையில் வகூலயாத நுஷு, மகிழ்மாலை தரித்தவன் திருமேனியே, என்கிறபடியே, புகழப்பட்டு, பின்னும் ஆழ்வார் வாய்நீர் பெருமை சொல்லுமிடங்களில், முதலில், ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்

தில், ததஸ்யுயெவகூலாலாரணாஃவியுமும், இவ்வளவு, தான் பெருமையுள்ளதென்று ஒரு வார்த்தை கொண்டு சொல்லமுடியாத மகிழும் மலர்களை யே திருவாபரணமாய் பூண்டு கொண்டிருக்கிற, திருவடிகளின் இரண்டை அடைவோம், என்றருளிச் செய்த ஆழ்வான், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில், கின்னரஸ்திரீகள் ஆழ்வார் அருளிச் செயலை அநிலுள்ள ரஸபாவம் முதலியன தோற்றமாறு பாடுங்காலத்தில் அழகர் திருமலையிலுள்ள கற்களும், கரைந்தோடுகிறது என்று அனுபவிக்கும் ச்லோகத்தில், வகூலாயா ஸரஸுவதீ, மகிழ்மலை தரித்தவன், ப்ரத்யக்ஷமாய்க் கண்ட ஸரஸ்வதி யென்று திருவாய் மொழியை அருளிச் செய்தார். நந்தேசிகனும், ஆழ்வாரால் காணப்பட்ட தமிழ் வேதமும், ஆழ்வார் திருக்கண்களுக்கு விஷயமான படியினாலே, இவரிடம் நித்யமாயுள்ள வாஸனை அங்கேறி அதனாலே அத்தமிழ் வேதத்தின் அக்ஷரங்களெல்லாம் மகிழும் மலரின் வாஸனைபெற்று, அக்ஷரங்களான பல அவயவங்களின் வாஸனை, அவயவங்களையுடைய அவயவியான ஸம்ஹிதையில், கிரம்பப்பெற்று, அவ்வாஸனை அனைவரையும் மகிழச் செய்கிறது என்கிற பொருளை உட்கொண்டு, வணபுஷ்பாடுவெவகூலஸுஜெநா வாஸநாஜுஅஹகீஃ, எழுத்துக்களின் கூட்டத்தால், மகிழும்பூவின் மணத்தை நன்றாக வறிக்கிற, என்று தமிழ் வேதத்துக்கு விசேஷணமிட்டார். ஸ்ரீயக்ஷீஸஹஸ்யாஜிஷ்யுணைதாவான, வெங்கடாத்வரியும் ஆழ்வார் ஸூந்திரிகள், வகுளாமோத வாஸிதமான படியினாலே, இந்த வாஸனைக்கு, லக்ஷ்மிக்கும் பிறந்தகமாய் விளங்கும், தாமரைப்பூவும், தான், ஆஸனமிட்டு தரிக்கவும் தகுமோ, என்றந்நியோ, அல்லது, அவ்வாஸனைக்கு ஆஸனமிட்டு பரிப்பதிலும், அடியார் தம்மடியார் என்கிற விமலத்தில், அவ்வாஸனைபெற்றஸூந்திரிகளுக்கு ஆஸனமிட்டாராதிப்போமென்று கருதி பங்கஜம், என்கிறபடி, சேற்றிலிருந்தபண்டான இப்பிறப்பில்இதுவும் கூடுமோ கூடாதோ என்றும் கூசி, நன் நூலாம் பெற்று ஸத்தங்களாய்விளங்குகிறவர்கள் திருமுருகநாம மூலிபிறவி பிறந்து, மகிழ்மலர் வாஸனைகொண்ட ஆழ்வார் ஸூந்திரிகளுக்கு ஆஸனமிட்டது, என்கிற ஒரு பொருள்பட, வகூலாலாரணீயாநாஃ மாயாநாஃ ஸுநுஷாலா ஹரணீயாநாஃ, என்றுமன்றோ ச்லோக

மிட்டார். இவ்விஷயத்தில்' நெஞ்சுக்கிருள் கடிதீபமாய்த் திருமொழி யிட்டகலியன் ஸூக்தியும்சற்று ஸஹகரித்து நிற்பதை நிரூப ணம் செய்வோம், கலியன் திருநறையூர், எம்பெருமானை மங்களா சாஸனம் செய்கிற, திருமொழி, ஆரூம்பத்து ஆரூந்திருமொழி, ஆரம்பமான, அம்பரமும் என்கிற பாசரத்தில், தீவ்யதேசப் பெரு மைபேசுகிற பின்னிரண்டடிகளில், முன்னடியாக, வம்பவிழும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு மணிவண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல் வைகு, அழகிய வண்டானது, பரிமளத்தைப் புறப்படவிடுகிற செண்பகப் புஷ்பத்தின் வாஸனையை அனுபவித்து, அதன் பிறகு மகிழும்பூவின் மேலே மகிழ்ந்து நிலையாய்த் தங்கியிருக்கிற, என்றருளிச் செய்திருப்பது, மகிழும் மலரின் மஹிமையை ஆராயும் நம்மை அக மகிழ்ச் செய்யவில்லையா? செண்பகப்பூவில் வாஸனையுண்ட ஒரு வண்டு அதில் இருந்த காலத்துக்குள்ளேயே, வாடிராஜமூலெ வவஹி ராஜி, தாமரைப் பூவின் செம்பொடியே, கால்வைக்கக் கூசும்படி கஷ்டப் படுத்தக்கூடியது, என்கிறபடி அங்கு வெக்கை தட்டி அந்த வெக்கையைப்போக்கடித்துக்கொள்ள, மகிழும் மலரிலே மண்டி அங்கேயே நிலைத்து நின்று களைப்பாறுகிறது என்றால், மனிசப்பிறவி பிறந்த நாம், நம்முடைய பலவித தாபங்களைப் போக் கடித்துக்கொள்ள, முயலவேண்டியது முக்யமல்லவா? அப்படி நாம் முயலவேண்டியிருக்க, ஆழ்வாரே, சிலரை நோக்கி, எம்மீசர் விண் ணைர் பிரானார்மாசின் மலரடிக்கீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டி களே, என்று அருளிச்செய்து, பின் வண்டுகளோ வம்மின் என்கிறபடி அருளிச் செய்கிறபடியினாலே, நாமும், ஒரு வண்டுகளாய், மகிழ்மலர் மாலையினால் வாஸனையுள்ள திருவடிகளிடம் கிட்டப்பெ ற்று அவ்வண்டுகள்போல் உண்டு களித்திருக்கக் குறையில்லையே. ஆகவே, குலபதியென்கிற உறவுக்கு மேலே, வகுளாபிராயம், என்று போக்யதை விஞ்சியிருக்குமானபடியாலே, அதுவொன்றி, கட்டுகிறபடி காண்பிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ ௨௪, சோபையுடையது, என்றது, வாஸனையுள்ள புஷ்ப ஸுகுமாரமான வஸ்துவுக்கு வாட்டமிலாமை ஸர்பானிதமோ, என் னில், பொன்னுமாய் நாற்றொப்போலே என்கிறபடியில், வெரு தூர் த்திலிருக்குமவர்களையும், வாஸனையால் தன்னிடம் அணுகச்

செய்து, தன்னுடைய சோபையினால், ஸேவிக்ஞமவர்களை, வைத்த கண் வாங்கவொட்டாமே தாள் கண்டார் தாளே கண்டார், என்கிறபடியில், தன் தாளிணைக்கீழ் ஆட்படச் செய்யும் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, தான் பற்றுகிற இடத்தின் சீர்மை சொல்லுகிறது. சொன்மாலைகள், ஏற்ற நோற்றேற்கினியென்ன குறையெழுமையுமே, என்றும், உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளே த்தியுள்ளப் பெற்றேற்கு, அரியதுண்டோவெனக் கின்றுதொட்டு மினியென்னுமே, என்றும், சொல்லுகிறபடியே, மிகவும், எல்லா ஸம்பத்தும், நிறைந்திருக்கப் பெற்றதன்றோ ஆழ்வார் திருவடிகள். அவைகளைக் கிட்டினால், அவைகளின் அனுக்கிரஹத்தால், ஆழ்வாரருளிச்செயல்களாகும், ஸம்பத்துக்கள், தன்னடையே வந்து சேருமன்றோ? அதோடு நில்லாதே, பாடலோராயிரத்துளியையுமொரு பத்தும் பயிற்ற வல்லார்கட்கு, அவன் நாடு நகரமும் நன்குடன் காணா நலனிடையூர்தி பண்ணி, வீடும் பெறுத்திக் தன் மூவுலகுக்கு ந்தருமொரு நாயகமே, என்கிறபடியே, தனக்கு கிடைத்த ஸம்பத்தான அருளிச்செயலை வருத்தி செய்து பாடிவாவே, எம்பெருமான் தானே, மோக்ஷ பர்யந்தமான ஸம்பத்துக்களையும் தந்து ஸர்வேச் வாக்வக்தையும் கொடுக்கருளுவனன்றோ! இப்படி மேன்மேல் ஸம்பத்தைக்கொடுக்கத் தகுந்த, ஸ்ரீஶகவம், குடிகொண்டிருப்பது காட்டிற்று.

தக, அப்படிப்பட்ட என்றது, எவ்வளவு சொல்லியென்ன, அவைகளின் பெருமை பேச முடிந்ததோ, முடியுமோ, எவ்வகையாயினுமென், யதொவாவொ நிவதபுனெ, என்கிறபடியில், போனவழியே மீளவும் திரும்பித்தானே வாவேண்டியதாயிருக்கும். யது ஸாயம் மூஹாமதிஃ, என்று சென்றாலும், கரைகாணவொண்ணாதே. ஆனதால் சொல்லிமுடிக்க வொண்ணாதபடி, மேம்பட்ட பெருமையுடையதாயிருக்கு மென்றபடி.

இவருடைய அவதாரந்தரமாய் கொண்ட தீவ்ய பாதுகைகளின் பெருமையைப் பேசப் புறப்பட்ட, விஷ்ணுவாஸவ்ஷியிஃ, என்னப்படுகிற, ஸ்ரீதேசிகனின், நிஸேஷஷெஶ்வரதயம் யதிவதி, காவஸூராதவாணபுலீயதி ஸரெதது உஷீல

விதீ | வகா வஹஸு வடிந: வார-வஸயவெவி

வெதாஜுவதி வாடிசுயொ: வுலாவ: || பாதுகையா
ய் அவதரித்த ஆழ்வாரின் மஹிமை, அளவிடமுடியாதது. ஒரு
ஸமயம், ஆகாசமெல்லாம் பத்திரிகையாக ஆகி ஏழு கடலையும் (மை)
ஆகக்கொண்டு, ஆயிரம் முகத்தோடு, எம்பெருமானே, நேரில் சொ
ல்லுகிறவனாக ஏற்பட்டால் பாதுகா ப்ரபாவம் ஒருவாறு எழுதப்பட
லாம், என்கிற, பாதுகா ஸஹஸ்ர திவ்யஸூக்தியும் இங்கு நினைக்கத்
தக்கது.

ஊவியுமஹம், சேர்க்கி யழகுபெற்ற திருவடிகள்ரண்
டையுமென்றது, இரண்டு ஸ்தானங்களை யுடையதானாலும், யஜுமா
னத்தன்மை யென்பது ஒன்றே; என்கிறது போல, இரண்டு திரு
வடிகளானாலும், ஒன்றோடொன்று இணைபிரியாதிருந்து, ஒண்டொ
டியாள் திருமகளுந்தானுமாகியொருநினைவால், என்கிறபடியே, கா
ண்போருக்குத் தாங்கள் செய்யும் ரக்ஷணக்கிரமத்தால், ஒன்றாகவே
தோற்றிக்கொண்டிருக்குமவர்கள் போலுள்ள திருவடிகள் என்றபடி.
இப்பெருமையை நன்கு காட்டவே இரண்டு என்பதற்கு வாசகமான
சப்தமும், யுகளம் என்று ஏகவசனமாகத் தோற்றுகிறது.

வுணாஜி 2-9-ஆ, தலையால் நன்றாக வணங்குகிறேன்
ன்றது, மனத்தாலும், வாயாலும் என்கிறபடி யன்றிக்கே, தலை
யையும் சேர்க்குகொண்டு, மனோவாங்காயங்களாகிற முன், வ
ணங்களாலும் நன்றாய் ஸேவிக்கிறே னென்றபடி. மனிமாயன்
கவராத மடநெஞ்சால் குறைவில்மே, என்றும், யோகன்வான் கவ
ராத உடம்பினால் குறைவில்மே, என்றும், இவ்வாழ்வாரும், தொன்
டராய் நின்று நினையாதார் நெஞ்சென்றும் நெஞ்சல்ல கண்டாமே
என்றும், உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக் கொள்ளாமே என்
றும், வணங்கி அவன் பெருமை பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்ச
ல்ல கேட்டாமே என்றும், கலியனும், தலை வணக்கிக் கையப்பி
யேத்தவல்லார் திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே, என்று
குலசேகரப் பெருமானும், பிதகவாடைப் பிரானா பிரம குருவினி
டம் அருளிச் செய்திருக்கும் படிகளை, தெய்வத்தைப்போல் ஆசா
ர்யர்களையும் வணங்கி வழிபடவேண்டும் கட்டளையைக் கருத்திற்

கொண்டு, ஸேவிப்பதற்குச் சொல்லியிருக்கும் கிரமங்களோடு ஸேவித்த படியைக் காட்டுகிறது.

இங்ஙனம், ஆழ்வாரை வணங்க வேண்டுமென்பதை, ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனும், ஸ்தோத்திர பாஷ்யத்தில் இந்த ஸ்லோக வ்யாக்யான ப்ரகரணத்தில், **ஸுஜவியிஷு: ஸுணாஜஸூாஸு**, என்று ஆரம்பித்து, வணங்கும்படிகள் பலபலவாகவுள்ளதை, ப்ரமாணங்களோடு, விரிவாய் அருளிச் செய்து, **ஹமவதீவஸுஜீந ஸுஜாத்ரஷு விலகிஸு சுஷுடாஜீ ட்ரஸா: ஸுணாஜா: உவவஜுஜெ**, எம்பெருமானிடத்தில் போல, நல்ல அறிவுபுகட்டினவர்களிடத்தும், பக்தியின் மிகுதியினால் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நமஸ்காரங்கள் செய்வது தகுதியுள்ளதாகவேயாகும், என்று, அருளிச்செய்திருப்பது கண்டு, தெளியப் பரப்தம். மேலும், சூவி **ஜெவநிஷுஜெ ஸுரஸூ யாயாத்ரஷுஜுதம் | ஸுஜுகுத**

வதாம் நாத்ரஸுஜீநீய உவஜுவ: || ஜெவமுகெஷுஷு வானெஷுஷு ஜெஹதமெஷு விநிரயுகு: | உதூஜிநூ யடூஷுஷு வ ஜெஷுஷு ஜிஹஸூரிஸி: || தமிழ் வேதக் கதைக்கண்ட இவ்வாழ்வாருடைய மிக ஆச்சர்யமானதும், உள்ள படியுள்ளதுமான, பெருமைகளை, நல்ல ஆசார்யர்களிடத்தில் நன்றாகக் கேட்கவேண்டும் வழியோடு கேட்டிருக்கும்வர்களுக்கு இங்கு இவ்விஷயத்தில் தடுமாற்ற முண்டாயிருக்குமோ என்று ஸந்தேஹி க்க வேண்டியதில்லை யென்றும், தெய்வரஹஸ்யங்களிலும், அது போன்ற ஆசார்யர்கள் முகலியவர்கள் ஸம்பந்தமான ரஹஸ்யங்களிலும், காரணங்களை, கண்டும், கேட்டும், விசாரித்தும், பரீக்ஷிக்க முயல்வது, உபயோகமற்ற செயல். ஆகவே, பாமைகாந்திகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களால், எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ப்ரமாணங்களை யனுஸரித்து, எத்திப்பணியவமாயும் என்கிற ஸூக்திகளும் கண்டு களிக்கத் தக்கது. ஆக, இவ்வளவால் சொல்லிற்றாயிற்று என், என்னில், ஆழ்வாருடைய திருவடிஸம்பந்தம்பெருக, தலைகளெல்லாம் உத்தமாங்கமென்று பேர் பெறத்தகாதவைகளானபடியினாலே, தன் தலையான உத்தமாங்கத்துக்கு, உத்தமாங்கக்வத்தை நிலைப்பித்துக்

கொள்ள அனைவரும் முயலவேண்டுமென்று, தன் நடத்தையால் அறிவிப்பித்துக்கொண்டு ஆழ்வார்திருவடிகளின் கீழே, ஆளவந்தார் நன்றாய்த் தலை சாய்த்து நிற்கிறாரென்பதை, நிரூபணம் செய்தபடி.

இப்படி, சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே, என்று, எம்பெருமானிடம் அற்றுத் தீர்ந்த ஆழ்வாரிடம், ஆளவந்தார், தனக்கும் தன் ஸம்பந்தம் பெற்ற வனைவருக்கும், எல்லாம், ஆழ்வார் திருவடிகளே என்று, வெளியிட்டு, ச்சரணமடைந்தபடி சொல்லப்பட்டது. இதில், நம்மாழ்வாரைத் தனியே ஒருபடி சரணமடையும் வகைகளிந்தாலும், இவ்வாழ்வாருக்கு திவ்யாவயவங்களாய், விளங்கும் மற்று மாழ்வார்களோடெல்லாம் சேர்த்து ஒரு கோர்வையாய் மறுபடியும், நம்மாழ்வாரைச் சரணமடைகிறபடியைப் படிவிக்கிறது. லு^உத^உ வ^உர^உஃ ஐ^உத^உரா^உஜ^உஸ^உ உ^உநி^உ வ^உண^உத^உஃ

லு^உத^உ வ^உர^உஃ ஐ^உத^உரா^உஜ^உஸ^உ உ^உநி^உ வ^உண^உத^உஃ

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீவார^க க^உரு^உசெ^உவ^உர^உ யெ^உரி^உவா^உஹா^உநு^உ |

லக்ஷ^கா^உம்^உப்ரி^உரெ^உண^உ வ^உர^உகா^உய^உதீ^உஜ^உ ஶ்ரீ^உரா^உநு^உ

ஸ்ரீ^உத^உரா^உஜ^உஸ^உ உ^உநி^உ வ^உண^உத^உஃ நி^உத^உஃ ||

லு^உத^உ

வ^உர^உஃ

ஐ^உத^உரா^உஜ^உஸ^உ

உ^உநி^உ

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீவார^க

க^உரு^உசெ^உவ^உர^உ

யெ^உரி^உவா^உஹா^உநு^உ

லக்ஷ^கா^உம்^உப்ரி^உரெ^உண^உ

வ^உர^உகா^உய^உ

ய^உதீ^உஜ^உ ஶ்ரீ^உரா^உநு^உ

ஸ்ரீ^உத^உரா^உஜ^உஸ^உ உ^உநி^உ

நி^உத^உஃ

வ^உண^உத^உஃ

ஸ்ரீ^உ

பூதத்தாழ்வாரென்ன,

பொய்கையாழ்வாரென்ன

பேயாழ்வாரென்ன

பெரியாழ்வாரென்ன

திருமழிசை ஆழ்வாரென்ன

குலசேகர ஆழ்வாரென்ன

{ திருப்பாணாழ்வாரென்ன
{ இவர்களையும்

தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரென்ன

திருமங்கை ஆழ்வாரென்ன

{ பூஜ்யரான ஶ்ரீபாஷ்யகாரென்ன
{ இவர்களையும்

ஸ்ரீமாநான நம்மாழ்வாரையும்

தினந்தோறும்

நன்றாய் வணங்குகிறவனாக

ஆகிறேன்

த்திலே இருந்துகொண்டு, நன்றாய் ப்ரகாசிக்கிற ஞானவிளக்கினாலே அஜ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டுள்ள இருளைப் போக்கடிக்கிறேன் என்ற நுளிச் செய்தாப்போல், இவர் திவ்யஸூக்தி யநுளிச்செய்யும் அழகிருப்பது. ஆகிலும், சில ஏற்றம் இவருக்கு உண்டு. கண்ணன் தன்னை, நினைப்பவர்களுக்கு, சில உபகாரம் செய்தார். உபகாரம் செய்யுங்கிரமத்தைச் சொன்னதும், ஸம்ஸ்கிருதம் பற்றி. இவர் தன்னை யார் என்றும், தன்னையுடையவன் ஒருவனிருக்கிறானென்றும், நினைவேயில்லாதவர்களுக்கு ஐயோ, என்றிரங்கி, ஸ்வஸ்வரூப, பரஸ்வரூபங்கள் தெளியும்படி, விளக்கேற்றி உபகரித்தார். உபகரித்தபடியும் பாலேய் தமிழைக் கைகொண்டு ஞானத்தமிழ் புரிந்து ஞானவிளக்கேற்றினார், என்றால், பாஷையிலேயே, ஓரினிமை சுரக்கிறபடி காணீர். இந்தப் பெருமையை நினைக்கே, இந்தச் சீலோகத்தில், இவ்வாழ்வார், முதலில் அநுளிச் செய்யப்படுகிறார் போலும்.

ஆகவேதான், இவ்வாழ்வார் முதலான மற்ற ஆழ்வார்களை, நம்மாழ்வாருக்கு திவ்யாவயவங்களாக, உள்ளமையை, உரைத்த ரஸிகர்கள் இந்த, பூகத்தாழ்வாரை, நம்மாழ்வாரின், உத்தமாவயமாக (தலையாக) நிரூபணம் செய்தார்கள். இப்பெருமையை, நந்தூப் புற்குல விளக்கும், கடன்மல்லைக் காவலனே, பூகவேந்தே, என்று, விளக்கிக் காட்டியிருக்கிற விநோதம், விவேகிகட்கு விளங்காமல் போகாது.

மேலும், இவ்வாழ்வார், பொய்கையாழ்வாருக்கும், பேயாழ்வாருக்கும், நடுவே, நடுநாயகமாய்த் தோற்றினார். மற்றையோரையும் இவரையும் சேர்த்துப் புகழுகால், இன் கவிபாடும் பாமகவிகள், என்றும், செந்தமிழ் பாடுவார் தாம், என்றும், பாட்டுக்குரிய பழையவர்மூவர், என்றும், ஒரு சேர்த்தியாய்ப்புகழ்ந்தாலும், முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரி நீர்வண்ணன், என்று எம்பெருமானிடம், சொல்லுகிறபடியே, இவரிடம் அநுபவத்தில் ஒரு வாசியும் அறியலாகிறது. இவ்வநுபவத்தை, குடந்தையில் கொள்வோம். குடந்தையில் பொய்கையாழ்வார் மங்களாசாஸனப் பாசரம் நங்கர்ம சக்ஷுஸ்ஸிற்குப் புலப்படவில்லை. பூகத்தாரும் பேயாரும், பாசாமிட்டார்கள். பூகத்தார், அநுளிய, இரண்டாந்

திருவந்தாதி, எழுபதாவது பர்சுரத்தில், தமருள்ளும்.....மதிட்குட
 க்தையென்பரே, எவல்ல வெந்தைக்கிடம் என்றார். பிறகு, தொண்
 ணாற்றேழாவது பர்சுரம், எங்கள் பெருமான், என்று ஆரம்பிவிக்கி
 றார். இங்கு சிறிது ஆராய்தல் வேண்டும். எங்கள் பெருமான்
 என்கிறப் பொதுப்படையான சொற்போக்கில், இவ்வர்த்தம், புலப்
 படக் கூடியதாக விருக்கிறது. இங்கு, மூவரில் முதல்வனாய் வரு
 வனான, குடந்தைமேய குருமணித்திரளின், கேழ்வையொன்றும்
 விழவேணும். ஆழ்வீர், தமருள்ளும்.....குடந்தையென்று ஏன் பே
 சுகிறீர், உம்மோடொரு கோர்வையாய், உமக்கும் முன் வந்தோ
 மென்றும் ஒருவர்க்கே, என் நினைவில்லையே! என்ன, இவர், ஸ்வா
 மீந், தேவரீர் திருவுள்ளமங்ஙனே கொள்ளலாகாது. எங்கள் மூவ
 ரில், வேற்றுமையில்லை காணீர், என்று ஒருபடி ஸமாதானம் செய்து
 நடுவேயுள்ளவிவர் முதல்வரான பொய்கையாழ்வாரையும் தன்னு
 பவத்தில் சேர்த்துக்கொண்டிருப்பது புலப்பட, எங்கள் எல்லோரு
 க்கும், பெருமான் காண், நீ, என்று கொண்டு, எங்கள் பெருமான்
 என்றொருநக் தோன்றுகிறது. இப்படியெல்லாம், எல்லோரையும்
 ஒரு கோர்வையாய் சேர்த்துக்கொண்டு அனுபவிக்க, நடுநா
 யகம் போல் விளங்குகையாலே, இந்த ச்லோகத்தில் ஆழ்வார்களை
 அனுபவிக்கும், பிள்ளானும், பூதம், என்று முந்திற உரைத்தார். பின்
 னும், குடந்தையான ஆழ்வார்கள் அனுபவித்தபடிகளை ஏத்த முன்
 வந்த குடந்தையன் குடியடியார்களான முன்னோர்களும் புனியுக்கந்த
 பூதயோகிஎன்னு நின்றார்கள்.

ஊரார், என்றது, பொய்கையாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது.
 இவர் தோன்றுவதற்குக் கருத்துக்கொண்ட இடமே, மிகவும் குளிர்
 ந்ததொரு தாமரைத் தடாகம். பின்னும், எல்லோருக்கும், எம்பெரு
 மானிடம், புருஷகாரம் (சிபார்சு) செய்து, அவன், ஏதாங்கிலும்.
 குற்றங்கண்டுரைத்தால், உலகில் குற்றம் செய்யாதிருக்கும், ஒரு
 வனைச் சொல்லும், செவியாக் கேட்போம், என்று, தன்னுடைய
 போக மயக்குக்களால் அவனை மயக்கி, அதன்பிறகு, திருமக
 ளான தானே சில ஆச்சரிதரிடம் குற்றமுரைப்பது போல் பாவித்துப்
 பேசினாலும், என்னடியாரது செய்யார், என்று அவன் வாய்வழியே

தன் சிபார்சு பலித்ததற்கனுசூனமான பேச்சைப் புறப்படும்படி செய்து, ஆசிரிதரை எம்பெருமான் ஈகூழ்க்கும்படி செய்யுமவளான, பிராட்டியின் அவதார ஸ்தானம். உலகில் பிறக்கும் குழந்தைகள், அனேகமாய், தன் தாயின் பிறந்தகத்தில், ஜனிப்பது வழக்கம். இவருக்கு அப்படியுள்ள தாய் இல்லையானபடியால், நிறெடுதூவெவ்வா ஜயநாதா, என்கிறபடியே, ஜகன்மாதாவின்பிறந்தகமான, பொற்றாமரைப்பொய்கையிற் தாமரைப்புஷ்பத்திலேயே தோன்றலுற்றார். ஜாயமான தசையிலேயே லக்ஷ்மீ கடாசூழ்மபெற்று, இன்னமுதக்திருமகளை முன்னிட்டு எம்பெருமான், திருவடியைப் பற்றினார். திருவில்லாக் தேவரைக் தேருத விவரானபடியினாலே, அவதாரசூணத்திலேயே, திருவின் வாஸஸ்தானத்தையே தானும் பாங்காகக் கொண்டார். இவர் ப்ரபந்தத்தில், எம்பெருமானுக்கு, வாஸஸ்தானம், எது என்று பேசுங்கால், உறையுங் கோயில், நீர், என்றார். இப்படி, ஒரிடத்திற்கு வஸிப்பதற்கு சென்றபடியினாலேயே, அங்குள்ள தண்ணளி, அவ்வெம்பெருமானிடம், குடிக்கொண்டதென்றால், ஒப்பற்ற தாமரைத் தடாகத்திலேயே அவதாரம் செய்து, அதற்கேற்ப, பொய்கையாழ்வாரொனக் திருநாமமும் பூண்டால், இவர் மனதில்உள்ள தண்ணளி, வரம்பிலடங்காது மேம்பட்டிருக்குமென்று, சொல்லவும் வேண்டுமோ? இம்மஹானுபாவருக்கும் அவதாரயோக்யமாய் இந்த ப்ரதேசம், காண்கிறதூ பற்றி இந்த திவ்யதேசத்தில் தேவர்களும் பாரில் அடி பாவிநின்று பாவிப்பணிந்து பல்லாழியூழி எத்திநிற்பார்கள்.

இப்பெருமையை, நம்மாழ்வார், காணிலந்தேதாய்ந்து விண்ணோர்தொழுங்கண்ணன் வெஃகாவுது, என்றருளினார். இவாவதரிக்க நகூத்திரமும், விஷ்ணுவை தேவதையாகக் கொண்டதென்கிற ஒரேற்றமும் போற்றத்தக்கதேயாம். இவ்வாழ்வார், இவ்வாவதரிக்கதை உட்கொண்டும், இவரே போல, இதே நகூத்திரத்தில், இப்பொய்கைக்கருகாமையில், எம்பெருமான், ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகனாய்ப், பின்னும் ஒரு பவிஷ்யதாசார்யாவதாரம் செய்யப் போகிற பெருமையை உட்கொண்டும் கண்ணன் வெஃகாவுது, என்றதோடு நில்லாமல், அம்பூந்தேனிளஞ்சோலையப் பாலதெப்பாலகூக்கும் சேமத்ததே, என்றார். எம்பெருமான் தன் பெருமையைத்

தானுமறியான், என்பதை, தனக்கும் தன் தன்மை யறிவ
நியானென்றும்; தாம் தம் பெருமை யறியார், என்றும், சொல்லி
வைத்து, தானே தன்னைப் பாடிக்கொண்டான், என்பதை, யானாய்த்
தன்னைத்தான் பாடி, என்று சொல்லி வைக்கையாலே, பொய்கை
யாழ்வாராய், ஐப்பசியில், அவதாரம் செய்த தன்னை, தானே தான்
பாடத்தகும், என்று கொண்டு, வெஜுபெயராவ தாரொய^ஊ,
என்கிறபடி, ஸ்ரீ நிகமரந்த மஹாதேசிகனாய், தோற்றச் செய்தேயும்
ஐப்பசி, ஓணத்துக்கு முற்பட்டிருந்து பாடவேணும், என்று கொ
ண்டு, ஒரு திருவோணம் முன் கொண்டானென்று தோற்றப் பு
ட்டாசி ஓணத்து, இப்புவலகுதித்து, ஐப்பசியில் ஓணத்தவதரித்த
ஆழ்வாரை ஆதரவோடேத்தி நின்றானில்லையோ! இவ்வாழ்வார்
அவதாரம் பொய்கையில், தேசிகன் அவதாரம், சோலையில், ஆக
இத்தலங்களைப் பேசும்போது ஜலராமன் யகம், வனராமன் யகம்,
என்று கொண்டாடுகிறபடி, எம்பெருமான் நித்யவாஸத்திற்குப்பாங்
கான தேசமென்பதும் புலப்படுகிறது. இதில் ஆழ்வார், அப்பில
ருபொருள், என்கிற எம்பெருமான் படியைக் காட்டிக்கொண்டு
அவதரித்தார். தேசிகனே வேதமுடி தேசிகனே, என்கிறபடி,
உபநிஷத் பாகமான அரண்யத்தில் தோற்றியிருப்பன், என்கிற,
எம்பெருமான் படியைக்காட்டிக்கொண்டு அவதரித்தார். ஆகவே,
ஆரண்யகத்தில் தோற்றினவொருவர், அப்பிலருபொருளை யானறிந்
தவாறு, ஆறிவார், என்கிறபடியில், பொய்கை நீரில் தோற்றின
ஆழ்வாரை அறிந்து பேசினார். அதாவது, (அருள் மிகுத்தொரு
வடிவாய்க் கச்சிகண்ணிலைப்பசி மாதக் திருவோணத்து நாளில்,
வந்தாதித்த புரிதா, என்று) மேலும் இவ்வாழ்வார், திருநாமத்தைச்
சொல்லும், பதத்தை எப்படிப் பேசினாலும் அழகு பெற்றிருக்குமெ
ன்பது நோக்கிக் காணார். ஸுர^ஊ, என்பதை ஸு^ஊ என்று பேசி
விட்டாலும் ஸு^ஊ ஸு^ஊ ஸு^ஊ, என்றும், ஸு^ஊ ஸு^ஊ ஸு^ஊ,
என்றும், சந்தி ஸந்தி^ஊகள் பேசுகிறபடியிலுள்ள பெருமையையும்
பாக்கக் காலரம், இப்படிபெல்லாம், ஸு^ஊ என்பதில் கொள்
ளல் தகும.

உலா^ஊ உலா^ஊ உலா^ஊ, பேயாழ்வாரென்கிறது. இவரைப் போற்றும்

சப்தம், மஹாதாஹ்வய, என்பது. இதன் அர்த்தத்தை உள்ளபடி
கொண்டால், பெரியவர், என்கிற பெயரைஉடையவர், என்று
கொள்ளல் வேண்டும். உலகில், அருவருப்பான காமத்தையும்,
ஆசையாகும் பேசையும், அறிஞர்கள் அகற்றியுள்ளார்களேயொ
ழிய, கண்ணனுக்கே ஆமது காமம், என்கிறபடியில், எம்பெருமா
னிடம், ஆசையை வளர்க்கக் கூடிய சீரிய நற்காமத்தையும், பித்
தனொயொழிந்தேன் என்றும், பேயனொ யொழிந்தேனென்பிரானுக்கே,
என்றும் சொல்லுகிறபடி, பேசப்படுகிற, பித்தையும் அவாவுடன்
ஆதரித்தே போருவர்களானதால், அப்படிப்பட்ட பெருமையை
இவர் கைக்கொண்டபடியினாலே, பேயாழ்வாரெனப்பட்டார். இம்
முதலாழ்வார்களிடம் பக்தியின் படிக்களைப் பருவங்கால், இவரிடம்
பரம பக்தியுள்ளதாகப் பகாப்பட்டது. அதனிற் பெரிய வென்னவா
என்கிறபடி, அவனைக் காணாவிட்டால், தன் ஸத்தையழியும் தன்
மைபெற்றது கொண்டு, இவரனுபவத்திற்குப் பாங்காக, இருபுற
மும், இருவர் விளக்கேற்ற, இருவிளக்கினிடையே தோன்றிய துப்
பற்றவொரு விளக்கை விளக்கினிச் சென்று வெள்ளறைக் காண்
டுமே, என்கிறபடியிற் கண்டவான்றோ! இத்ததைக் கணிசெத்து, மன்
னிய பேரிருள்மாண்ட பின் கோவலுள் மாமலாள் தன்விஞ்சி
மாயனைக்கண்டமை காட்டுந் தமிழ்த் தலைவன், என்று, அருவரு
ரும், துன்னிய பேரிருள் நீங்கச் சோதி தோன்ற சோழாடன்
நெடுமலைக் காணப் புக்கு திருக்கண்டேனெனவுரைத்த தேவே
என்று, பூரீ தேசிகனும் அருளிச் செய்தார்களிறே. இவர், அரு
ளிய, திருவந்தாடியில், எம்பெருமானை யடைவிக்ஞம் தன்மை
யளான, பெரிய பிராட்டியார், புருஷகாரம் செய்யப்பூரித்து திற்
பதை, திருக்கண்டேன், என்று, ஆரம்பத்திலும், தேனமரும்
பூமேல்நிரு, என்று, முடிவிலும், தான் கண்டு அனுபவித்தகாலம்,
முடிவில், அனுபவத்தில் பொருந்திப் புவிதனில் பொய்வாழ்க்கை
பூண்கின்ற பூரியர்களையும், தன்னுடன், அனுபவத்தில் கூட்டிப்
கொண்டு தேனமரும் பூமேல்நிரு, நமங்குச் சார்வு, என்று, அரு
ளிச் செய்யும் அருளின் வண்ணத்தை, என்சொல்லிப் புரட்டினார்.
இங்ஙனம், அருளிச் செய்யும் அழகுக்கனுகுணமாக குறிமொதி
ஹிஸாஸாபுராநா வாரொ ஹாவயதூவி | ஹயதாவ

ரதெயவாஃ தவாஃவாயுஃதெ, ஆசார்யன், என்று சொல்லப்படக் தகுதியுள்ள வொருவர் என்றால், அவர், உலகின் நன்னடைக்கைக்குரிய தூலை துவன்றும், அந்நாளின் கண்ணே துவலப்பட்ட துண்ணிய நெறியை நிலை நாட்டியும், இவ்வண்ணம், பரோப தேசத்தோடு நில்லாதே, தானும் அந்நெறியைக் கைக்கொண்டு நன்னடைக்கையில் ஒழுகுதலும் வேண்டும், என்கிறபடியே, இவர், ஒருகால விசேஷத்தில், நிகழ ஸூரி-களின் திரளிளிநுந்து திருமழிசை யென்கிற, சேஷத்திரத்தில் வந்தவதரித்து, ஆசார்ய நாடாசுந்தான், அனைவர்க்கும் தஞ்சமாயுள்ளதென்கிற சீரிய பொருளை இப்பூவுலகில் பாவச் செய்யும் பொருட்டு, மணிகபாவனை பண்ணி, அதிலும் புறச்சமயங்கள் தோறும் திரிந்துகொண்டிருக்க ஒருவரை, தானும், அந்த பாவனைக்கனுசூனமான படிகளில் தின்று தநுனையுள்ள ஆசார்ய சிகாமணிகள், சேதனை இவ்வாறு திருக் திபநுள்வர்கள், என்பது புலப்பட, பலபடியும் எம்பெருமானுக் நெழுமையும் பித்தகோ, என்கிறபடி திருத்திப் பணிகொண்டு, திருத்தின மஹானுபாவனை, இக்கிலவுலகிலுள்ளோர் தாங்களும், திருமழிசையாழ்வாரொனவும், பத்திஸாரர், எனவும், பாவம்படி செய்த ஓர், மும் இவர்க்குண்டானபடியினாலே, இவரை மஹாகாறுவய வென மஹிணாயுடன் பேசுந்து.

ஹட்டநாய, என்றது, பெரியாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. இவர் தாம், வேயர்புநற் கில்லிபுத்தூர், என்கிற, திவ்யதேசத்தில் அவதரித்து, விஷ்ணுசித்திரெனத் திருநாமம் பூண்டு, திருநாலுக்குத் திருநாலை ஸமர்ப்பிப்பிக்குங் கைந்நாயத்தில் அமர்ந்து போருகிற நானிலே ஒருகால விசேஷத்தில், வல்லபதேவ பாண்டியன், பாதக்வ தீர்த்தாரணம் கொள்ள, அவாயுடையவாயும், வேதம் வல்லார்களைத் திரளா நக் கூட்டிய ஸடையின் கடுவே, அவ்வாசன் வேண்டுகோளின் படி சென்று, வேண்டிய வேதங்களோடு, பாதக்வம் இன்னது தான், என, தீர்த்தாரணம் செய்து விணந்து கழியலுத்தவளவில், அவ்வாசன் முதலான வளைவாலும், பட்டார்ப்பான் வக்தானெனக் கொண்டாடப் பட்டவாயிநுப்பர். மாதலால் மறை நான்கு முன்னேறிய பட்டனையென்றோ ! பாதக்வமெனப் பகர்ந்து, உபகரித்தபடி. எனக்கே தன்னை தந்தகற்பகம், என்னப்படு மவனையே

யன்றோ, எல்லார்க்கும் எளிதாக ஏத்தி அனுபவிக்கலாம்படி, வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கைவிட்டு சித்தன் விரித்தனவே, என்கிறபடியில், எடுத்துக் கொடுத்து உபகரிக்க வேண்டியதாயிற்று. பட்டனை பட்டர்களுக்குக் கொடுத்து தான் பட்டநாதன் ஆனான். அதாவது, ஸ்ரீயஃ பதியான எம்பெருமான் தான், பாதேவதை, அப்பாதேவதைதான் யார்க்கும் உபாஸனம் செய்யத்தகுந்தது. என்கிற பொருளை உபன்யஸித்து, புத்திமான்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு, உபாஸனம் செய்யத்தக்க பொருளைக் காட்டிக்கொடுத்து உபகாரம் செய்தான் என்றபடி. இவ்வாறு இவர்கள் எல்லோருக்கும் உபகாரம் செய்ததற்கு மேலே, உபாஸ்யவஸ்துவாய் விளங்குமவனுக்கும், ஓர் உபகாரம் பண்ணினான். அதாவது, ஒரு மகள் தன்னையுடையேனுலகம் நிறைந்த புஷ்டரால், என்று, இவர்தாம், தாய்ப் பேச்சுன்படியிற், அருளிச்செய்கிறாப் போலே, இவர் தமக்கு ஸர்வஸ்வமுமாய் விளங்குகிற, ஸ்ரீ ஆண்டாளே, மறைநான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கே பலருமறியப், பணிந்து, பணி செய்யப் பசிந்து கொடுக்காணிதே. இப்படி, பட்டர்களுக்கும் பாதேவதையைக் காட்டி உபகரித்தும், அப்பாதேவதையான, மறைநான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கு போகத்தில் வருவாத பூங்கோதையைக் கொடுத்தும் உபகரிக்கப்படியினாலே, இவரைப் பட்டநாதன் எனப் பலரும் பணிந்தேத்தி நிற்பது. இவ்வண்ணம், பட்டநாதன் என்கிற, திருநாமம், எம்பெருமானுக்கும், அவன் பெய்யாடியாரர்களுக்கும், உபகாரம் செய்து, அவர்கள் தங்களுக்கப்பால் கிடைத்த பெருமை யுடைத்தானபயிடினாலே அப்பெருமை பொலிந்து தோன்றப் பெரிய ஆசாத்தடன் ஒருகால் சொன்னதை ஒன்பதின் கால் சொல்லும் கிரமத்திற்கு மேல், பட்டநாதன் என்கிற திருநாமத்தை, பட்டன் என்றும், பட்டர்நிரான், என்றும், தன் பாயத்தத்தில் பத்தொன்பதின் கால், பன்னி யுரைத்திருக்கும் பெருமை பாராட்டுபாராதே பராக்காயிருக்கப் போமோ? பெரியோர்களால், சொல்லப்பட்ட பெயரினைப், பெரிதும் பாராட்டிப் பேசுவது, போய் போற்றத்தக்கதேயாமென்பதில் தட்டில்லையிதே? இவ்வனுபவம், அவ்வார்களுக்கும் பின், ஆசார்யர்கள் வரிசையில் தோன்றிய ஸ்ரீ தேசிகனிடத்தும், காணலாகிறதில்லையோ! ஸ்ரீ தேசிகனும், அதிகாரம்

ஸாராவளியின் ஆரம்பத்தில், தெநடிவெநடிதூம் வெஜானா
வாயுஸுஜீதூம், (அப்படிப்பட்ட பாதேவதையால் கொடுக்கப்
பட்ட வேதாந்தாசாரியர், என்கிற பிருதத்தை) என்றும், ஸங்கல்ப
ஸூர்யோதயத்தில், ஸ்ரீ ராஜநாய ஜிவ்ஜீதூ யஸு வெஜா
னாவாயு வடிஃ, (திருவாங்கப்பெருமாளின் திருவாணையால்
அடையப்பட்ட வேதாந்தாசார்ய ஸ்தானத்தை உடையவர்) என்
றும், ஆதரம்தோற்ற அருளிச்செய்தாரன்றோ? இவ்வாறுள்ள பெரு
மை வெளிப்பட இவர், பட்டநாதனைனப்பட்டார்.

இங்கு, பெரியாழ்வாரைப் பேசினபடியினாலேயே, விட்டு சித்
தர் தங்கள் தேவரைவல்ல பரிசுவருவிப்பரேல், என்று, எங்கும்,
பாகவத பாரதந்திரியம் தோற்றவருளிச் செய்யும் ஆண்டானையும்,
அனுஸந்தித்தபடியாம். பார்க்கில், பட்டநாத ஸ்ரீ, என்றாவது,
பட்டநாத, என்பதற்கு மேல், ஸ்ரீ, என்று தனித்தாவது கொண்
டாலும், காரணையாகஉலா ஜிவாநூம் மொஜாம், (திரு
வருளிஞலே, வேறுகிய, வேறிமாறாத பூமேலிருப்பாள்போன்று விள
ங்குகிற கோதையை) என்கிறபடியே, ஆண்டானைச் சொல்லிற்றுக
வுமாம்.

இவ்விடத்துள்ள, ஸ்ரீ, என்கிற பதம், தனியே நின்றாலும்,
பட்டநாத ஸ்ரீ, என்று சேர்ந்து நின்றாலும், மேலுள்ள பக்திஸார
என்கிற பதத்துடனும் முன் நேர்ந்து நின்று அப்பதத்திற்கு நிகரி
ல்லா மேன்மை பெறுத்திவிக்குமதாயிருக்கும்.

ஸ்ரீ லக்ஷ்மிஸார, என்றது திருமழிசை ஆழ்வாரைச் சொல்லு
கிறது. ததூஜலக்ஷி ஜீதூநாலூம் மயுஜநூ உயர்வயெசு,
எம்பெருமான் திருவடிகளில் பக்தியையும், அவன் திருவடிகளை
அணுகி அனுபவிக்கத்தக்க அறிவையும் தவிர, அவ்வெம்பெருமா
னிடம் மற்றொன்றை வேண்டி நிற்பது தகாதது, என்கிறபடியில்,
இவர்தான், பெறற்கரியமாயனெயெனக்கு நல்கவேண்டுமே, (பெறு
தற்கரிதான உன் திருவடிகள் விஷயமான, பக்தியாகிறமரக்கலத்தை
உன் கேவலக்ருபையொழிய வேறொன்றில் பெறுவார்க்கரிய ஆச்
சார்யபூதனே, பெறவேண்டுமெனெயெல்லாவற்றுக்கும் உன்கருபை
யையல்லதறியாத அடியேனுக்கு அந்த பக்தியை தேவரீரே தந்

தருளவேண்டும்,) என்று, எம்பெருமானிடம் தனக்கு பரமபக்தியை வேண்டி நின்றபடியாலே, பக்திமான்களுக்குள் சிறந்தவரெனக் கொண்டு, பக்திஸாரரெனப்படுவர். இவரிடம், பகவத்பக்தி விஞ்சியிருந்ததென்பதற்கறிகுறியாக, பத்துடையடிவர்க்கெளியவன், (பக்தியுடன், தன்னைக்காண விருப்பமுடையவர்கட்கு காணலாம் படி எளியனும்) என்கிறபடியே, எம்பெருமான், இவருக்கு மிக ஸூலபனாய் ஸேவை ஸாதிக்குமதற்குமேலே, ஸகீகீ, தொ ஜநாடி, பக்தியாகிற திரவியத்தால் விலைக்குவாங்கப்பட்டவன் பகவான் என்கிறபடியில், விலைக்குவாங்கப்பட்ட ஒருவன்து, தன்னை வாங்கினவன் கையில் சேர்ந்து, அவன் அனை, தன் னிஷ்டப்படி செய்ய ஒருப்படுமாப்போலே, ஸ்ரீய: பக்தியான தானும் தன்னை இவ்வாழ்வாருக்கே இஷ்டவிநியோகார்ஹனாகச் செய்து வைத்தானில்லையோ? இப்படிச்செய்ததுவும், தொண்டை நாடு சான்றோருடைத்து, (தொண்டைமண்டலமானது, சுற்றுமார்ந்த பெரியோரையுடையது) என்கிறபடி, பெருமை, உள்ளவிடத்திலும், சோழவளநாடு சோறுடைத்து, (மற்றும் பெருமைகளோடு வெளியிற் சென்றிரக்கவேண்டாதே, பகவதாராதனத்துக்குநியவையா ளும் நிரம்பப்பெற்றது சோழநாடு) என்கிறபடி, செல்வப்பெருந்து, உள்ளவிடத்திலுமன்றோ? அதாவது, கச்சிமாநகரில் வெங்காவில் துயிலமர்ந்த வேந்தானவெம்பெருமான், உன்றன்பைநகரப்பாய் சுருட்டிக்கொள், என்று, இவ்வாழ்வார், அருளிச்செய்ய, திருவணந் தாழ்வானுகிற தன்படுக்கையையும் வாரிச்சுருட்டிக்கொண்டு போய், இவ்வாழ்வார், எழுந்தருளுகிறபடியை பின்பற்றி எழுந்தருளியும், பின்னர், நீயுமுன்றன்பைநகரப்பாய் படுத்துக்கொள், எனலும், சயனித்துக்கொண்டருளியும், அதோடு நில்லாதே, தான், பந்த பராதீனன், என்கிறபடி, பக்தன் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பாட்டு நடந்ததை நாடு நகரமுநன்கறிய, அதற்குறிய திருநாமத்தையும் உண்டானில்லையோ? இத்திருநாமம், வடமொழியில், யதோந்தகாரி, என்றும், தென்மொழியில், சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமான் என்றும், இற்றைக்கும் வழங்குவருதல் காண்க. குடந்தகமாநகரில், வாரீகோலந்திகழக்கிடந்தாய், என்கிறபடியே, படுக்கையைவிட்டு ப்பேராதே கிடந்தருளுகிற வெம்பெருமானும், கிடந்தவாடுமொழிந்தி

ருந்து பேசு, என்ற, இவ்வாழ்வார் திருமுகப்பாசுரத்தைக் கேட்டு, வடுவடலாஷீ வ ராவவஃ, என்று சொல்லுகிறபடியே, தான்முதலில் பேசும் தன்மைவாய்ந்தவர், பெருமாள், என்கிற பெயரினை, இவர் நம்மில் முன்பேசிப் போக்கிவிட்டனரே, என, தடுக்கிட்டெழுந்து, ஆழ்வீர், பக்தியால் உருகின நெஞ்சையுடைய நீர், எவ்வண்ணம், பேசினீர்? உம் திருமேனி, என்ன தளர்த்தி யுற்றதோ? என், வருமோ, எனவயிறுபிடித்து, உடனே, இவ்வாழ்வாருக்குத் தளிகை நீட்ட வொருப்பட்டான் என, ஒரு ஐதீவ்யமுமுண்டேயன்றோ? இங்கு குறிக்கொள்ளவேண்டிய விஷமென், என்னில் தான் கண்ணொய் சீதையில், அருளிச்செய்த நாஹம் வெவெடி நடுதவவா நடிநெந நவெஜ்யா, ஸக்யனவம் வியொடிஷ்டம் டுஷ்டவா நவலிஜாயயா | லக்யாசுவ நக்யாயாஸக்யஃ ஶஹடுவம் வியொஜ்யுந, | ஜீக்யாதம் டுஷ்டம்வ தகெவநவ வெஷ்டம்வ வரணவ, (அர்ஜுனானே, நீ, பக்தியினால் எவ்வாறு என்னைக்கண்டனையோ, அப்படி, நான், வேதங்களினாலும், தவத்தினாலும் தானத்தினாலும் பூஜையினாலும் காணமுடியாதவன்; என்னொருவனிடமேகுடிக்கொண்டவன் பைவத்தால்தான், உள்ளபடியே, அநகண்ணாலும் புறக்கண்ணாலும் காணவும், என்னிடம் பாவேசிக்கவும் முடியும்) என்கிற படி களை, பக்தியின் திரண்டதோருருவமோ, இவர், என்னலாம்படியான, இவ்வாழ்வாரை வ்யாஜமாக வைத்து முதலீத்துக்கார்டினது கொண்டு, உலகில் ஒருவன் எம்பெருமானிடம் மிகவும் பக்தி கொண்டுடாபுநினால், அவனுக்கு, எம்பெருமான், தன்படிகளடங் கலும் காட்டிக்கொடுத்தது, அவனிடம் வழக்காய், இருப்பன் என்பதுதான்.

திற்க இவரைப்பேசுங்கால், பூநீபந்தினாரார், எனப்பேசியிருக்கிறது. ஆனதால், இவ்வாழ்வாரைப்பெற்ற பாய்நிகர், இவரை வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கொடுத்து வைக்காமே, இவரை அன்றன்ற குழந்தையாயிருக்குமப்பருவத்தில், திருமழிசையென்கிற திவ்யசேஷத்திரத்து, ஓர் பிரப்பம்புகரில் விட்டுப்போக அத்தருணத்தில், அங்கே லோகமாதாவும் லோகநாதனும், எழுந்தருள முந்திற பிராட்டியின், கருணைக்கிலக்காசினபடியை நினைத்து, பூநீ,

என்பது, சேர இப்பதத்தில் அனுஸந்தானம், ஏற்பட்டிருக்கிறபடி அன்றியும், தஹ்லு ஜொதிஷா ஜொதிஷி.

என்கிறபடியே, பிரகாசமர்னவற்றுக்கெல்லாம் மேற்பட்ட பிரகாசமானவஸ்துவாய் எம்பெருமான் விளங்குவன், என்றாப்போல், இவ்வாழ்வாரும், மழிசைவந்த சோதியென மஹிமையுடன் பேசப்படுவார். இவர், ஒளிவீச விளங்கினதை, பெரும்புலியூரில், ஓர் யாகசாலையில், அனைவருங்கண்டு களித்தார்களல்லவா. அங்கு காட்சிதந்ததும், சக்கரங்கொள்கையனேசடங்கர் வாயடங்கிட, உட்கிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிந்து காட்டிடே, (நிருவாழியென்றும் சக்கரத்தை கையிற்கொண்டிருக்கிற பெருமானே, யான் இன்ன தன்மையானென்பதை அறியகிலாது, வீண்வாதம் பேசுவார்கள் வாயடங்கும்படி அடியேனுள்ளே, தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை வெளியே அனைவருங்காணும்படியும் காட்டியருள வேண்டுமென,) வேண்டிக்கொண்டபடியே, இணங்கிய, பாஞ்சோதியானவனையும், தந்திருமேனியிற்காணும் வண்ணமன்றோ? மேலும், இம்மழிசை வந்தசோதியோடு சோதிவாய்கிறந்து பேசுவந்த வொருசோதியான குடத்தை மேயகுருமணித்திரளைப் புகழுந்தொண்டர்களும், மழிசை வந்த சோதியோடு பேசுவந்த சோதியெனப் புகழ்ந்து பணிய நின்றார்களிறே? இப்படியுள்ள பெருமையை பத்தியுடனாராய்ந்தது நன்குதோன்ற, திவ்யபூரி பக்திஸாரரெனப் பகரப்பட்டார்.

சுஹஸ்வர, என்றது, குலசேகராழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. ஸுஹஸுத்ருஃ சுஹஸீவஃ நல்ல பிள்ளையாகப்பிறந்து வான் அவன் அக்குலத்திற்கு பிரகாசத்தையுண்டுபண்ணாமவனாய் நின்றுன் என்கிறாப்போலே, இவ்வாழ்வார் அவதரித்த மேல்வாய்க்கற்படி. இப்படி நல்லபிள்ளையாய் தோற்றமாதற்கு போலே, பூரிஸையணவனாகவும், தோன்றினபடியைக் கண்டால்,

சுஹஸ்வராயகி விதரஃ ஶுணுத்யுநி விதரஃ ஶுணுத்யுநி
வெஷு வெநஃ சுஹஸு ஜாதஶுநஶுநாநாநிஷுநி
ண ண

(நமது வம்சத்தில் இப்பிள்ளை நல்ல விஷ்ணு பம்சனாக உண்டானார் ஆகவே அவன் கம்மெல்லோரையும் தாண்டி விடுகப்போகிறார்)

என்று, தகப்பன் முறையிலுள்ளோர்களும், பாட்டன் முறையிலுள்ளோர்களும், ஆனந்தத்தால் தோள் தட்டியும், கூத்தாடியும் போருகிரார்கள், என்றல்லவா முன்னோர் பேச்சிருக்கிறபடி. அப்பெருமை படைத்தவர் இவரென்றபடி.

இங்கு, குலசேகர, என்கிற பதத்திற்கு முன், இன்னகுலத்திற்குத் தான் என்று, ஓர், விசேஷண மிடப்படாமையாலே, பூநீவைஷ்ணவர்களாய்த் தோற்றி நிற்கும் அனைவர்க்கும் இவர் கொண்டாடத் தகுந்தபடி விளங்கி நிற்பது காட்டப்படுகிறது. இப்பெருமை இவர் கார்யங்கொண்டே நன்கு ஆராய்தலை யடையத் தகுந்த தாயிருக்கிறபடி பாரீர். இவர் தாம், அவதரித்தது, கொல்லிமாநகரில், திருவஞ்சிக் களத்திலேயானாலும், அடிமை செய்ய நினைத்ததும், திருமாலின், திவ்யார்ச்சாவதாரத்துக்கெல்லாம் முதற் கிழங்கு, எனத் தோற்றி நிற்கிற, தென்னாடும் வடநாடுந்தொழுகின்ற திருவாங்கந் திருப்பதியிலே, அணியாங்கன் திருமுற்றத்தடியார்தங்கள், இன்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனே, என்று கொலொ இருக்கு நாளே, என்கிறபடியே, விஷ்ணுவான திருமால் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குத் தோற்று, அவனுக்கடிமை செய்து, அதனால் அவன் கோயிலில் வாழும் வைடணவனென்னும் வன்மைகொண்டு வாழுகிற திருமாலடியார்களோடே யன்றோ? மேலும், இவர்களுடன் கூடி யடிமை செய்யப் பாரித்திருக்குமதுவும், எக்காலத்திலும், எவராலும், எப்படிகளாலும், கலக்கவொண்ணாத வண்ணமில்லையோ? இவர், பூநீ ரங்கயாத்திரையிலேயே குதூஹலமுள்ளவராய் இருந்தார் என்பதும், ஒருவர் கலஹத்திற்கும் ஆளாகாமல், அவன் நல்லடியார்கட்கே ஆட்பட்டிருந்தாரென்பதும், வுஷுதெ யஷு நுரெ ரஜயா தூ ஜிநெ ஜிநெ | தஜஹம் ரபிரவா வஜெ ராஜாநம் கூருரெவா || எந்த திவ்ய நகரியில், பிரதி தினம் திருவரங்கமாநகர் பிரயாணமானது, பறைகொண்டு அனைவர்க்கு மறிவிக்கப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட ரங்கயாத்திரையில் ஆவலுள்ள குலசேகரர், எனத் திருநாமம் பூண்ட அரசனை, தலை படைத்தது பாயோஜனமாகும்படி, நான், ஸேனிக்கிறேன், என்கிற ச்லோகத்தினாலும், மந்திரிகள் தாங்களே ஆபரணமொன்றை அகற்றி வைத்து, பூநீ வைஷ்ணவர்கள்

கணவாடியிருப்பார்களெனப் பழி சுமத்த, பரணன்பர் எனாள்ளாரெனக் கூறி, அதை மெய்ப்பிக்க பாம்புகள் பரம்பினதோர் குடத்தில் கையிட்டு, அடியாரிடம் தோஷலேசமும் ஏற்படமாட்டாதெனச் சொன்ன வார்த்தையின் பெருமையாலும் அறியலாகும். அரங்க நகரப்பனிடம், உள்ள பேரன்பானது, அவனை, அன்று ஆராதித்த வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த் தோன்றிய, சக்கிரவர்த்தித் திருமகனிடமும், அவனை, அன்று முதலின்றறுதியாகக் கொண்டாடிப் போருகிற, அன்பர்களிடமும் அவதிகடந்து திற்குமாயின், இப்படியெல்லாம், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கொண்டாடிப் போருகிற இவரை, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குலசேகரரென்பதற்கு அறிஞர் யாக. குலசேகரர் எனக் கொள்வது தகுதியுள்ளதே என்றபடி.

யொழிவாஹாநு, என்றது, திருப்பாணாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. இவர் தாம் அவதரித்த தேசத்தின் நிலைமை கண்டு, அங்கு, தாம் வாஸம்செய்யா நிற்கச் செய்தே, திருவரங்கம் திருப்பதியைத் தான் மிதிக்க மனங்கொள்ளாமல், தன் அவதாரப் பதியான உறையூரில், திருமுகத் துறைக்கெதிரே, தென் திருக்காவேரியின், தென்கரையிலிருந்துகொண்டே, எம்பெருமானைப் பற்றிப் பண்கள் பாடாநிற்க, அவ்வளவிலே, எம்பெருமானும், இவரை விசேஷ கடாசூழ்ம் செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு, இவருக்கு, அருளப் பாடிட்டனுப்ப, இவரும், வணக்கம் ஸ்ரீரஜ ஷ்யூஷ்ய வரணா தூணசெவராஃ | ஜயணிலுவநதூணவடிவஜஜிரணவஃ | ஸ்ரீ ரங்கநாதனின் நிவ்ய பாதுகையானு மாழ்வாரைத் தலைகொண்டு வணங்கி, தங்கள் தலையிலேயே, விட்டுப் பிரியாதபடி குடாமணி போல் சிரோபூஷணமாகக் கொண்டவர்களும், ஆகவே, தங்கள் திருவடி தூளியைக் கொண்டு உலகனைத்தும் காப்பாற்றத் திறமைகொண்டிருக்கிற பகவர்கள், சிறப்புற்றோங்கி திற்கிறார்களென்கிறபடி, பின்னிட்டாரும் போற்றத் தக்கதாம்படியான பெருமை வாய்ந்தவர்கள் - வஸிக்கிற நிவ்யதேசத்தை, என் காலின் தூள்படவோ மிதிப்பது? அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறு செய் தொண்டர் சேவடி செழுஞ்சேறென் சென்னிக்கணவியனே, என்கிறபடி, அங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீபாத தூளிகளை சிவஸிணை வஹிப்பதன்றோ தகுதியுள்ளது. ஆகவே, என்னப்பனை இங்

சூற்றவண்ணமே ஏத்திநிற்கிறேன், என்ன, பெருமாளும் ஆழ்வார், நீர், இப்பதியை மிதிக்கவேண்டா, உலோக ஸாரங்கமா முனி தோள், தன்னிலே வாருமென நியமிக்க, இவரும் அவன், ஆணை கோணாதவண்ணம், அவரை வாஹனமாகக் கொண்டெழுந்தருளி, சூவீரான லிவயுகை, என்கிறபடியே, அவனைப் பாதா திகேசமதாய்க்கண்டு பாடியனுபவித்து, அவன் திருவடியில் திவ்ய ரேகை போலே, ஆயினார், என்கிற ப்ரஸித்தியுண்டிதே? அததைப் பற்ற இவரை யோகிவாஹர் என்று பணித்தபடி.

இவருக்கு வாஹனமாயிருந்த முனிவர்தாம் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் விஞ்சின வாதாவோடுள்ளவொருவர். இம்முனிவர்உத்தர தேச யாத்ரையாய் சென்றிருக்க இங்குற்றை யான் ஒருவன் அங்கேறச் செல்ல பிள்ளாய்! தகஷிண தேசத்தில் விசேஷமென், என்ன! திருவாய் மொழி காணலுற்று அனைவரும் போரக் கொண்டாடி நிற்கிறார்கள் என்ன? அதில் உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக் காணாய் என்ன? அவனும் ஆராவமுதேயென ஆரம்பித்து ஓத, இதைக் கேட்ட அவரும், நாராயணாதி பல நாமங்கள் கிடக்க, இப்படி போக்யதை விஞ்சின, ஒரு திருநாமமுமுண்டாவதே என உகந்து, இச்சொல் நடையாடும் தேசத்தே, செல்ல வேண்டுமென அப்பொழுதே அத்தேசத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார், என, ஒரைதி ஹ்யமுண்டிதே? அவ்வாறு அருளிச் செயலில் மனதுடையவர் தாமென்பதை அனைத்துலகுமறியக் காட்டப்போகுமொருவரான படியினாலே, எம்பெருமானும், தனக்குப் பல பரிஜனங்கள் நிற்கச் செய்தே, ஆழ்வார் அருளிச் செயலில் ஆதாம் விஞ்சினவிவரையே, ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ண ஏவி, தன், கார்யங்கொண்டார். இவரும், ஆழ்வாரைத் திருத்தோளிலே ஏறியருளப் பண்ணும் பாக்கியம் பெற்றார். இப்படி, ஒரு முனிவர் தம் தோளில் எழுந்தருளத் தக்க பெருமை வாய்ந்த இவ்வாழ்வாரைக் குறிப்பிடுமிடத்து நம்தேசிகனும், ராஜநாயக ழிவ்யாஜிதராலுஸு வெஶாகோவாயபுவடி: ரங்கநாதனின் திருவாணையால் அடையப்பட்ட வேதாந்தாசார்ய ஸ்தானத்தையுடையவர், என்கிறபடி, பெருமாளிடம் தாம் பாக்கியம் பெற்றாப் போல், நம்முன்னே, பாக்கியம் பெற்ற வொருவரிவர், என்று கொண்டு இவரை, நம்பாணநாதன், என்றும், பாண்

பெருமாள் என்றும், அருளிச்செய்து போருவர். இப்பெருமையெல்லாம் புலப்படுமாறு, யோகிவாஹன், எனப்பட்டார்.

ஹகூர்ஷிரெணு, என்றது, தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. இவர்தான், தன்பா லாதாம் பெருகவைத்த வழகணூர் அரங்கமென்றே, என்கிறபடி ரங்கநாதன், இவரிடம் போன்பு காட்டி நிற்க, அதற்கு மேலே, அவனடியார்களளவும், இவருக்கு ஆதாம் விஞ்சியிருந்தபடி. இதர்கொத்தபடியாகவே, தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப் பொடியென்னுமடியன், என்றும். உன்னடியார்க்காட்படுத்தாய், என்றும், துளவத்தொண்டாய்தொல்சீர்தொண்டரடிப்பொடி, என்றும், இப்படிகளையே வேண்டியிருக்குமவரினே?

இங்ஙனம் இவர் கொண்டதுதான், தான் தோன்றியோ என்னில்? அன்று. முன்னோர்கள் மொழிந்து வைத்தவாற்றை முற்றிலும் கண்ணுற்றேதான். அதாவது, ஸ்ரீ பாகவதர்களின் ஸ்ரீ பாத தூளியை, நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களுழக்கிய, பாததூளிபடுதலாலிவ்வுலகம் பாக்கியம் செய்ததே, (நாஸிஹமனை அனுஸந்தானம் செய்து தோத்திரம் செய்கிற பாகவதோத்தமர்கள் தங்கள் திருவடிகளினால் மிதித்த தூளிகள் படுவதால் இந்த லோகம் பாக்கியம் செய்தது) என்று பெரியாழ்வாரும், அரங்கவோ என்றழைக்கும் தொண்டரடிப்பொடி ஆட நாம் பெறில், கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னாவதே, (அரங்கன் என்கிற அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லி, ஓ, என்று பெரிய கிளர்த்தியோடே கூப்பிடுமவர்களான பகவத்தாஸர்களாயுள்ள பாகவதோத்தமர்களின் திருவடிகளின் தூள்களில் நாம் படிந்து குடைந்தாடப் பெறுவோமாகில், அதன் பிறகு, கங்கா ப்ரவாஹத்தில் அமிழ்ந்து நீராடும் ஆசை எதற்காக) என்று குலசேகரப் பெருமானும், மாயன்ற மரடிநீறு கொண்டு, அணியபுயலில் மற்றில்லை கண்டரிவ்வணங்குக்கே, (ஆச்சர்ய பூதனா எப்பெருமானுடைய தாஸர்களின், திருவடி தூளியைக்கொண்டு அகங்காரம் பண்ண முயற்சி செய்யில், அதுவே இவனை ஸத்தையுடையவளாகச் செய்யுமாதலால், இவ்வழகிய பெண் பிள்ளைக்கு வேறு பரிஹாரம் செய்ய வேண்டுவதில்லை காண்மின்கள்) என்று நம்மாழ்வாரும், இப்படிப்பட்ட பெருமையுள்ளதென்று பெரிதும் பாராட்டிப்

பேசியிருக்கிறார்களன்றோ ! ஆனதால், பகவத் பக்தியைக் காட்டிலும், பகவத் பக்தியின் எல்லையிலமான பாகவத பக்தியே சிறந்த தெனக் கொண்டு, அதைக் காட்ட, தன் ப்ரபந்தத்தில் விப்ரநாராயணார், என்கிற தன் திருநாமத்தை ஏற்தாமல், துளவத்தொண்டாய தொல்சீர் தொண்டரடிப்பொடி என்றும், தொடையொத்த துளப முங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடியென்னுமடியனை, என்றும் அருளிச் செய்கிறபடியே, தம்மை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ பாதனாளி, என்றன்றோ பேசியிருக்கிறார். ஆகவே இவை கொண்டு, பக்தாங்கிரீரேணு, எனப்பட்டார்,

வரகாய, என்றது, திருமங்கையாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. பகவானிடம் த்வேஷமுள்ளவர்களுக்கு யமனாய்க் தோற்றி நிற்பார், என்றபடி. பாகாலன் என்கிற இத்திருநாமமொன்றைச் சொன்னது, அங்கமலத்தடவயல் சூழாலிநாடன், அருள்மாரி, அரட்டமுக்கி, அடையார் சீயம், கொங்குமலர் சூழலியர்வேள், மங்கைவேந்தன், கொற்றவேல் பாகாலன், கலியன், என்கிற வரிசையில் சொல்லப்படுகிற மற்றுமுள்ள திருநாமங்களெல்லாவற்றையும் சொன்னபடியிலே நோக்கு. இத்திருநாமங்களின் வரிசைதான், சீர்காழி, என்கிற, காழிச்சீராமவிண்ணகர் திவ்யதேசத்தில், ஸம்பந்த மூர்த்தியோடு வாதப்போர் நிகழ, அப்போரில் தோல்வியுற்ற அவரால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட வேலாயுதத்தையுங் கைக்கொண்டு, அச்சமயத்தில், அத்திருப்பதியில் விளங்கி நிற்கும், தாடாளன் விஷயமான மங்களாசாஸனப் பதிகத்தின் இறுதிப்பாட்டில், பரமதிரிஸன பூர்வநமாக ஸ்வமத ஸ்தாபனம் செய்த வீறு தோன்ற இறுத்தப்பட்டதாகவிரும்பும். பாகாலன், என்கிற இந்தக் திருநாமத்தைச் சொன்னது, மற்றும் எல்லாத் திருநாமமும் சொன்னபடியாமென்று சொல்வதுவாக்கியசையில் ஒருசமத்கார வார்த்தையின்தியே, இத்திருநாமத்தின், அனுஸந்தானப்போக்கை சற்று ஆராய்வோம். இவ்வாழ்வார் அருளிச் செய்த திருமொழி, திருக்குறந்தாண்டகம் திருநெடுந்தாண்டகம், என்கிற மூன்று ப்ரபந்தங்களிற்குள்ளே, தூற்றுக்கும் மேல்பட்ட, தலங்களில் இவர் திருநாமங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றில் திருமொழி மூன்றும்பத்து, நான்காம் திருமொழி, பக்தாவது பாட்டிலும், அப்படியே (3-9-10) (5-5-10) 7-4-10)

(8-2-10) திருநெடுந்தாண்டகம் 30வது பாட்டு, இந்த ஆறுதலங்களிலேயே, அருமருந்துபோல், பரகாலன் என்கிற திருநாமம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்திருநாமம் தொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தோற்றத்தையும் உற்று நோக்குவோம்.

(1) கொற்றவேற் பரகாலன், (2) மருவலர்தமுடல்துணியவாள் வீசும் பரகாலன், (3) நேரர்காலவேற் பரகாலன் (4) வாமாதேர் பரகாலன் (5) பார்மலிமங்கையர்கோன் பரகாலன், (6) மானவேற் பரகாலன், என்றிப்படி, அமைந்திருக்கிறது.

முதலில் பரகாலன் என்னுமிடத்தில், தாம், ஸம்பந்தமுர்த்தியுடன் வாதப்போர், நிகழ்த்தி வென்று அவரால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட வேலை ஏற்றுக்கொண்ட பெருமை பேசப்படுகிறது.

இரண்டாவதில், வாதப்போரில் வணங்காத பகவத்கீர்த்திகளான பாஹ்யர்களை, அவர்கள் ஸத்தையையழித்தே கார்யங்கொண்டமை குறிப்பிடப்படுகிறது.

மூன்றாவதில், நான், எதிரி என்று மார்தட்டி நேர்நிற்கு மெய்கிரிகளுக்கு தாம் கொண்ட வேலும் தாமும் யமன் போலிருந்து மென்மை மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது.

நான்காவதில், மேலே பேசப்பட்டவர்கள், போர் வீரர்களைத் தோற்றினார்களேயாகிலும், தாமும் அதற்குத் தகுந்தபடி தாவிவருகிற குதிரைகளையுடைய தன் தேரை இடம் வலமாகத் தாவவிட்டு நடத்தி அவர்களை வெல்லுமவரென்பது விளக்கப்படுகிறது.

ஐந்தாவதில், வாக்கினாலும், தோள் வலி, வாள் வலிகளினாலும், அவரவர்களைச் சக்கவாறடக்கி யாட்கொள்ளுர்படியான தன்புகழே பூமியெங்கும் பொலிந்து போருகிறதென்பது போற்றப்படுகிறது.

ஆறாவதில், தான் கொண்ட வேலை சரித்த மாத்திரத்திலேயே தன்னைப் போல், தரணியொடு விசும்பாளும் தன்மை பெறுவானெனத் தலைக்கட்டப்படுகிறது.

இதுவும், நிற்க, இந்த ஆறுபடிகளிலும், முதல் முடிவு, இதன் சேர்த்தியழகும் காண்மின்கள். முதலில், கொற்றவேற் பரகாலன்

முடிவில் மானவேற் பரகாலன், ஆக, ஈதெல்லாப்படிசனையும் ஆராயு மிடத்து, இவ்வாழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு, பரகாலன், என்கிற திருநாமத்தில், போரஉகப்பிருக்குமென ஊஹிக்கலாயிருக்கிறது. இப்படி ஆழ்வார் திருவுள்ளமிருக்குமென்பது கொண்டே, இவரிடம ன்பு பூண்டு, குறையற்பிரானடிக்கீழ் விள்ளாதவன்பனி ராமானுசன், என்று, ஏத்தப்படுகிற, எம்பெருமானாரும், தாம், இவர் வெளியிட்ட பெரிய திருமொழிக்குத்தனியனிகையில், முதலில் இத்திருநாமத் தின் வீறுடைமை வெளிப்பட, வாழி பரகாலன் என்றருளினார்.

இவ்வெம்பெருமானாரின், அன்பிற்கு கொள்கலமாய், சூழ் யதீழ் சரிஷாணாஃ, என்கிறபடி முக்கியசிஷ்யராய் விளங்கிய, கூரத்தாழ்வானும், தாம், இரண்டாவது தனியன் அருளிச்செய்கை யிலும், நெஞ்சக்கிருள் கடிதீபம்.....என்று ஆரம்பித்துப் பேசி பாசமயப்பஞ்சக்கனலின் பொற் பரகாலன் பனுவல்களே, என முடித்தருளினார். இவ்வண்ணம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கும், எம் பெருமானார், கூரத்தாழ்வான், திருவுள்ளங்களுக்குப், பாங்காகயிரு க்குமதற்கேற்ப இத்தனியனிலும், பரகாலனைனப்பட்டார்.

யதீழ் ஶ்ரீராமு என்றதுஎம்பெருமானரைச் சொல்லுகிறது. இங்கு மிசர், என்கிறசப்தம், பூஜிக்கத்தக்க வொருவரைச் சொல்லுமி டங்களில், ராமமிசர், என்றும், ஆர்யமிசர்என்றும், மிசர்சப்தத்தை, ச்சேர்த்துச் சொல்லுமாப் போல், யதிகள் தலைவர்களாய் விளங்கும வர்கட்கெல்லாம் இவர் கொண்டாடத் தக்கவர் என்கிற பொருளை உணர்த்த ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை, அமுதனார்முதலா னவர்களும் யதித்தலைநாதன், என்றும், ராஜாநுஜோ விஜய தெ யதிராஜராஜஃ, என்றும், யதிஸாவய லுளரீர் என் றும், ஏத்திப் போந்தார்கள்.

இப்பதத்தை, இவ்வாறு கொள்ளாபோ, யதிந்தா, என்றும், மிசர், என்றும், தனியே கொண்டால், யதிந்தா சப்தத்தால், இரா மானுச முனிபுங்கவரையும், மிசர், சப்தத்தால் மதூரகவிகளையும், சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

ஆயினும், மதூரகவிகளின், மனோபாவத்தை நோக்குமிடத்து கோதாதேவியின், திருவுள்ளமானது தம்மைத் தனித்துச் சொல்லிக்

கொள்ளாதே பெரியாழ்வாருக்குட்பட்டு இருக்குமதே சிறந்ததென த்தோற்றிவரும், என்பதற்கிணங்க, பட்டநாத சப்தத்தால், ஆண்டாளும் சொல்லப்பட்டவளானாள், என்கிற முன்னோர்கள் நிர்வாஹம் போல், இங்கும், மேல் நம் மாழ்வாரைச் சொல்லுமிடத்து ம. தூர கவியாழ்வாரும் அவரில் அந்தர்கதராய் தோற்றிநிற்பர் என்றுகொண்டு தனித்து இவரை (மிசர்) சப்தத்தால் அனுஸந்திக்காமலிருக்கத் தக்கது என்கிற, முன்னோர்கள் நிர்வாஹ சாதார்யமே போற்றத்தக்கது. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என், என்னில், யதிந்சர்மிசர் சப்தத்தால், எம்பெருமானாரே, ஏத்தப்பட்டாரென்பது எளிதிலறியப்பட்டது.

இவ்விடத்தில் மற்றெல்லா ஆழ்வார்களுடன் எம்பெருமானாரையும், ஒரு கோர்வையாய் சேர்த்தனுஸந்தித்திருப்பதின் சுவடு, சிறிது கண்டறிய வேண்டும். ஆழ்வார்கள் எல்லோரும் திவ்யப்பாதங்களைக்கண்டு உலகய்ய அருளிச் செய்தார்கள். ஆகவே, அவர்களை நம்மாழ்வாரோடு ஒரு கோர்வையாய் அனுஸந்தித்திருப்பது பொருந்தும். எம்பெருமானார் அப்படி என்ன? உதவி செய்தருளினார். அவரை நடுவே சேர்த்திருக்கும் பொருளென்? என்னில், அதை நிரூபணம் செய்துணர்வோம்.

உலகில், நமக்கு நேரே அறியமுடியாதவைகளை சான்றிதங்கொண்டறிகிறோம். அதுபோல, இது போல் வணக்கியங்களில், நமக்கு முக்கிய ப்ரமானமாய்ப் போருவது, பலவுங்கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் கண்டுரைத்த வார்த்தைகள். அப்படி இவ்விஷயத்தில் ப்ரமானமாய் நிற்பது, இராமானுச தூற்றந்தாதி (60) வது பாசுரத்தில், திருவாய் மொழியின் மணத்தரு மின்னிசை மன்முமிடந்திதாறும்..... புக்கு நிற்குங் குணந்திகழ் கொண்டல், இராமானுசன், என்கிறபடி, திருவாய்மொழியில் மிக வாதாய். தோற்றத்திக்குமவர், என்கிறது போலவே, அனைக இடங்களில் புமழப்பட்டு, ருக்கும் பாசுரங்களும், திருவாய்மொழித் தனியன்களில், திருவாய் மொழியைப் பெற்றெடுத்த தாய் நம்மாழ்வார், என்றும், எடுத்து வளர்த்த தாய் எம்பெருமானாரென்றும், பொருள் படுமாறு அருளியிருக்கும், வான்றிகழும், என்கிற தனியனில் மொய்ம்பால் வளர்த்த யிதத்தாயி ராமானுசன், என்கிற ஸூக்தியும். ஆனதால், மற்று

மாழ்வார்களெல்லோரும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களைத் தாங்கள் கண்டுரைத் தார்களேயாகிலும், பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னு நின்றடியே னுக்கு, உற்றானாய் வளர்த்தென்னுயிராகி நின்றானே, என்கிற கலியன் ஸூக்திக்கிணங்க, பின்னர் அவைகளைத் தழைத்தேகாங்கும்படியாக வளர்த்தவர், எம்பெருமானானது கொண்டு, பொருளை ஸம்பாதிக்கு மவரிலுங்காட்டில் அவற்றைப் பரிபாலனம் செய்யுமவரே சிறந்தவரென்கிறபடியே, சிந்தாமல் தர்சனத்தைக் காத்தபிரானரிவரெனக் கருதி, ஆழ்வார்கட்கிடையே இவரையுமிட்டு ஏத்திநின்றார்கள்.

அன்றியும், இதற்கு மேலே நுண்ணிய பொருளொன்றும் நவலக்கேண்மின். மற்றை மாழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்களை வெளியிட்டது போலவே, பவிஷ்யதாசார்ய விஷயமான, இராமானுச நூற்றந்தாதியையும், முன்னருளிய இருபத்து மூன்று ப்ரபந்தங்களோடு இருபத்து நான்காவது ப்ரபந்தமாகத் திருவுள்ளமுவந்து, நம்மாழ்வார், ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளுக்கு, முதன் முன்னமே உபதேசித்தார் என்கிற ஐதிற்பம் போலே, திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலியவர்களுக்கு, எம்பெருமானார், தாம் ப்ரதானராய் நின்று, இராமானுச நூற்றந்தாதியை உபதேசித்தருளிவரெனவும், ஸத்க்ஸம்ப்ரதாயாமாய் கேட்கலுற்றவோரை திற்யமுமுண்டிறே?

இவ்வைதிற்யத்தை முதலிக்க ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்தியமுளதே. அதாவது, ப்ரபந்த ஸாரத்தில், ஒவ்வொரு பாட்டிலும் அவ்வவப்ரபந்தங்களை வெளியிட்ட ஆழ்வார்களை நோக்கி தமக்கு அவைகளில் அறிவையருளல் வேண்டுமென அர்த்தித்தாப்போல், தேசமெலாம், என்கிற பாட்டில், எம்பெருமானாரை ஸம்போதித்து, திருவரங்கத்த முதலான பொன்னடிமே லந்தாதியாகப் போற்றிப் பேசிய, நூற்றெட்டுப் பாட்டையும் எனக்கருளல் வேண்டுமென வேண்டியிருப்பதும், மேலும், வையகமெண், என்கிற பாட்டில் திவ்யப்ரபந்த ப்ரவசன கர்த்தாக்களை ஒரு சேர அனுஸந்திக்கும் பொழுதும், முதலிசண்டடிய்களில், ஐயனருட்கலியனெதிராசர்தம்மோடாற்றுவரோரொருவரவர் தாஞ்செய்த, நாய்தமிழ்ருபத்து நான்கின் பாட்டின்னொருகை நாலாயிரமு மடியோங்கள் வாழ்வே. என்று, எம்பெரு

மானாரையும் மற்ற பன்னிருவரோடு ப்பந்த ப்பவசன கர்த்தாக்களில் சேர்த்து, பதின்மூவராக்கி, இவர்களைல்லோரும் அருளிச் செய்த பல்லாண்டு என்று தொடங்கியிருக்கிற பெரியார்வார் திருவொழி முதலாக, இராமானுசனடிப்பூமன்னவே, என்ற பூர்த்தி செய்திருக்கிற இராமானுச நூற்றந்தாகி இறுதிப் பாட்டினவாகவுள்ள பாட்டுக்களுக்கு ப்பந்தம் இருபத்து நான்கெனவும், பாட்டின் துகை காலாயிரமெனவும், இவைகள் இங்குமங்கும் எங்கும் எங்கும்க்கு அழிவில்லாத ஐச்வரியம், என அருளிச் செய்திருப்பதும், பூரீநக மாந்த மஹாதேசிக திவ்ய ஸூக்தியின் அனுபவாலீகர்களான வன்ன வர்க்கும், தகுந்த சான்றமெனச் சொல்வது மிமையாகாதன்றே ! எப்படி நிருபித்தாலும், எம்பெருமானார், அழ்வார்களுடன் ஒரு கோர்வையாய் அனுஸந்திக்கத் தக்கவர் என்பதே விளங்குமாதலால் அது கொண்டு இந்த ச்லோக அனுஸந்தானத்தில் எம்பெருமானாரை, ச்சேர்த்து அனுஸந்திக்கப்பட்டது, இவ்வனுஸந்தானத்தில், புகழ்மலிந்தபாமன்னு மாறனடிபணிந்தாய்ந்தவன், என்றும், மாறன் றுணையடிக் கீழ் வாழ்வையுக்கு மிராமானுசன் என்றும், குறையந் பிராணடிக் கீழ்விள்ளாதவன் பனிராமானுசன் என்றும், பல்படி களில், நம்மாழ்வாரிடமும், திருமங்கை மன்னாபிடமும், எம்பெரு மானாருக்கு எல்லை கடந்த பக்தியுள்ளவென்று, பகடும் பரிவதற்கேற்ப, பராங்குச பாகாலர்கள் நடுவே, இவரை யிங்கு அனுபவத்திருக்கிற சாதாரியம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸ்ரீராமானுச ஜுஸ 20-நி, என்றது, நம்மாழ்வாரைப் போல் லுகிறது. இங்கு சொல்லப்படும் பூரீமத் சப்தம், பாடினாநட ரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் தண்ணீரைப், பாலினி விட நம்மாழ் கடல் சேர்ந்த பாமனைப், பாடினாநிருஷ்டையார், எங்கிறபடியில், அவதரிக்கும்பொழுதே, திருநாலின் திருவநிலைக்காக, அது தொடங்கி எம்பெருமானையே வணங்கி வழியாட்டு தலைமேலுடா தனந்தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப் பரவிப் போருகிற மற்றெல்லா அழ் வர்களையும் தமக்கு திவ்யாவயவ ஸ்நானங்களிற் கொண்டு தாம் அவயவியாய் விளங்குமாற்றை விளங்குகிறது. திருவுக்கும் திரு வாகிய செல்வனைப் பரவுந் திருவுடைமையைக் காட்டிலும் கீரியந் பொருசொன்றுமுண்டோ ? வலகனில், என்றபடி.

இங்ஙனம், ஆழ்வார்கள் முதலாக எம்பெருமானாரளவாகவுள்ள
வர்களைக் காட்டி, இவர்களாகிய ஸம்பத்தையுடையவர் நம்மாழ்வார்
என்று உரைத்தல் தகுமோ? என்னில், இவ்விஷயத்தில் மற்றொ
ல்லா ஸூக்திகள் பலபடியும் பரிந்து புகழ்ந்து பேசுவதுங் கிடக்க,
அமுதராருளிச் செயலில் ஆழ்வோம். அவர் தாம்,

ஆரப்பொழில் தென் குருகைப்பிரான், அமுதத் திருவாய்
ஈரத்தமிழினிசையுணர்ந்தோர்கட்கு, இனியவர் தம்
சீரைப் பயின்றய்யும் சீலங்கோள் நாதமுனியை நெஞ்சால்
வாரிப்பருகும், இராமானுசன் எந்தன்மா நிதியே

என்கிறபடி, சந்தனச்சோலை சூழ்ந்ததிருக்குருகையில் அனைவர்
க்கு முபகாரகராய் வந்தவதரித்த ஆழ்வாரின் அமுதமாய திருவாக்
கின் குளிர்ந்த தமிழின் இசையை யறிந்தோர்களிடம், எவர்கள்
கனிந்த மனதுடன் இருக்கிறார்களோ; அப்படிப்பட்டவர் குணங்
களைப் பரிச்சயம் செய்து உஜ்ஜீவிக்கும் தன்மை படைத்தவர் எந்த
நாத முனிகளோ; அந்நாதமுனியை நெஞ்சால் வாரிப் பருகுகிற
இராமானுசன் என்னுடைய புதையல், என்று சொல்லி, மேல்,
கார்த்திகை யானுமென்கிற பாட்டில், மேலே சொல்லப்பட்ட புதை
யல், ஆபத்துக்குதவாத நிதியல்ல காண், இராமானுசன் எந்தன்
சேமவைப்பே, என்கிறபடி சேமநிதி, என்றாருளிச் செய்கிறார்.
ஆக, இப்படிப்பட்ட நிதிகள் பல ஆழ்வாருக்கு அவயவங்களாய்
விளங்குகிறதானதால், அவருக்குத் தான், பூமீதம், என்கிற சப்தம்
அடைமொழியாகி, சப்தத்தில் உள்ள அர்த்தத்தை வாஸ்தவபாக்கிக்
கொள்ளாமல், வேறு எங்கு சென்று தான் சீர்பெற்று விளங்கும்.

அன்றிக்கே, ஆழ்வார், மிக்கவொளியுடன் விளங்குமாற்றை
விளம்பலுற்ற தென்னலுமாம். இதை முகலிக்க, உத்தரதேச
யாத்திரையாகச் சென்றருந்த மதுர கவியாழ்வார் திருவயோத்திமா
நகரில் ஓரிரவில் தென் திசையில் ஓரொளியைக் கண்டு, நாள்தோ
றும் இரவில் ஒளி வீசுந்திக்கு நோக்கிப் பல பயணமிட்டு திருக்குரு
கூர் திருப்புளியடியை யேகி, அங்கு அப்பாகிருத தேஜஸ்ஸுடன்
விளங்கிய ஆழ்வாரைக் காணலுற்றுக் களிப்படைந்தார், என, ஒரை
திற்றயமுண்டிறே? அதை நினைப்பிவித்தபடியாம்,

இவ்வரிய பெருமையை யடி யொத்திய, ஆதித்ய, ராமசிவாகர, அச்யுத பாதுக்களுக்குப், போகாத உள்ளிருள் நீக்கி, சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி, விகஸியாத போதிற் கமலம் மலர்ந்தது வகுள பூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே, (மன்னுங் கொடுங்கதிரோனாகிய சூரியனுக்கும், அக்குலத்தில் விளக்காய் தோன்றிய ராமனாகிய சூரியனுக்கும், தேவகியாகும் கிழக்கு திசையில் தோன்றிய கண்ணனாகிய கதிரவனுக்கும்) ஓடி யொளியாத சேதனார்தளின் அஜ்ஞான மாகிற உள்ளிருட்டெல்லாம் போகப் பெற்றும், ஒருநாளும் வற்று தல் வரள்தல் இல்லாத ஸம்ஸார ஸாகரம் வற்றப் பெற்றும், எந்த வொளியைக் கண்டுமலராத ஹ்ருதயகமலம் மலரப் பெற்றும், பெருமைபெற்றது, மகிழ்மலை மார்பினனாக அவதரித்த ஆழ்வாராகிற ஸூர்யோதயத்திலே) என்கிற, ஆசார்ய ஹ்ருதய வாக்கியத்தின் போக்யதை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இது நிற்க, ஆழ்வார் மிக்க வொளியையுடையவராயிருக்கிற படிக்கனுகுணமாக, ஆழ்வார் தாம் கண்டுரைத்த திருவாய் மொழியும், பேரொளி பெற்றதென்பது விளங்க, சுடரிரண்டே பண்டு, மூன்றாயின.... திருவாய்மொழிப் பாவொடுமே, (ஆழ்வார் அவதாரத்துக்கு முன்னெல்லாம் உலகில் இரண்டே ஒளிகள் காணப்பட்டன. ஆழ்வார் அவதரித்து, திருவாய் மொழியைக் காணலுற்று, அதை அருள்கொண்டு நிற்கப் பாடியபின், அப்பாசுரங்களோடு, சேர்த்து மூன்று ஒளிகளாக ஆகி இப்பால் காணப்படுகின்றன) என்கிற சடகோபரந்தாதிப் பாசுரமும் எல்லாவற்றிலும் ஏற்றமுற்றிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

இங்கு, பராங்குச என்கிற சப்தம், புறச்சமயிகளாகிற யானைகளுக்கு மாவெட்டியாய் தோற்றுகிறவர், என்றபடி. அவதரித்தும் பொழுதே, எதிர்த்த சடவாயுவை ஹ்ருதயகமலத்தால் வெருட்டியடித்தவரன்றோ இவர். இவர் தாம், திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து பத்தாவது திருவாய்மொழி ஐந்தாவது இலிங்கத்திட்ட என்கிற பாசுரத்தில், புறச்சமயிகளுக்கும் பொருள்பட பாததவத்தை யுணர் த்திப் பேசி, ஐந்தாம் பத்தில், இரண்டாவது திருவாய்மொழி நான்காவது இடங்கொள், என்கிற பாசுரத்தில், புறச்சமயிகளைக் களைவ தில் தன் படியைப் பின்பற்றிப் பலரும் பரவி நின்றார்கள் என்பதை

இடங்கொள் சமயத்தையெல்லா மெடுத்துக் களைவனபோலே, தடங்
கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்,.....
நாடகம் செய்கின்றனவே, என்றருளிச் செய்திருக்கிறாரன்றோ?

அன்றியும், பராங்குசரென்றால், பரன் என்று சொல்லப்படுகிற
எம்பெருமானாகிற யானைக்கும் மாவெட்டியாய் விளங்குமவர் என்ற
படி. மதயானையாக விருந்தாலும் மாவெட்டியைக் கண்டால் மயங்கி
நிற்குமன்றோ? அப்படியேயன்றோ ஆழ்வாருக்குப் பெருமான் கட்
டுப்பட்டிருக்கிறபடி. பெருமானே யானையாகச் சொன்ன விடமும்,
அவனைக் கலங்கி நிற்கச் செய்தவிடமும் உண்டோ என்னில், முத
லில், இவரருளிச் செயலில் உள்ளபடியையே காண்மின்கள். திரு
வாய்மொழி மூன்றும்பத்து ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முதற்
பாசுரமான, சொன்னால் விரோதமது என்பதில், நான்காவது பாசு
ரத்தில் என்னுனை என்கிறார். ஆறும்பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி
ஒன்பதாவதாகான கலக்கவேழ், என்கிற பாசுரத்தின், பின்னிரண்டடி
களில், வலக்கையாழியிடக்கைச் சங்கமிவையுடைமால்வண்ணை,
மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ விம்மண்ணின் மிசையே, (வலக்
கையில் சக்கரத்தையும் இடக்கையில் சங்கத்தையும் தரித்துக்கொ
ண்டு, இந்த அழகுக்கு மேலே தனது நீலமான திருமேனியையுங்
கொண்டிருக்குமவனையும், கலங்கப் பண்ணுகிற நானின் விறுபெற்ற
வெணக்கு இப்பூவுலகில் நிகராவார் யாரேனுமுளரோ? என்கிறாரில்லை
யோ? இங்கு, திருவாரூயிரப்படி வாக்யத்தை ஸேவித்துக் களிக்கை
ராஸிகர்களின் செய்கைக்கழகு.

இவ்வாழ்வார், எம்பெருமானே யானையாக வனுஸந்தித்ததைப்
பின்பற்றி, இவர் ப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கம் கூறவந்த கலியனும்,
மதங்களிறனாய், என்றும், என்னுனாய் என்னுனாய், என்றும்,
கச்சிமேயகளிறு, என்றும், பாசுரத்தை மாள ஆர்ந்த வரையுருவின்
மாகளிற்றை, என்றும், பலவிடங்களில் தன் ப்ரபந்தத்தில்
பேசினின்றார்.

இராமானுச நூற்றந்தாதியிலும், கலியனைப்பேசமிடத்து, கண்ண
மங்கை நின்றானைக்கலை பரவுந்தனியானையைக் தண்டமிழ் செய்த நீல
னென்றேத்தி நின்றார்.

தன் ஸூக்தி பலங்கொண்டு எம்பெருமானையும் தனக்குள்
 ளடக்கும் இந்தநம்மாழ்வாரின் ஸாமர்த்தியத்தைக்கண்டு வைத்த
 கம்பநாடரும், சடகோபரந்தாதி முதற்பாட்டிலேயே, ஆழ்வார்
 ஸூக்தியின் ஓர் பாதத்தைத்தாண்டி எம்பெருமானால், ஓர்பாதம்
 முன்வைக்க முடியுமோ, என்கிற பொருள்பட, தென்குருகூர் புனி
 தன் கவியோர் பாதத்தின் முன்செல்லுமே தொல்லே மூலப்பாஞ்
 சடரே, என்று பேசியிருக்கும் பேச்சின்சுவை பேசமுடிந்தாப்
 போமோ?

இப்படி ஆழ்வார் படைத்த வாக்கின் வலிமையுத்தந்தப்படி,
 தன் ப்ரயத்னமே கொண்டு புத்தி ஸாமர்த்தியத்தால், எல்லாவற்
 றையும் உள்ளவைபோல் சாதித்தவரோ என்னில், அன்று; சுபாச்
 ரயனான எம்பெருமானைத் தன் தூயமனத்தினில் இடைவிடாத
 த்யானம் செய்தனுபவித்து, அவ்வனுபவத்தில் ஊன்றின மனதை
 வைத்து ப்ரபந்தங்களைக் கண்டுரைத்தவர், என்பதைக் காட்டிக்கொ
 டுக்க, முநிம், என்கிற சப்தம் அமைந்திருக்கிறது. இந்த சப்தத்
 தையிட்டே, ஸ்ரீ தேசிகன் ஆழ்வாரைப் பேசமிடத்து, பாதுகாவுமா
 ஸ்யம் மூன்றாவது வர்ணஸ்தோமை: என்கிற சுலோகத்தில் முதல்
 பாகத்தில், வேதமீரண்டில் மற்றொரு பாஷைவாய்ப்பைக்கொண்ட
 ஸம்ஹிதையைப் பார்த்தவரான, என்பதைக் குறிப்பிட்டு, இரண்டாம்
 பாகத்தில், அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரை அரணாக அமைத்தேன்
 என்று அருளிச்செய்யுமிடத்து, முநிம், என்றே, பேசுகின்றார்.
 இவ்வகையான பதப்ரயோகங்கள், இவர் ஸூக்திகளிலும், மற்றைய
 யார் ஸூக்திகளிலும் பலவுள; ஆக, ஆழ்வார் திருநாயம் அமைந்த
 அழகு, ஸ்ரீமத்க் பராங்குசமுநிம், என்று.

இவ்விடத்தில், பெருமாள், என்னெஞ்சத் திருத்தாக வித்த
 தினேன் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடியில், தந்தவா
 ரிட்ட வழக்காயிருப்பார் என்கிற பெருமைகொண்டு, இவ்வண்ணம்,
 பராங்குச சப்தத்திற்கு ஓர் அனுபவ ப்ரகாரம் இருக்கலாமோவென
 வேடிக்கையாக அர்த்த மெழுதப்பட்டது; ஆகிலும், ரணிக் கித்வன்
 மணிகள்; பெருந்தமுள்ளபடியில் அர்த்தத்தை நிர்வஹித்தவர்க்
 கொள்ளக்கூடவர்கள்.

மேலும், இங்கு, ஆழ்வாரை பாங்குசரென்றே சொல்லலா யிருக்க, முசிம், என்கிற சப்தத்தைச் சேர்த்துப் பேசியிருப்பதில் சாதாரணமொன்றும் தோற்றுகிறது; அதாவது; பாங்குசரென்று சொன்னபடிக்கேற்ப, பிறருக்குமாவெட்டியாய் விளங்குகிறபடி கண்டு பயப்படாதே கொள்; அவர், பாங்குச முநிகாண். வாணி தூவ நிவி டுடி ராய உநிஃ, என்று உபநிஷத்துக் கூறும், உத்தமத்தன்மையுற்றவரென உணருவாயாக என்றபடி. ஆகவே எம்பெருமானை எப்பொழுதும் சிந்தனைசெய்து அதனால் அவ்வெம்பெருமான், யொயி ஹூஜூந மஜூ, என்கிறபடியே இவர் மனத்தை வந்தடைந்து மற்றோர் நெஞ்சறியாதவண்ணம் நிலைத்து நின்றலைக் கொண்டருள்வெனன்பது குறிப்பிடப்பட்ட தாகிறது. இத்தால், எம்பெருமான் தன்னுடைய பரத்வாதி குணங்களெல்லா வற்றோடும் தோற்றச்செய்தேயும் முக்கியமாக னெளலப்ய குணத்தைக்காட்டியருளி எப்படி நம்மை ஆட்கொள் வானோ, அப்படியே ஆழ்வாரும் பிறருக்கு பயங்கராய் தோற்ற னரேயாகிலும், ஆழ்வாரையே, அன்னையாய்த்தன யென்னை யாண் டிடும் தன்மையான், என்கிறபடியே எல்லாவுறவுமுறையையு முடையவராகக்கொண்டு அடிமை செய்யப்பாரிக்கும் நம்போலி யர்க்கு, பொருமையையே பூஷணமாய்க்கொண்ட முநிவேடத் தோடு தோற்ற நின்று, முதலடியிலேயே ஃஷிஃஜூ ஷாஃஹெ என்கிறபடியே, நிஷிசப்தத்தை முன்னிட்டே சரணமடையலா மெனக்காட்டி நிற்கிறபெருமைநன்கு தோற்றவில்லையோ? இப்படி களெல்லாங் கொண்டே நம்மாழ்வாரை இங்கு இந்த ஈலோகத்தில் பாங்குச முசிம், என்று ஏத்தி நின்றார் போலும்.

இவரிடம் இடைவிடாது அடிமைசெய்ய ஆசையுள்ளதை, இவ்வாழ்வாரே பூர்த்தி செய்துவைக்க வேண்டுமெனக் கருத்திற் கொண்டு, அதற்காக, எப்பொழுதும் கொழுது நிற்கிறபடியைக் காட்டுகிறது, ப்ரணதோஸ்மிதித்யம், என்கிற சப்தங்கள்.

இங்கு சொல்லப்படுகிற சப்தத்தில், இன்ன கரணங்களைக் கொண்டென்றாவது, இன்ன தேசவிசேஷத்தில் என்றாவது, குறிப் பிடாமையினாலே, மனது, வாக்கு, காயம், என்கிற படியுள்ள

மூன்றுவித காரணங்களாலும், **ஈதுவாருவாவி**, (இவ்விடத்தும், அவ்விடத்திலும்) என்கிறபடி, எங்கும், எப்பொழுதும் தொழுத வண்ணமாக விருக்கிறபடி சொல்லப்படுகிறது. இங்ஙனம் செய்கைக்கு ஒரு பயன் தானுமுண்டோ வென்னில்? தொழுகையே பயன், என்றும், தொழுது நிற்பதிலுங்காட்டில் சீரிய பயனென்று முண்டோ வென்றும் சொல்லப் பட்டபடியாம். ஆக, இந்தச்லோகத்தில், பொய்கை, பூதம், பேயாழ்வார், விட்டுசுத்தன், ஆண்டாள், மழிசைப்பிரான், குலசேகரப்பெருமாள், பாணநாதன், தொண்டாடிப்பொடி, கலியன், மதுரகவி, எம்பெருமானார் முதலானவர்களை, நம்மாழ்வாரின் திவ்யா வயவங்களாக நிரூபணம் செய்துகொண்டு, இத்திவ்யா வயவங்களோடு கூடின நம்மாழ்வாரை, **நிலுதஃ பூணதஃ பூஹஃ**, என்கிறபடியில், எப்பொழுதும் நன்றாய் தலைவணங்கி நிற்கின்றேன் என்பது அருளிச் செய்யப்பட்டது.

இத்தனியன்கள் ஐந்தில், முதன் முதலில், திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பலபடியும் ப்ரமாணங்களோடு பெருமையுடன் பேசி, இவ்வுலகினில் இவைகளைக்கொண்டே அனைவரு முய்யுமாற்றையருளிய, **ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனை, ராமானுஜ தயாபாத்திரம், என்கிற தனியனால், ஸ்ரீ உமேகடநாயாயு சுவதீய வரணாயம் | லவகவது வரத்ராவி உதீயம் ஸாரணம் ஸஹ ||** (ஸ்ரீமானான வேங்கடநாதனென்கிற பெரியவரே உம்முடையதான திருவடிகளிரண்டும், இங்கும், அங்கும், எப்பொழுதும், என்னுடையதான புகலிடமாக இருக்கவேண்டும்) அப்படியருள்புரியவேண்டும். என்றும், வேதாந்த தேசிகனார் பாதமலர் அத்திவத்து மிங்குமரன், என்றும், சொல்லுகிறபடியே வழிபட்டும், இரண்டாவதில், ஆபாதகூடாநபாயி சிதர்ச நேஸ்மிந், என்று கொண்டாடும் படியில் இந்ததர்சனம் யாதொரு தீங்குமின்றி திருமால் முதலாக உடைய வரளவாக வளர்ந்து வந்திருக்கிறபடியை, இப்படியே நீடுழிவளர்ந்து விளங்கிநிற்குமென்பதற் கற்குறியாகக்காட்டி, எம்பெருமான் முதலாக, எம்பெருமானாரளவும், ஒருசேர்த்தியாக அனுஸந்தித்து குருக்கள் குழாங்களை வணங்கியும், மூன்றாவதில், பெற்ற தாயைக்காட்டி

லும் வளர்த்த தாய்க்கு வாக்ஸல்யம் வளர்ந்து நிற்குமென்பது கொண்டு, அப்பெருமைவாய்க்கு, எம்பெருமானாரைச் சரணமடைந்தும், நான்காவதில், எல்லாப்பெருமைக்கும் முழுமுதற் காரணமாய், திருநாவி றுடைய பிரானென்று பிருதங்கொண்ட, நம்மாழ்வாரை, நமக்க்கு, எல்லாவறுவு முதலியனவும் அவரேயென அடிபணிந்தும், ஐந்தாவதில், கீழ். ச்லோகத்தில் பணிந்த நம்மாழ்வாரை, அவருக்கு அவயவங்களாக விளங்கும் மற்று மாழ்வார்களுடன் ஒரு சேர்த்தி யாய்க்கொண்டு அனுஸந்தித்து, மெய்யடியார்கள் தம், ஈட்டங் கண்டிடக்கூடு லேலதுகாணும் கண்பயனாவகே, என்றும், இன்பமிசு பெருங்குழுவகண்டு, என்றும், ஸூக்திகளில் சொல்லுகிறபடி மஹான்களின் திரளைக்காண ஆசையுள்ளவனாகி, ப்ராணப்ரயாணபாதேயம் ஹரிரித்யகஷரக்வயம், என்றும், பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தனம்ருதம் என்றும் எம்பெருமான் திருநாமத்தைச் சொல்லப் பெருமை படுத்திப் பேசியிருக்கிற ப்டிகளை யடியொத்திய, மூரொபநடூரஜ வஸூரஜவெசு (ஆசிரியரின் திருநாமத்தை எப்பொழுதும் ஜவிக்க வேண்டும்) என்றவைமுதலிய கட்டளைகளைக்கருத்திற் கொண்டு ஆழ்வார்களின் திருக்கல்யாண குணங்களை வெளியாக்க வல்ல திருநாமங்களை அனுஸந்தித்துக்கொண்டு ஆழ்வார்களை எப்பொழுதும், இங்கும்ங்கும், தொழுதண்ணாமாக விநக்கிறேனென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

இக்கதலியன்கள் நாலாயிரத்திற்கும் பொதுவான தாயையினாலே இவைகளை, எந்த ப்ரபந்தத்தை எப்பொழுது ஆரம்பித்து ஓதத்துடங்கினாலும், அப்பொழுதெல்லாம் அனுஸந்திக்க வேண்டியதென்று பூர்வாசார்யர்கள் நியமிக்கதாக விருக்கும்.

இங்ஙனம், ஆசிரியர்களையடிபணிந்தே ஓதவேண்டுமென்பது மூரூவ்யகாஸ்யெஜீகாநு (புத்திரமான் ஆசிரியரை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டும்) என்று ஆரம்பித்து, தானிந்த ரஹஸ்யங்களை யனுஸந்திக்கும் போதெல்லாம் ஆசார்ய பரம்பரையையனுஸந்திக்கையும், வியிஸு வூரூஜ; (பல்மான கட்டளையினால் ஏற்பட்டதாகிறது) இவ்வாசார்யர்களுடைய வனுஸந்தானம், வஸூரூஷு வூணூ கூரூதா உநவூ ஜூரூயெசு (ககாத வார்த்தையைப் பேசும்

படி நேர்ந்து அப்படி பேசும் பகஷத்தில் அப்படிப் பேசி உடனே மஹான்களை மனநிலை நினைக்க வேண்டும்) என்கிறபடியே, ப்ரதிஷித்த ஸம்பாஷணத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமுமாம், என்கிற ஸ்ரீ தேசிகனானுளிய சூருபரம் பராஸார வாக்கியங்களாலும், ஐஹரஹுத்வ தகவ்வாடிள ஸரணை ஷெஸிகா விஷுஃ (இங்கும் அங்கும் அம்மஹான்களினுடைய திருவடிகளை ரக்ஷகமாக ஆசிரியர்கள் அநிக்ரஹர்கள்) என்று சிஷ்யக்ருத்யாநிகாரத்தில் கலைக்கட்டுகிற ச்லோகம் போன்ற மற்றும் ப்ரமாணகம வாக்கியங்களாலும், எளிதிலறியக் கூடியதே யாகுமன்றே ?

ஆகவே, இக்கால், இந்த ஐந்து தனியன்களாகிற ஐந்து மாணிக்கங்கள் சேர்ந்த, பதங்கமே, பத்தியுடையார் சிக்கத்தில் சிறந்த வணிகலனாக அணிய அமையுமென்பதும், இவையணிக்க மாத்திரத்திலேயே, உலகளந்த மாணிக்கமான, எப்பெருமான் தானும் இவர்கள் சிக்கத்தில் சேர்ந்த என்று மகவாநிருப்பெனென்பதும், நிரூபணம் செய்து தெளிய வறியப்பட்டதாகிறது.

இத்தனியன்களின் போக்யதையை விரிப்பதுக்கால் எழுதி மீள வொண்ணாகபடி விளங்கும். ஆகலால், ஏதோ, ஒருபடிசிறந்த அனுபவ ப்ராயமிருந்தூர்படி இங்கு காட்டப்பட்டது. இக்கள் மற்றும் போக்யமான விரிவுகளைமெல்லாப் பூர்வர்கள் வ்யாக்யானங்களை ஒதியுணர்ந்திருக்கிற மவர்கள் தன்பால் ஆகாவோடி பணிக்ரமேட்டு ஆக மகிழ்ப்பாங்கம்.

ஸ்ரீ:

ஆத்வா ரெப்பெருபரஹர் திருவடிகளை சரணம்
தேசிகன் திருவடிகளை சரணம்.

திருக்குடந்தை

இளையவில்லி,

தி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் இயற்றிய

போதுத் தனியன்களின் உரை

முற்றுப் பெற்றது.